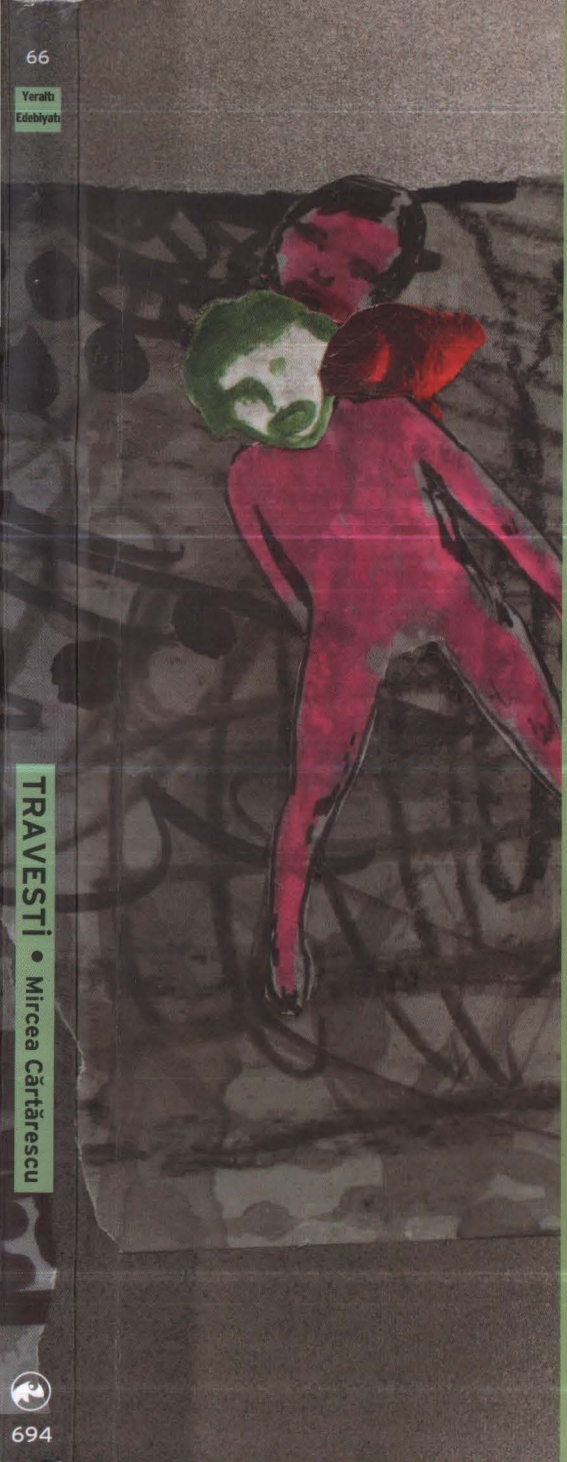
66

Yeraltı Edebiyatı

TRAVESTİ • Mircea Cărtărescu

694

TRAVESTİ

MIRCEA CĂRTĂRESCU

AYRINTI

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların..

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı.

MİRCEA CĂRTĂRESCU: 1 Haziran 1956 tarihinde Romanya'nın Bükreş kentinde doğdu. 1980 yılında, Bükreş Üniversitesi Edebiyat Fakültesi, Rumen Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. 1980-1989 yılları arasında Rumen dili öğretmeni olarak çalıştı, sonra Yazarlar Birliğin'e katıldı ve *Critice* dergisi editörü olarak çalıştı. 1991 yılında Bükreş Üniversitesi Rumen Edebiyat Tarihi Kürsüsü'ne öğretim üyesi olarak kabul edildi. 1994-1995 yılları arasında Amsterdam Üniversitesi'nde misafir öğretim görevliliği yapan Cărtărescu, halen Bükreş Üniveritesi'ndeki görevini Edebiyat Tarihi doçenti olarak sürdürüyor.

Cărtărescu'nun yazarlık kariyeri 1980 yılında yayımlanan *Faruri, vitrine, fotografii* kitabıyla başladı. Şiir, roman ve deneme türünde eserler veren, hemen her kitabıyla ülkesi Romanya'nın önemli edebiyat ödüllerini kazanan Cărtărescu, Nobel Edebiyat Ödülü'ne de aday gösterildi. Çevrildiği ülkelerde de büyük ses getiren yazarın en önemli romanları şunlar; *Visul* (1989), *Le rêve* (1992), *Nostalgia* (1993), *Travesti* (1994) ve *Orbitor*-2 cilt (1996-2002).

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Travesti

Mircea Cărtărescu

Ayrıntı: 694
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 66

Travesti
Mircea Cărtărescu

Kitabın Özgün Adı
Travesti

Rumence'den Çeviren
Leila Ünal

Yayına Hazırlayan
Ömer Türkeş

Son Okuma
Tayfun Koç

© Mircea Cărtărescu 1994
© der deutschen Ausgabe Suhrkamp Verlag Berlin 2010
All rights reserved by and controlled
through Suhrkamp Verlag Berlin.

INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN

Bu kitap Romen Kültür Merkezi (Institutul Cultural Român)'nin çeviri destek programı TPS (Translation and Publication Support Programme)'in desteği ile yayımlanmıştır.

Bu kitabın yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Hediye Gümen

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No: 12156

Birinci Basım 2013
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-728-3
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Travesti

Mircea Cărtărescu

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

DÖVÜŞ KULÜBÜ
Chuck Palahniuk

EŞİKTEKİLER
Philippe Djian

SON SÜRGÜN
Dragan Babic

YATAK ODASINDA FELSEFE
Marquis de Sade

ACEMİ PEZEVENK
Ola Bauer

TAVANDAKİ KUKLA
Ingvar Ambjörnsen

GÖNÜLLÜ SÜRGÜN
Suerte
Claude Lucas

EROJEN BÖLGE
Philippe Djian

KOZMİK HAYDUTLAR
A.C. Weisbecker

HAYRAN OLUNASI CASANOVA
Philippe Sollers

GÖSTERİ PEYGAMBERİ
Chuck Palahniuk

KUZEY GÖZCÜSÜ
Ola Bauer

İSİS
Tristian Hawkins

TIKANMA
Chuck Palahniuk

HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ
Jean Genet

DENİZCİ
Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE
Duende
Jason Webster

ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ
Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR
Chuck Palahniuk

ADSIZ DEVLER
Pascal Bruckner

ANNEM
Georges Bataille

ÇARPIŞMA
J.G. Ballard

MELEKLER
Denis Johnson

FAHİŞE
Nelly Arcan

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER
Chuck Palahniuk

CENNETTE BİR GÜN DAHA
Eddie Little

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S. Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjörnsen

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

BETTY BLUE
Philippe Djian

SIKIGÖZETİM
Jean Genet

PARAVANLAR
Jean Genet

ERSKİNE'NİN KUTUSU
Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

YOLDA
Jack Kerouac

LANETLİLERİN SAÇ STİLİ
Joe Meno

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

YERALTISAKİNLERİ
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr

SUÇLULUK KİTABI
Kym Lloyd

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

LAZZARO, DIŞARI ÇIK
Andrea G. Pinketts

BİZ RÜYA GÖRÜRKEN
Clemens Meyer

ÇAMUR KRALININ KIZI
Birgitta Trotzig

HÜCRE
Hubert Selby Jr.

VAHŞİ OĞLANLAR
William S. Burroughs

ACI DÜŞLER BULVARI
Cumhur Orancı

KİRLİ, PASLI, BOZUK
Alican Ökmen

YOK EDİCİ
William S. Burroughs

UNUTULMUŞ ADANIN KARARSIZ SEÇMENİ
Arthur Nersesian

DEVRİMİN KIZLARI
Carolyn Cooke

Bu Rachel, benim ruhum.
Onun için dua edin.
Tudor Arghezi

Arkadaşım, kuruntumla nasıl savaşayım? Canım benim, yakınım, sen, uğruna yazıyor olduğum, hayatımda uğruna yazdığım tek insan, bir lavabo aynası gibi hayatıma sürülmüş ve hiçbir şeyle silinmeyen, tam tersine gittikçe pelteleşen, daha kirli, daha seyreltik bir hal alan o rujdan nasıl kurtulurum? Aklımdan o yumuşak memeleri, o pis orospu eteğini, o peruğu, o hileyi, o yapaylığı nasıl kesip atabilirim? Kafamda yoğun bir şerbet gibi katılaşan huzursuzluk, burnumun kemiklerine, boynumun omurlarına iniyor ve Lulu'nun görüntüsü karışık renkler içinde, kedi idrarından yapılmış farlar, samur sperminden parfüm, egzotik, çürümüş ve şüpheli çiçeklerden yağlı bir rimel sürül-

müş gözler içinde akıyormuş gibi, göğsümü pembe ve yapışkan bir şeyle istila ediyor ve –Dali'deki gibi süzülürken– akmak istiyor: Beni komple kirletip kanala sahte bir bacak atan asfalttaki bir su birikintisine sızmak istiyor. Victor, yalnızlığımın beyaz teninde bir çıban bulunduğunu ve bu çıbanın adının Lulu olduğunu biliyor musun? Buraya her zaman, bende bebeğini sallamak için gölgeli bir köşe bulan kızın tenini hatırlamak için geldiğimi ve şimdi, altta, elbisesinin kıvrımının tatlı ve transparan baldırına değdiği yerde, adı Lulu olan pis bir çıban bulduğumu biliyor musun? Şu an villanın büyük ve ışıltılı camlarına kar yağıyor. Koridordaki ışıkları hiç açmadım. Akşam vaktinin fotoğraf filtrelerini, benimle pencerenin yanında soluyan, orada susan, dışarıya kurşuni bir sessizlik yayan karlı çam dalları arasına nasıl gönderdiğini seyrediyorum. Ve kurşuni sessizlik cam şeritlerin zarından süzülüyor ve kalın, saydam, bazıları yeşil, bazıları krem ama çoğu ağır ve transparan bir külden katlar halinde büyük ve soğuk koridora oturuyor. Klozete gittim ve porselen hazneye yavaşça yayılan ince sarı idrar akıntısını, transtaymışım gibi seyrettim. Sevgili ve tek arkadaşım Victor, karanlıkta lavabonun üzerindeki aynada kendime baktım ve minüskül ama bitmez bir yükseklikteki odanın sessizliğinde, soğuğunda ve yalnızlığında, aslında benim olmayan, senin olan bir yüz gördüm. Bana bakıyordun. Çünkü seni çağırmıştım. Önce, ateşli nefesimle buharlaştırdığım aynaya, senin görüntün üzerine, parmağımla isminin ilk harfini yazdım. Gülümsedim. Çünkü o zaman adı Lulu olan aklımın o illetinin sana değemeyeceğini ve o an ellerimi karanlığının içine çeken o yağlı ve terli canavarı sadece o şanssız kızın ve kendimin gördüğünü düşündüm. Aslında sadece ben gördüm. O ise saf, yumuşak ve hassas bir retina giymiş gibi kendi teninde hissetti ve üzerinde bir pul kadar küçük, çekilmez ters gö-

rüntüden ötürü fokurdayan o yarayı. Victor, aynadaki gözlerin güzel, güçlü, dürüst, lekesiz ve ayıpsız bir gencin gözleri. Seni, banyonun içindeki hava, çok karanlık bir kahverengiye dönene kadar seyrettim ve ben, bana çok büyük olan pijamanın içinde titremeye başladım...

Gerisi, kalın karartılar içinde kalacak şekilde, sadece masa lambamın, kâğıtlarımın ve kitaplarımın üzerinden bir ışık çemberinin kestiği, gereğinden fazla ısınmış küçük yatak odasına girdim; sobanın kırmızılaşmış kapağını açtım ve uzun bir zaman büyülenmiş bir şekilde orada arsızca oynayan, komik, yeşilimsi, sarımsı, mavimsi alevleri seyrettim. Ateşi söndürdüm ve sonra da lambayı kapattım. O an pencereden karanlık gökyüzünde koşan, yuvarlak, keskin ve ışıltılı ay belirdi. Yatağın içine kıvrıldım, battaniyeyi başıma kadar çektim ve rüya görmeye başladım. Sessizliğe bürünmüş mermer odalı ve heybetli bir iç merdiveni olan kocaman bir binanın kahverengi koridorundaydım. Zemini kaldırım taşlarıyla karelenmiş, yüksek ve boş koridorun ışıkları kapalı olduğuna göre, gecenin geç bir saatiydi. Pantolonum dizime kadar sıyrık, kocaman odanın tam da ortasında, bir klozetin üzerinde oturuyordum. Oraya nasıl yetiştiğimi anlamak zordu. Çıplak bacaklarıma bakıyor ve odanın soğukluğunda dönen eziyet verici sessizliği dinliyordum. O an en az beş metre yüksekliğinde bir kapı açıldı ve bu kapıdan gittikçe çoğalan insanlar girip kafaları meşgul, birbirlerine sürekli bir şeyler mırıldanarak, koridorun bir başından öbür başına yürümeye başladılar. Klozetin üzerinde, onların ortasında, çaresiz, utanç dolu, ne yapacağımı, nasıl saklanacağımı bilmeden oturuyordum. Bazıları tam yanımda duruyor ve bana dehşetle bakıyor ya da gülmeye başlıyorlardı. Kısa bir zamanda, o sonsuz alan insanlarla inliyordu ve ben, yüzüm kızarmış ve inleyerek, boyum göğüslerine kadar gelirken, kirli fayans haznenin

içinde sallanan cinselliğimi avuçlarımla örterek, çıplak oturmaya devam ediyordum.

Şimdi sabah ve tekrar gözlerinin içine bakıyorum. Dün buharlaştırdığım aynanın üzerine çizdiğim kelime ancak bir kenardan bakarsan, çok az belli. Üzerine tekrardan diş macunu sürüyorum. Hayatın boyunca öyle yaşamış olsan bile, yalnızlığa ve mahrum kalmaya ayak uydurmuş olsan bile, yalnızlık, içinde delilik çekirdeğini taşıyor. Yalnızlık. Mahrum kalma. Yemeğe gitmiyorum, bir kahve yapıp konsantre olmaya, yazmaya devam etmeye, seni bir yerden yakalamaya çalışıyorum. Küçükken erik kırlangıçkuyruğu veya kırmızı kelebekler yakalıyordum ve solucanı bedenlerine başkalarından gördüğüm gibi bir iğne saplıyordum. İğneyi bir strafor parçasına batırıp kanatlarını nasıl da hâlâ çırptıklarına, altı ipliksi bacaklarıyla hâlâ gözenekli strafora nasıl tutunduklarına saatlerce bakıyordum. Lulu, seni aynı acımasızlık ve hazla bu sayfalara çivilemek isterdim; nasıl çirkinleştiğine, gözlerini nasıl devirdiğine, alçaklık, pul ve oyun hamurundan yapılmış kanatlarını çaresizce hareket ettirdiğine bakmak isterdim... Daktilonun karşısına oturuyorum: Senin işkence masana. Fakat irini çıkarmak için bağırmadan ve bir esir gibi çırpınmadan ameliyat bıçağıyla kendi etindeki çıbanı kesemediğin gibi, kendime eziyet vermeden sana da eziyet veremediğim için, aynı zamanda benim de işkence masam.

Şimdi: On yedi sene önce... Tanrım, tarihlerin uyuştuğunu şimdi fark ediyorum: 1973'te on yedi yaşındaydım ve şimdi otuz dört. Şimdi: On yedi sene önce, on yedi yaşındayken ve şimdiye kadarki hayatımın tam ortasındayken (Fakat o zamanlar bunu nasıl bilebilirdim?), Cantemir'de lise üçü bitiriyordum. Şimdiki aşırı yalnızlığıma göre çok daha yalnızdım. O zamanlar mesleğim yalnızlıktı. Bükreş'in

sarı ve tozlu sokaklarında, daha önce görmediğim eski semtlerinde mesleğimi icra ediyordum. Bütün gün yüksek sesle mısralar okuyarak, çatlamış ve ısırılmış dudaklarımın üzerinde incecik bir bıyıkla, şaşkın gözlerimle, silik ve asimetrik yüzümle geçenleri korkutarak yürüyordum. Çok eski, sarı, salakça ve heybetli dekorasyonlu evler veya kum saati gibi gölgelerini yalnız meydanlar üzerine atmış, sıra dışı, bir tıraş bıçağı gibi dar bloklar arıyordum. Bazen bu esrarengiz blokların içine giriyordum, eski ve temizlik için kullanılan petrol bazlı bir madde kokan koridorlara ayak basıyordum, herkes tarafından unutulmuş ve neredeyse kurumuş bir fikus veya zakkum çiçeğinin yuvarlak bir pencerenin altın rengi ışığı altında tozlu yapraklarını büktükleri, ara ara küçük sahanlıklı, çok dar, spiral şeklindeki merdivenlerden çıkıyordum ve yukarıya kadar, çatı katına kadar yürüyüp uzun zamandır örümcek ağı tutmuş gibi görünen herhangi bir yeşil kapıyı çalıyordum. Kapıyı açanlar güzel, mutsuz ve büyük gözlü kızlar değildi: Aksine, genelde yaşlı kadınlar ve bakımsız ev kadınlarıydı. Bir şeyler mırıldanarak iniyordum, tekrardan homojen ve sakin güneşin altına çıkıyor, tekrardan tramvay yolu ile çizilmiş sokakları yürüyor, tekrardan şehrin bilinmeyen taraflarına gömülüyordum. Pembe bloklar, koyu kırmızı bloklar, birinci omura ve ıslaklıktan sararmış memeli Gorgonlar'a* dayanmış balkonlar, kimsenin artık fark etmediği bakırlaşmış heykeller, kendi yalnızlığımda onlara sarılıyor, derisi soyulmuş yanaklarını öpüyor, daha derin bir gerçeklikte, metafizik ve ısı saçan bir havada yeniden doğmalarına yardım ediyordum. Ailemin her gün verdiği üç lei** ile bir tane peynirli börek veya bir meyve suyu alıyor ve sokağın kenarındaki bitkin ağaçlara mırıldanarak

*Yunan mitolojisinde saç yerine başlarında canlı yılanlar olan ve gözlerine bakanları taşa çevirebilen üç canavar kardeşten her biri. (ç.n.)

**Romanya para birimi. (ç.n.)

yuvarlak bir gazete gişesine ve sürrealist resimli mavi gökyüzüne doğru yoluma devam ediyordum: "Yalnızlık bir yağmur gibi görünüyor bana/Bulutlardan akşam vaktine çıkıyor/Ve uzaklarda kaybolmuş sabahlarda/Değişmez meskeni olan gökyüzüne çıkıyor/Ve şehre ancak gökyüzünden iniyor..." mısraları patetik, ellerimle göstererek, karşı taraftan gelenlerin yüzlerine bakarak okuyordum. Harabeleri, yarısı yıkılmış evleri seviyordum. Çatısız, dış duvarları safça boyanmış –bok renginde korkunç palmiyeler, rengi solmuş mavi dallar, hepsi düşmüş, ufalanmış, şişmiş, çürümüş bir sıvanın üzerinde– köşelerde zamanın vızıltısıyla taşa dönüşmüş insan dışkıları olan, duvarlarında bir zamanlar mevcut aynaların veya tabloların yerini belirten sarı dikdörtgen izler taşıyan odalara giriyordum. Sarı, bozulmuş, kirli ve kendi telinden sarkmış tek cam gözüyle oyuncak bir ayı, zeminin üzerinde, açık yeşil bir borunun yanında yatıyordu. Küre şeklinde örümcekler, çok uzun iplere benzeyen bacaklarıyla dış duvarlarda donmuş duruyorlardı. Külrengi ve tıkıştırılmış kuyruklarında iki kılı olan kurtlar çatlakların içine veya alçıpanların altlarına giriyorlardı. O uğultulu ve korkunç yalnız yerlerde yarımşar saat duruyordum. Mavimsi bir dış duvara bir tebeşir veya tuğla parçasıyla bir şeyler yazıyordum. Eve geç saatlerde, zift gibi siyah ve minik bir balkonun, koyu kırmızı alev gökyüzündeki ana hatlarına bakarak dönüyordum. Defterlere yazılmış mısralar, sarı sokaklarda ve küflenmiş harabelerde okunmuş mısralar, benim tüm hayatımdı. Geceleri uyuyamıyordum, yataktan kalkıp kavakların sarı alevleri ile delinmiş, kumtaşından çatısı olan bir denize benzeyen eski Bükreş'in üzerine ışık dalgaları saçan ayı seyrediyordum. İşe yaramaz iç organların, sararmış etin, bitmeyen yazın bir acısıydı. Bu acı beni boğuyordu. Tüketen bir aşk gibiydi fakat nesnesiz, hiç kimseye karşı beslenen bir aşk ve acıtan bir özlem.

Temmuz bir halüsinasyon gibi geçti, terk edilmiş bir meydan ve yıkılmış bir bloğu gösteren tek bir slayt gibi. Ağustosta birçok sınıf arkadaşımla Budila'ya kampa gittik (Bu kelimenin içinde birçok anlam yığılmış: Tuvalet, klozet, çılgın ve kokmuş lağım fakat aynı zamanda gözkapakları inmiş, inci aylası ve canlı bir ateş ile çevrilmiş, dev ve gülümseyen Buda anlamları). Hiçbir zaman tam olarak orada neler olduğunu anlayamadım. Görüntüler ve heyecanlar vardı fakat aralarındaki bağlantı neydi? Gerçekliğin rüyaya ve halüsinasyona kaymaları yaşandı. O günden, benim hayatım Lulu ile ve Lulu'suz dönemlere ayrıldı. Öncelikle zihnimin ve iç organlarımın taslakları, sürekli, nefes almama izin vermeden, bilincimin parlak yüzünü karıştırarak geri dönüyorlardı. Sıkıcı ikindi vakitlerinde, beyaz demir yatağımda oturarak mistik, içinden çıkılmaz bir resim üzerinde düşünüyormuş gibi, durmadan Budila'daki o birkaç olayı tekrarladığım tüm sanatoryumları hatırlıyorum. Camdan karanlık, karlı, camlara yapışmış buz damarları yüzünden biçimi bozulmuş ormanları seyrederek... Dalgın bir şekilde hoparlördeki müziği dinleyerek... Saçlarıma Novotryptin tabletleri atan veya iskambil oynamak için çağıran pijamalı ve bornozlu insanlar tarafından rahatsız edilerek... Ve Lulu, yavaşça büyüyen veya küçülen gözbebekleri ile gözlerimin içine bakarak, görkemli bükülmüş saç telleri, devasa konağın cereyanında, orada, tonozun haçının altında, kafamın çekirdeğinin çekirdeği içinde yavaşça dalgalanarak... Lulu dönemleri her zaman ve her yerde başlayabilirdi: Sokakta veya bir kadınla yatakta veya daktiloda yazarken. Bunu *neyin* tetiklediğini söylemek zor ama nasıl olsa kampta yaşanmış olayların hatırası veya onlarla direkt bir bağlantısı olan bir şey değildi. Daha çabuk, anlamsız görüntüler: Islak asfalta yansıyarak pembe bir renk veren, yeni doğmuş güneşin yakut

küresine doğru yürüdüğüm yağmurdan sonraki soğuk sabahlar; devasa ve sarı belli binalar... Kaldırıma çizilmiş biçimsiz seksekler... Sonrasında korkunç fizyolojik olaylar devam ediyordu ve kaçınılmaz olarak hastaneye yatışlar. O zaman, Lulu ile dönemlerimde, hastanenin değişik odalarında en iyi şeylerimi, yani ortalarında İolanda'nın beklediği binlerce odalı, o devasa kristal şatolu, plastik toplarla bağlanmış yumuşak kuyruklu, büyülü ve garip oyunlu *Küçük Kızlar ve Devler*'in hikâyelerini yazdım...

Sonra Lulu'suz, normal güzellikteki dönemler geliyordu. Delia, köpek, Peugeot'm, hayatımın her gününde günde beş sayfa yazma zorunluluğu... Gönderilecek mektupları içeren kilometrelik listeler, açılacak telefonlar, sempozyum ve yuvarlak masa davetleri, makale ve kitaplar için son teslim tarihleri... Dağlarda tatiller, dişçiye gitmeler, harcamalar... Telif hakları... Çözdükçe işaretliyordum. Ondan sonra romanlar. Ortalamaların incelenmesi. Kronolojilerin hesaplanması. Hikâyelerin birleştirilmesi. Hayat vaziyetlerini birleştirme sanatı. Her biri kendi psikolojisini taşıyan kahramanlar... Tanrım, hiç olmazsa arada bir, bir kitap daha yazma işkencesi! Hiçbir zaman hiçbir kimseden itibarımı kazandıran ve refahımı sağlayan Albay Dionisie Rădăuceanu'dan nefret ettiğim kadar nefret etmedim. Kirli bir romanın kirli bir kahramanı! Ümit ediyorum ki hiçbir zaman bu trilojinin sonunu getirmeyeceğim ama bunu Lulu ile olduğum tüm dönemlerde söylüyorum...

Ve şimdi en akutunu yaşıyorum. Tüm eski hilelerin beni yarı yolda bıraktığında. Neredeyse pankreatit olana kadar içtim. O kadar çok Nevrasthenine flakonu içtim ki yüzümün derisi zehir gibi sarı yeşil bir hal almıştı. İki hafta boyunca Buşteni'deki sanatoryumda kaldım ve oradan, öncesinden daha aklı karışmış ve daha yabani çıktım. Kriz, her zamanki gibi aniden başladı. Askeri Müze'nin civarında, Ghence-

a'daydım. Her bir dalı bir buz tabakasıyla giydirmiş çakır bir ayazda, çıplak ağaçlı sokaklarda hiçbir şey düşünmeden dolaşıyordum. Yıkılmak üzere olan evlere bakıyor, ortalarında şekilsiz heykelleri olan meydanlara giriyor, bu heykellerin neyi veya kimi temsil ettiklerini anlamaya çalışıyordum fakat yazmaktan bulanık görüyordum... Ortasında kocaman bir siyah kapısı ile sıvayla kaplanmış karmaşık kenarlar içinde onlarca penceresi olan devasa ve sarı binanın önüne nasıl ulaştığımı hatırlayamıyorum. Ellerinde bolluk boynuzları olan iki tane karyatit, soğukta parlak ve pembe alçılarını soyuyorlardı. O an, karnımdaki o sancıyı hissettim, ayaklarım yumuşadı ve dizlerimin üzerine düştüm veya kendimi bıraktım. Daha önce de oraya gitmiştim! Kendi deli parıltısındaki her pencereyi iyi biliyordum! Siyah kapıdan bir zamanlar geçmiştim! Kafamın patlayarak bin bir parça olduğunu hissettim ve etrafımdaki her şey kararana kadar bağırarak koşmaya başladım. O günden beri bir aydan fazla geçti fakat kötülük yoğunluğunu azaltmadı ve korku aynı derecede dayanılmaz... Burada yapmaya çalıştığım, yapabileceğim son şeydir. Şu an, yazı ile iyileşebileceğim düşüncesi benim için inandığım son çare. Demek istediğim gücüm yetene kadar bu yumağı, bu bağırsak düğümlemesini, beynime işlemiş bu mandalayı* çözmek. Eğer söylendiği gibi yazı bir terapi ise, eğer tedavi edebiliyorsa bunu şimdi yapmalı. Art arda sayfalar çizeceğim; yaprakları, mürekkep ile değil, kapanmayan yaramın akıntısı ile ıslanacak birer gazlı bez gibi kullanacağım. Belki de en sonunda her şey onların içine geçecek ve irin ile doldukça, kaynadıkça, ben kendim zehirden kurtulacağım.

*Mandala: Hindistan kökenli dinlerde metafizik veya sembolik bakımdan meta veya mikro kozmosu gösteren şekillere verilen ad. Genellikle daire veya kare şeklinde olan ve her şeyin mistik merkezini sembolize eden mandalalar meditasyon nesnesi olarak kullanılabilmektedir. (ç.n.)

Şimdilik yazmaya son veriyorum ve yemeğe gidiyorum. Öğleden sonra beynimin daha az kanlı olacağını ve olaylara karşı daha uzak kalacağımı ümit ediyorum. Çünkü o zaman şehirden ilk çıkışımda Budila'da bir hafta kalmıştım, dünyanın sonu ile ilgili bir şiir değil, sıradan bir hikâye bile yazmam çok zor olduğu için.

Tekrardan yalnızca bukalemun gibi bir hava –şu an bulutların tatil köyünü gölgelendirme şekline göre daha açık veya daha koyu altın rengi– ve dolapların arasında dolaşan vızıltı ile dolu olan Cumpătu'daki villanın terk edilmiş akvaryumuna bakıyorum. Odamın kapısının kilidini açıyorum ve yanar halde bırakılmış sobanın sıcağı beni kaplıyor. Külrengindeki, bir anlamda hayat dolu ve kendinden emin aynı çam dalı cama vuruyor. Fakat hayatın, yüceltilmesi ve korunması gereken önümdeki sayfaların mahareti ile hiçbir bağlantısı olmadığı için, perdeleri çekiyor ve masa lambasını açıyorum. Çocukluğumda sirke gittiğimizde ne hayvanları ne de palyaçoları seviyordum fakat bir binicinin veya trapezcinin pullu elbisesindeki mor yakut, ciyak yeşil, yoğun mavi tonları beni deli ediyor, renkler içinde kemiklerimin erimesi karanlık bir zevk ile beni etkisi altına alıyordu. Yine adlandırılamaz tonlarından dolayı çikolataların parlak kâğıtlarını topluyordum; renk olmayan, saf heyecan, gönlün saf halleri olan o yeşil ve pembe suları. Fırtınalı bir kış gecesinde, pırıltılı gözlü, dudaklarını şiddetli boyamış ve yanaklarına allık sürmüş bir kız başının bir an için belirdiği o renkli pencereyi nerede mi gördüm? Fırtınaya gülen ve birbirlerine sarılmış buharlar içinde pencereyi kapatan kısa saçlı bir kız. Hiçbir şekilde bir anlam veremediğim, çok belirsiz fakat yine de çok kalıcı bir hatıra.

Serçe sesli ve altın dallı donmuş bir sabahta, erken bir saatte, lisenin bahçesinde basketbol potasının altında toplandık ve bizi Budila'ya götürecek otobüsü beklemeye başladık. Rockçıların ve hipsterlerin, makara teyplerin ve nedensiz başkaldıranların tuhaf devrini hatırladığım gibi bugün gülerek ve biraz nostalji ile hatırladığım okul arkadaşlarım, o zamanlar beni korkutuyorlardı. Onları düşman, birer hidra veya hiçbir zaman ait olamayacağım gizli bir toplum gibi hissediyordum. Yalnızca o döneme ait bir stil olduğunu ve şımarık, çocuksu saygısızlıkları dışında, hormonların tufanı tarafından altüst edilmiş, baki ve amorf çocuklar olduklarını ve gelecekte onların arasından ciddi ve sorumlu mühendislerin, iktisatçıların ve su tankı şoförlerinin çıkacağını anlamadan, onların salaklığı ve kaba davranışlarından tiksiniyordum. Oysaki kendimi insanlığın son ve kusursuz eseri olarak hayal etsem bile benden hiçbir şey olmayacaktı. Ben ruhun insanıydım, onlar etin insanı; ben okuyan ve insanlığın yerine geçecek metni yazacak olan, onlar, mutlu ve aptal birer bitki gibi yaşayanlardı. Bana en çok acı veren, onlarla aramda şiddetli, sugeçirmez, kesin bir muhalefet kararı almış olmama rağmen yine de onları hor göremememdi. Onları karşıladığım üstünlük gülümsemem, sevgi ve hayvani sıcaklık ihtiyacımın kendimi kısıtlamama izin vermediği, bedenime azap verdiği ve aklımın yeraltını altüst ettiği için her zaman eğri çıkıyordu. Ve kampa gidiş sabahında, ebedi okul kıyafetlerinin yerini alan modern ve göze çarpan sokak kıyafetleriyle (70'lerin zımbalı, püsküllü kovboy tarzı pantolonları, "göğüsleri kıllı" gömlekler, mini etekler ve kaba, "ortopedik" ayakkabılar) dalga geçen, arabaların gelmesini bunalmış gruplar halinde bekleyen okul arkadaşlarım tarafından tamamen yok sayılmış bir şekilde, bir kenarda durup tiksintiyi ifade eden yüz şeklimi canlandırıyordum. Bazıları, şimdi

bile kaba-ışıltılı, masum-adi o dünyanın itici marşları gibi hatırladığım, ergenlik çağımı kulaklarda biriken kalın bir kir tabakası gibi dolduran bildiğimiz o pis şarkıları söylüyorlardı. Diğerleri, elleri ceplerinde veya basketbol potasının yeşil direklerine asılmış laflıyorlardı. Dahi kategorisine ait, çok uzun ve Salinger Seremo David yüzü ile, kimya laboratuvarında tabi tutulduğumuz, bize verilen kartları mantıksal bir sıralamaya dizmemiz gereken ve benim her bir kartın kenarına, Tzara'nın, balıkçıların ellerinde suların yıldızları ile döndükleri, şiirinin birer mısrasını yazmakla yetindiğim için sonuncu olduğum bir zekâ testinde en yüksek puanı almış Savin de oradaydı. Bu Savin çok zeki bir aptaldı. Şimdi, boynunda kendisine yazar havası veren –ya da daha çok *écrivain*– bir çeşit ince kazak taşıyordu ve özellikle bir elini pantolonun cebinde tutuşu ve Fil (bir çekmecede bir yerlerde birlikte bir romantik fotoğrafımız olan Felicia) ile tabii ki de Schopenhauer hakkında, *İrade ve Temsil Olarak Dünya*'nın Almanca'sını söyleyerek konuşması bu havayı destekliyordu. Mireille Mathieu'ye benzeyen Fil ise, gerçekten bir şeyler anlıyormuş gibi duruyordu. Michi, problemli geyik yüzü ile *Goodbye, papa, don't cry for me*'yi mırıldanarak onları seyrediyordu ve Manix ise tabii ki Michi'ye bakıyordu. Manix otuz yaşındaymış gibi göründüğüne göre –geçenlerde gördüm, elli yaşında görünüyordu– futbolcu, pingpongcu ve şair olan Papa on beş yaşında bile durmuyordu. Şair diyorum çünkü içinde kendi notlarının yanında, en farklı şairlerin dörtlüklerini kopyaladığı dergilerden kesilmiş fotoğraflar içeren bir defteri vardı. Tümü de düşüncelerini veya dörtlükler yazdıkları veya aşkı "giriş bölümüyle biten bir roman" ve hayatın amacını "sonuna kadar kafana göre takıl" şeklinde tanımlayan binlerce büyükbaş beyin tarafından çiğnenmiş, formüllü esas soruları cevaplamaya çalıştıkları, Zulu kabilesinin maskeleri gibi boyanmış bu

tür defterler yapmışlardı. Sanatçı resimleri veya araba reklamları ile dolu sayfalarda kim bilir nereden kopyalanmış ve defterden deftere yazılmış birer şiire de yer vardı ve pis *kitsch*ler arasında Rilke'nin sonelerini veya Neval'in *El Desdichado*'sunun tamamını görme sürpriziyle karşılaşabilirdin. Nadia Comăneci'nin fotoğrafının altında...

Şu anda Papa, silik ve sırıtarak, Angeru ile birlikte uzun atlama pistinin alçak çitine yaslanmış, uyduruk ve saplantılı gelen bir nakaratı olan "Ir, ır dişinle ısır" "İşçiler, yukarı ve ileri/Büyük zaferin yolundan" diye şarkı söylüyorlar ve diğerleri gülmekten yıkılıyorlar. Daha lise birden itibaren yeşil sakalı çıkmaya başlamış olan Buzdugan, potanın direğine yaslanmış, AC/DC'nin konser esnasındaki fotoğrafları ile dolu öncü bir rock dergisini karıştırıyordu. Etrafına, Cici tarafından İngilizce'den çevirisi yapılan bir makalede, Queen grubuna bin bir şekilde küfredildiği için, öfkeli yedi sekiz arkadaşı toplanmıştı. Yaptıkları müzik *musak* ve kendileri *faggots* diye adlandırılmıştı. Makaleyi yazmış olana göre, konserlere, burjuva konformizminin en üst noktasını ifade eden ipekten beyaz gömleklerle çıkmaları gerçekten affedilemezdi. Bir kenarda, kimsenin büyüdüğünü ve kadın halini düşünemediği, ince bir cam kabuğu gibi teniyle ve açık mavi gözleriyle, güzel, uslu ve temiz, kabarık pembe tiftikten bir kazak giymiş Clara duruyordu. Bazen birileri akşamki atölye derslerinde, stamen arayışında bir gülün taçyapraklarını nazikçe ayırırmışçasına tornavida ile empedans analiz cihazını kurcalayışını seyrederek, "Merak etme, onun sonu da yine yatak olacak" diye mırıldanıyordu. Biraz ötede, gündüzsefası çiçeği ile istila edilmiş bir demir çitin üzerinde, genç Voltaire'in buruşuk yüzüyle Titi, başkalarının deyişiyle Titina, oturuyordu. Erkekler bir konserve kutusu ile futbol oynamaya başladılar; kızlar parfüm kokusu yayan bir köşede çene çalıyorlardı ve ben, üzgün

ve aklı karışık, kimse tarafından önemsenmeden, içimden şiir söylemeye devam ediyordum: "Ve belirsiz alacakaranlık saatte yağmur yağıyor/Tüm yollar şafağa doğru ilerlerken...

Her zamanki gibi, kendimi okul arkadaşlarımın hayatından dışlanmış hissediyordum. Benim için tek bir geleceğin mümkün olabileceği düşüncesine alışmıştım: Hayatım boyunca çürüyeceğim bir sandalyesi, bir masası ve bir yatağı olan bir çatı katı –kısa, en fazla kırk senelik bir hayat– ölümümden sonra, bir leş gibi kokarak, yanımda bulacakları okunaksız ve bitmeyecek bir roman yazarak fakat içinde Her Şeyin, var olmak ve olmamak hakkındaki tüm gerçeklerin, bütün ayrıntılarıyla ve çirkin anlamıyla tüm dünyanın bulunacağı bir roman. Kendimi mükemmel, dahi bir yazar, yerini bir kitapla doldurmak için evrenin yıkıcısı olarak gördüğüm o zamanların hayali, hayatımın omurgası rolünü taşıyordu. O Kitabı yazabilmek için üstümdeki derimin yüzülmesine izin verebilirdim ve böylece kılcal damarlı, sinir ağlı ve glomerüllü çiğ derimin içinde, her şeyi kapsayan kitabımı bir araya getirebilirdim. Geceler boyunca, Ştefan cel Mare Sokağı'ndaki odamın duvarları akşamın çöküşüyle kırmızılaşırken, ıslak çarşafın altında kıvrılıyor ve hayalimde, göz kamaştırıcı sayfaları karıştırıyordum. İnsanlık tarihini benim zavallı on yedi yaşım ile adım adım ve saniye saniye ilişkilendirerek toprağın derinindeki mineral taşları ve gökyüzündeki takımyıldızları ile, insan bedeninin organlarını *Gotha Almanağı*'nın soylu isimleri ile birleştirebilecek yazışma tabloları hayal ediyordum. Yeraltının mermer ve porfir şatolarında dünyanın prensi tarafından yönetilmiş kabalaları açıklayacak; Malta korsanlarını ve şövalyelerini, Bororo savaşçılarını ve Hitler yanlılarını, melekleri ve uzaylıları savaşa çağıracak bir karanfil gibi açmış bir Armageddon'u anlatacaktım. Aşk hikâyeleri son savaşın etrafına birer rokoko çe-

lengi gibi sarılacaktı ve aralarında, her ne kadar farklı olsalar da hepsini, bütün kitabın filigramı gibi, bir mistik model halinde birleştiren, Ovul Prenses ile Sperm Prens'in bir ilahi düğün patlamasında birleştikleri *En-Güzel-Aşk-Hikâyesi* bulunacaktı. Ayrıntılar için ateş ve hayal dolu saatler harcıyordum. Bazen muazzam bir güç beni birden yataktan kaldırıyor, çarşaflarla birlikte dolmakalemi kaptığım çalışma masamın üstüne sürüklüyor ve ben, sayfanın üzerinde dolmakalemimin ucu ile kolsuz cüppemin plilerine sarılmış donakalıyordum. Duvarlardaki şeritlerin yakutu derin bir kahverengiye dönüşüyordu ve Bükreş üzerine ay doğuyordu; tramvaylar hırıldayarak ve gıcırdayarak Ştefan cel Mare'den geçiyorlardı ve ben Kitabın hangi harfle başlaması gerektiğini kendime sorarak karanlık sayfaya hiçbirini çizmeye cesaret etmeden, dolmakalemin ucundaki altın kıvılcıma hâlâ hipnoz altındaymış gibi bakıyordum...

Tabii ki o zamanlar, antenli ve küçük bacaklı tırtıllar, kelebeğin ekseni olduğu gibi, bir şekilde hayatımın ekseni olacak Lulu'ya hiçbir önem vermedim. Ve aslında bu (Bu tuhaf fikir şimdi, şeytani fakat aynı zamanda zararsız, gülünç bir şeytan, bir Abaddon palyaçosu yüzünü gözlerimin önünde canlandırdığımda aklımdan geçiyor), daha derin, daha uzak, içimdeki daha mahrum, daha yasak bir şeyi gizleyen bir anı olabilir. Budila'daki olayları *çok kolay* gözden geçirdiğimi düşünüyordum, sürekli sonsuz bir kurnazlığa sahip olduğundan şüphelenmeyi öğrendiğim bu bilinçaltım tarafından gözüme *çok kolay* sokuluyorlardı. Orada, derinlerde, aklımın binaları arasında, gizli tüneller, borular ve renkli kablo yığınları, leş gibi kokan sulu beynimin dışkıları ile dolu kanallar bulunmaktadır. Dinleme odaları ve kimsenin girmediği yeraltı odaları bulunmaktadır. Ve yeryüzündeki tüm şehirde tek başıma olan ben, tek sahip ve tek düşmanım.

Lulu okulun bahçesine, deli gibi bakan, ıslak ıslak sırıtan, kaçık ve kavgacı olan, tüm hayatı pis şarkılardan, "fizik" şakalardan ve erotik övünmelerden başka bir şeyden ibaret olmayan Bazil ile, hayatımda tanıdığım en bunak insan ile girmişti. Kol kolaydılar ve hemen de iki kızı, yanak yanağa ve elleri yapışık, tutkulu bir tangoya kaldırmışlardı. Kızlar gülmekten kırılıyorlardı. Bazil, grotesk hareketler sergileyerek, "Bir berem olamayacak kadar fakirim/Fakat kocaman bir olacak kadar zenginim" diye bağırıyordu ve diğerleri mutlu ve *"je m'en fiche"*ist bir şekilde koro halinde nakaratın devamını getiriyorlardı.

Başka iki liseden öğrencilerin de bulunduğu otobüs yolculuğumuz boyunca, kızlar ve erekler, en kaba şekilde bağırarak, o zamana kadar çok sık dinleme olanağı bulamadığım bu tür şarkılar söylemekten başka bir şey yapmadılar. Üstün ve hoşgörülü bir şekilde gülen Savin'in ve yüzünde tiksinti duygusu beliren tek kişi olan Clara'nın yanındaki plastik bir koltukta oturuyordum. Lulu, arka taraftaki grubun solistliğini yapıyordu. Kısa boynunu ve yaramaz ağaçkakan suratını örtmek istermişçesine kükrüyordu: "Dün yolda bir fayton geliyordu/Faytonun altında bir şey hareket ediyordu/Acaba faytonun dingili miydi?" Ve korodakiler kendilerini kaybetmiş bir şekilde cevap veriyorlardı: "Haaayııır. Çünkü o hareket etmiyor!" "O zaman sarkan bir kayış mıydı?" "Haaayııır. Çünkü bu çok sertti!" "Allah iyiliğini versin, öyleyse bacak mıydı?" "Haaayııır. Çünkü bu yere değmiyordu!" ve nihayet, Lulu, bu kadar uğraşmaktan kızarmış bir şekilde sonuçlandırıyordu: "Zeytinin yeşil yaprağı/Atın kamışı idi/Ve at akıllı erkek/Çok severdi bunu göstermeyi!" Bizimle birlikte utangaç ve idealist gençler hakkında yazan bir yazar olsaydı, Makarenko'yu da her şeyi de unutup bu lanetlenmiş otobüsten kendini atardı. Tek omzu yırtık bir kazak giymiş ve sakızdan çıkan dövmelerle dolu eski bir gitarı olan biri, as-

kerdeymiş gibi bağırıyor, gitarın tellerine olduklarından birkaç kez daha geniş görünene kadar vuruyor ve diğerleri tarafından bir köle korosuymuş gibi takip edilerek şarkı söylüyordu: "Trenden garda indim/Boş bir tuvalet bulamadım/ Vay, vay halime/Pantolonum üstümde..." Şimdi lise kızlarını birer zararsız kedi gibi görüyorum fakat o zamanlar hiçbirinin gözlerine bakamıyordum. Birkaçı sigaralarını yakmışlardı bile ve en pis kelimeleri bile söylemekten kaçınmadan, avaz avaz bağırıyorlardı. Tüm o iğrenç kelimeleri duymamak için kendimi tamamen camdan görünen manzaraya vermiştim. Avuç içi gibi düz, ara ara yalnız kalmış ağaçlık bölgelerle kaplı, buğday, ay çekirdeği ve mısır tarlaları ufuk çizgisine kadar uzanmış kır, ağustos güneşi ve açık mavi renkteki geniş gökyüzü altında kuruyordu. Ara ara, birer köylü, arkasında karısıyla patikadan geliyordu. Başkaları çok yorulmuş bir şekilde, alınları yere değecek kadar yakın, çok uzak bir tarlanın ortalarında kaybolmuş, çalışıyorlardı. Bazen bahçe kapılarında şehir elbiseleri giyinmiş çocuklu, ayva ve erik ağaçları arasından beliren küçük evli, ortalarında sarhoşlarla dolu meyhaneli, tozlu köylerden geçiyorduk... İkisi de kapalı ve basılmaktan sertleşmiş toprak parçalarıyla ayrılmış, camında birkaç damacanalı köy bakkalı ve sac çatılı kilise karşı karşıya duruyorlardı. Bazen şapkalarını kaşlarına kadar çekmiş ve durmadan eşit bir şekilde pedal çeviren bisikletçilere rastlıyorduk. Yerleşim yerlerinden çıktık mı tekrardan sağda ve solda, ücra köşelerinde mavi tepeli ve ara ara silo ve su kuleli kırlar uzanıyordu. Kirli, boş bidon ve şişelerle dolu at arabalarını geçiyorduk. Arabacı, güneşten yanmış ve yumuşak elinde sallanan dizginleri ile şapkası altında uyuyordu.

Tepelerin olduğu bölgelerde köyler azalıyordu; elma bahçeleri, bağlar ve tuğlacıların kili çıkardıkları alanlar ortaya çıkıyordu. Evler ahşaptandı, açık mavi veya koyu sarı

ile güzel boyanmışlardı veya oldukları gibi eski tahtaların rengindeydiler. Arada bir, bir tepenin yokuşuna atılmış, arı veya gündüzsefası çiçeği ile istila edilmiş birer mezarın taş haçları güneşte parlıyordu... Bulutlar gölgelerini yeşilin yüz tonuyla bezenmiş tepelerin üzerinde yansıtıyorlardı... Fakat o fakir manzaranın karşısında tamamen eriyip gidemezdim çünkü otobüste, arada bir, şarkıların monotonluğunu kesen cırtlak bir ses duyuluyordu: "Allah belanı versin, bitir bir kere! Sana bitir dediğimde, bitir!" ve bundan sonra, kucağa alınmış ve oğlanlardan biri tarafından gıdıklanmış kız, ellerini kulaklarına götürüyor, gücü yetene kadar kükrüyordu. Şarkılar hemen, daha da şiddetli bir şekilde tekrardan başlıyordu: "İçersen - ölürsün, içmezsen ölürsün./İçersen yeterince iç,/Ölürsen doymuş ölesin diye...

Dağlara geldiğimizde, benim ve Clara'nın şansına, evvelden reklamlardan bildiğimiz ve nakaratları Cico meyve suyuna gönderme yaparak "Cenaze arabasını durdurunuz/Ölü, bir Cico içmek ister/Bir Ciko içerse belki/Tekrardan bu dünyaya döner" şeklinde olan daha edepli mısralara geçtiler. Ondan sonra sıra reklamlara geliyordu: Dero markalı deterjana gönderme yaparak, "Padişah Nero bile, götünü yıkardı Dero ile" delikli çorap reklamlarına gönderme yaparak, "Delikli kadınlar için çorabımız var" veya ayakkabı reklamlarına gönderme yaparak, "Burnu geniş olan erkekler için ayakkabımız var" Şimdi otobüsler dar vadilerden, üzerlerinden su akan liken dolu kaya duvarlar arasından ilerliyorlardı. Neredeyse kurumuş dereler, yumrulu bir çakıl üzerinde koşuşturuyor ve yeşillenmiş bir kaya parçasının arkasında kayboluyorlardı. Mor çançiçekleri buz gibi soğuk su üzerine eğilmişlerdi. Çimento fabrikaları, turuncuya boyanmış, tekerlekli prefabrik şantiyeler, odun yığınları ara

ara manzarayı çirkinleştirerek diziliyorlardı. Kış tatil köyleri, güllerle giydirilmiş dağ evlerini güneşli yokuşlarda serperken, etraftaki dağlarda koyu yeşil köknarlar birbirlerini, yosunların ıslak ve gölgeli bir taşa sıkıştığı gibi, sıkıştırıyorlardı. Küçük bir rahibe manastırı... Yolun kenarında, ipi en fazla dört yaşında bir kızın elinde olan, otlayan, ağır inekli bir kayran... Yanmış yağ ile lekelenmiş asfaltta birbirini sollayan ısınmış arabalar... Ve Carolina ile bisikletçi Mitja ve taş gibi memeli ve sarı saçlı Çingeneler hakkında şarkı söyleyerek, repertuvarlarına devam eden benim lise arkadaşlarım. Ve başka şeyler, başka şeyler ve başka şakalar, başka şarkılar ta ki otobüsümüz Budila'daki kampın geniş bahçesinde durana kadar. İndik, bu kadar saat süren yolculuktan sonra bedenlerimizi gevşetmek için gerindik ve etrafa baktık. Gün, güneşli olmaya devam ediyor, köknar ve onun kabukları üzerinden akmış ve çatlakları arasında beyazlamış reçine kokuyordu.

Konak oradaydı. Gördüğüme sevindim ve büyülendim. Çünkü yalnızlığımın beni hâlâ takip ettiğinin bir kanıtı olarak oraya nasıl yetiştiği bilinmeyen bu bina, Bükreş'teki binalarımdan başka bir şey değildi. Belki geçen gece, pembe, simetrik, heykeller ve kubbeler ile süslü, devasa çift merdivenli fakat halüsinasyon yapan bir gaz gibi hafif olacak kadar eski ve çürümüş kocaman konak, Bükreş'in karışık sokaklarındaki temellerinden koparak, yönlendirilebilen kâğıttan bir hayal ürünü gibi görkemli bir şekilde kalkıp bir denizanasının lifleri gibi aşağıya sarkmış boruları ve kanalizasyon hatları ile, karanlık ormanlar ve ışıldayan sular üzerinde uçmuş ve en sonunda sodyum alevi gibi sarı pencerelerini ışıldattığı ıssız parkın ortasına yerleşmişti. Binanın önünde yer alması gereken meydan da evi takip etmişti fakat burada, ortasında kararmış bir heykeli ve suyun dibindeki çamurun yeşil renginde, ağır ve büyük balık-

ları (her akşam onları seyredecektim) olan bir balık havuzuna dönüşmüştü. Fakat Gorgonlar ve ilk boyun omuru motifleri ile dolu konak, beklediğim gibi yalnızca bir yüzeysellikti, kartondan bir taklitti.

Kampa yerleştirildiğimiz anda, içeride onar yataklı, her şeyi "mantıklı" bir şekilde ve memurca bölüştürülmüş basit yurt odaları ile karşılaştık. Kızlar girişte, erkekler birinci katta ve küçükler –çünkü orada ortaokul öğrencileri de vardı– ikinci katta. Sonradan devam edenler, öğle yemeği, etrafta gezinmeler, futbol, bir gitarın etrafına toplanmış gruplar. O geceden başlayarak elimde bir kitap ile tavandaki loş ampule kendimi alıştırmaya çalışarak odada yalnız kaldım. Gözlerimi sıra sıra harflere dikmiş fakat kafası karışık ve dikkatsiz bir şekilde yatağımda uzanmış yatarken, müziğin ani patlamasını duydum. Disko saati gelmişti. Odamı paylaştığım diğer oğlanlar bunun için hazırlanmışlardı. O zamanlar, kotlar hâlâ çok nadir bulunuyordu fakat İspanyol paça kadife ve "muşambadan" pantolonlar o kadar sertti ki dik bir şekilde koyulduğunda ayakta dururlardı ve bir çeşit garip bu pantolonlar moda olmuşlardı bile. En şık olanlar, ekoseli "kovboy" gömlekleriydi. Bana da diskoya gidip gitmeyeceğimi sormuşlardı fakat benimle kafalarını fazla yormamışlardı. Lisede de her cumartesi disko yapılıyordu fakat ben, cumartesi günleri, sınıfların birinde, edebiyatseverlerin toplantısı olduğu için, lisenin koridorunda dans edenlerin aralarından geçmekten başka bir şey yapmıyordum (Toplantımız yedi sekiz sararmış çocuğun, kapının diğer tarafından gelen rock müziğin ve ayak seslerinin eşliğinde, neredeyse bize galvanize ceset görüntüsü veren bir lambanın yasak ışığında şiir okuyarak gerçekleşiyordu. Kendimize aşağılanmış veya utanmış bir duygu aşılayamadan, tekrardan dans edenlerin arasından çıkıyorduk). Budila'daki ilk gecede,

durmadan Suzy Quatro tarafından, *Sticks and Stones can break my bones/But they can't break my rock'n roll*'u ile parazitlenmiş bir şekilde Kafka'nın "*Metamorfoz*"undan onlarca sayfa okudum. Oğlanlar arada bir dinlenmek için ısınmış bir şekilde odaya giriyorlar ve beni pijamalarımla gördüklerinde, şaşkın şaşkın, haç işareti yapıyorlardı. Para toplayıp şimdi fıstıklar hakkında konuşup birinden diğerine gezdirdikleri kanyağı almışlardı. Hangisinin daha afet olduğu, Mălina'nın memelerinin ne kadar büyük olduğu, o küçük ve sırıtan kızın ne kadar iyi parça olduğu ve Mariana'nın poposu hakkında konuşuyorlardı. "Ulan şerefsizin ellerini kızların sutyenlerine sokmaya hazır dans ederken, onlara nasıl da sarıldığını gördünüz mü..." "Kızlar dansa kaldırıldıklarında bayılıyorlar..." "Evet ama bu uzun boylular iş yapmıyorlar. İsveçlilerde haftada bir parti, gerisi parmakla veya... Ve bu noktada birileri, sözde geçen senenin yaz tatilinde denizde çaktıkları bir İsveçli veya Danimarkalı ile ilgili bir konuşma başlatıyordu. Arada bir kanyaklarını içiyor ve bana da bir göz atıyorlardı: "Aferin! Bakın uslu bir çocuk! Serseriler! Sizin gibi bütün gün kızların peşinden koşmuyor... Sonradan da dansa dönüyorlardı. Daha kötüsü sanki bir kabare şovundaymış gibi Bazil'in sarhoş bir yüzle *What's a nice kid like you/Doing in a place like this?* sözlerini söyleyerek geldiği zaman ve beni gördüğünde: "Victoraş çıkar elini battaniyenin altından Victoraş! Seni görmediğimi mi zannediyorsun? Biraz da kızlara git Victoraş Baba!" diye bağırdığı zamandı. Veya Lulu'nun sürekli kudurmuş gibi ne sağını ne de solunu görmeden ağzında sigara ile komodinde bir şeyler arayarak acele ile gelip çıktığı zamandı. Bir veya iki kez birer kız da kafalarını soktular: "Paaaardon!" Hoparlörlerde sıcak bir ses, *The summer of nineteen sixty nine* hakkında bir şeyler çalıyordu.

Renkli ışıklarla dolu disko odasının karanlığında kızlarını sallayan yüce geri zekâlılara karşı çok tuhaf bir aşağılama ve yaltaklanma karışımı bir duygu hissediyordum! Ben de parfüm sürmüş saçları ile kafasını benim omzuma yaslamış bir kızla orada olmayı, birbirimize sarılmış sallanırken önemsiz şeylerden bahsetmeyi, parlak küpeli kulak memesini öpmeyi, belinin sıcak alt katmanın sağladığı ipeksi tenini hissetmeyi çok isterdim... En basit melodram ile yetiniyordum; ta ki birden vazgeçiyordum, o zaman kafamın altında tekrardan hezeyan başlıyordu: Kendimi cinsel törenlerle harcamaya hakkım yoktu çünkü ben yazar olacaktım. Ben, mutsuzluğumu en yoğun şekliyle yaşamalıydım. Tek sandalyeli, tek masalı, tek yataklı ve senede okunması gereken yüz elli kitaplı çatı katı beni bekliyordu. Otuz yaşına kadar ya her şey ya da hiçbir şey olmalıydım. Bunun bedeli biliyordum, canavarlıktı ve bu fikir üzerine saatlerce ağır ağır düşünüyordum. Leverkühn idim. Lovercraft'ın hortlağıydım. Kız kardeşini merdiven altında karanlık bir odaya gömmüş (Benim kardeşim de bez bebeğini bir köşeye atmıştı ve şimdi küçük yumruklarıyla odanın çürümüş ve koyu kırmızı kapısının ahşabına vuruyordu) Roderick Usher'dim... Tekrardan kızlardan biri kafasını odaya soktuğunda avazım çıktığı kadar, kendini ispatlamaya çalışan bir aktör bozuntusu gibi, ekşi bir gülümseme ile ve gözlerine bakarak, "Soğuk ve sert bir istek ile/Putperest yönelişime hâkim oldum/Çünkü senin uykunun/Benim büyük taş doruklarından oluşan/Gönlümü boğmaması lazımdı" mısralarını okuduğumu hatırlıyorum. Gözyaşlarım akmaya başladığı için ve kendimi ağlarken görmek istediğim için yataktan kalktım ve lavabonun üzerindeki aynaya koştum. Baudelaire'in de bunu yaptığını biliyordum. Kendimi küçük, kara, yüzü dar ve bakışları maneviyattan eksik biri olarak gördüm. Görüntümün üzerine buhar üfledim ve

aynaya parmağımla her gün hafızasız bir günlüğe bir şeyler yazarmışçasına "DEFOL" yazdım.

Bu gece, bir sıcaklık belirtisi veya daha doğrusu kendi köşesinde tembel tembel yatan krem rengi sobanın dumanının ince kokusunu yakalamış koridorda birkaç kez dolaştım. Eski ve tek kalmış mobilyaların, ay ışığının yalnızca birkaç ışını tarafından okşanmış, karanlığın içinde yatan o parlak yüzeylerin üzerinde elimi gezdirdim. Karanlık aynalar, karanlık tablolar, üst kata götüren bir merdiven... Çalışıp çalışmadığını bilmediğim ve villaya kimse gelmezse bunu hiçbir zaman bilmeyeceğim, büyük ve düğmeleri eksik olan bir televizyon. Dönüyorum, tek ayak üzerinde dönüşler yapıyorum, bağırıyorum ve sonradan her şey aynı hareketsizlikte, aynı sessizlikte ve tiz kalıyor. Odama gidiyorum, sobayı kapatıyorum ve yatağa giriyorum. Zifiri karanlıkta gözlerim açık duruyor ve düşünüyorum. Kendi kuruntumla nasıl savaşayım? Çekingen ve utangaç ergen hayatıma girip bağırmış Bengal ateşinden o ejderha ile. Orta beynimin strüktürüne yavaş, sadistçe baskı yaparak beynimin yarım kürelerini birbirinden ayıran ve rengârenk parlayan o bıçak ile. Victor, sen temiz ve ruhsallığa önem veren birisin ama ben, bunu çok iyi biliyorsun, o çok kararlı gözlerine bakamıyorum. Yara derin olduğu için ve acı en basit ayrıntılardan bile bir ok gibi sapladığı için, kurallarını ve özü, basitten ayırmayı bilmediğin bu oyunda olayları anlatmakta ağır ağır ilerliyorum. İkinci gün yapmam gerekenleri düşünüyorum, hiç olmazsa sabah yazmam gereken küçük parçayı görüp göremeyeceğimi soruyorum kendi kendime (Çünkü hayatımda başladığım en karışık şeydir bu). Işığı açıyorum ve bütün bunları, bedenimde garip bir yorgunluk ile yatağımda tembelce uzanmış not ediyorum.

Tanrım ama neler oluyor? Tekrardan çalışma masamın başındayım. Paniklemiş halime, kalp atışlarıma hâkim ol-

mam imkânsız... Kollarımın derisi ürpermiş durumda. Titrek yazıyorum. Aslında sayfayı çiziyorum fakat yazmalıyım çünkü saf heyecan dışında başka bir şey yakalamak için çok hızlı olan, gün boyunca yaşadığım ani ve acı veren anımsamalar çekilmez bir patlama ile tam da uykuya dalmışken kafamın altında birden açıldı. Aklımın ve iç organlarımın reaksiyonu acımasızdı. O görüntülerin ne anlama geldiğini bilmiyorum fakat onlar beni tamamen bitirdiler ve bu yüzden onları bu tarifsizlikleri içinde oldukça az tarif edebileceğim. Gördüğüm aslında görüntü değil –çalı çırpı ateşinde her ne kadar kuruntulu yüzler görsen de aslında sadece alevi gördüğün gibi– büyük bir heyecan veya büyük bir ışıktı. Tufandan öncesine ait bir projektörle yansıtılan eski, titrek bir film gibiydi. Dağınık, sarı-koyu kahverengi ışık hızlı, dikey, titrek çizgiler, damlalar ve parlak zikzaklarla bölünüyordu. Ektoplazmik karakterlerin mobilyalar arasında zorlukla fark edildiği bir odanın içini gördüm. Sabit odanın alanında, bir gölün içindeki beyazımsı balıklar gibi, anlaşılamaz ve garip bir pantomim içinde, yabancı bir pencereden bir sahne görüyormuşsun gibi, yavaşça hareket ediyorlardı. Yatağın kenarına bebeklerini dizerek yerde, halının üzerinde oturan küçük kız, ölmeden kısa süre önceki haliyle benim kardeşim olmalıydı: Onu annemin eski, koyu kırmızı, içinde belgeleri ve ıvır zıvırları koyduğu çantasında sakladığı fotoğraftan –o da koyu kahverengi tonlarında– hatırlıyordum. Ergenlik yıllarımda, küçük bir kız kardeşimin olduğunu unuttuğum –veya çok silik hatırladığım– bir dönemde onu, kimlik kartları, çengelli iğneler ve fişler arasında rastgele keşfetmiştim. Sorularımla saldırmış olmama rağmen, annem hiçbir zaman, ne zaman doğduğunu veya mezarının nerede olduğunu söylemek istemedi bana... Dedikleriyle çelişiyordu, açıklamalarında bocalıyordu ve sonunda inatçı bir sessizliğe gömülüyordu...

Şimdi, kardeşim durmadan konuşuyordu, neşeli bir şekilde başını her tarafa çevirirken saç kuyrukları parlıyordu fakat projektörün boğuk ve tekrarlanan tıkırtısından başka hiçbir ses duyulmuyordu. Oda tanıdıktı: çocukluğumun odasına geri dönmüştüm. Yerde, geometrik şekilli bir oyunun parçaları: küçük silindirler, sütunlar, prizmalar, koniler. Aralarında her tarafa yayılmış, banyosu yapılmış, siyah beyaz film bukleleri.

Ve bir köşede, tuvaletteki aynanın sönük ateşinden dolayı çok silik bir şekilde belli olan biri daha var. Yalnızca hareket ettiği zaman görünür oluyor. O zaman da yalnızca pırıltı ve vurgularla: saçının sert yapısı, sapık bakışlı bir göz, yağlı bir yanak... Yabancı çocuk kalkıyor, bana doğru geliyor, elini omzuma koyuyor ve kulağıma bir şeyler fısıldıyor. Elleri vücudunun iki yanında sarkarak ve yarı açık ağzıyla, ayağa kalkmış kardeşim her şeyi tedirgin bir şekilde izlerken, sessiz bağırarak kendimi ondan koparıyorum. Kapıdan koşarak çıkıyorum ve aynı zamanda diğeri, silik ve çizik filmle birlikte titreyerek ellerini yalvarır şekilde arkamdan uzatıyor.

Ve film –veya benim retinalarım veya beynimi kaplayan meninks– göğüs kafesinde yürek parçalayıcı bir üzüntü bırakarak koptuğunda, kim olduğu bilinmeyen çocuk, ekranın boş ve yanmış arka planında yine de kaldı ve birkaç saniye boyunca onun yüzünde Lulu'nun karıştırılması güç olan, hasta, ıslak gülüşünü çekmek, direkt önüme bakmak zorunda kaldım.

Sayfa elimin terinden ıslanmış. Dayanamıyorum. Fakat Cumpătu'ya kendimden emin bir şekilde, buna bir şekilde son vermek için geldim. Tüm *bakışlara* karşı durabilmek için. Bu zihinsel savaştan iyileşmiş çıkmak için veya hiç çıkmamak için. Birkaç dakika içinde tekrardan yatıyorum. Tanrım, buna dayanabilsem!

Dayanacağım. Çünkü ıssız olmasına rağmen, bu dağ bölgesi olayları kalabalıklaştırıyor, bazı olayları diğerleriyle bulandırıyor, bizim beynimizin dünyasının (o kadar belirsiz) çizgileri ile hepimizi içeren geniş beyin arasındaki çizgileri siliyor gibi duruyor. Dün gece ışığı tam kapatmıştım ki, hipnagojik bir dalgınlık içinde havaya kalkmışken, birtakım sesler duydum. Aşağıdan, zeminin altından, villanın bodrumundaki bir odadan geliyordu. Orada, bir yatağın üstünde, iki dost birbirine sarılıyor, birbirinin içine giriyor, birbirini ısırıyorlardı. Kadının gittikçe daha yüksek bir zevk ve hiddet basamağında sürekli tekrarlanan heybetli iniltisini ve sahip olanın alçak mırıldanmasını dinleyerek hayalimde onları net görüyordum. Şiddetle söylenmiş laflar, yalvarmalar ve tıkanmış vuruşlarla bölünen emirler. Neredeyse bütün sahneyi görebiliyordum: Kırmızımsı bir ışık altında, büzüşük ve yarı küre şeklinde yatağın başlığına doğru yitilmiş çarşaflı bir yatakta gerçekleşiyordu. Transparan kahverengi saçları belinin belirgin kaslarına kadar uzanan kadın, dizleri üzerinde dik oturuyor ve aynı zamanda gerisindeki erkek, kadını bir eliyle sağ göğsünden ve diğeriyle, parmakları ters taraftaki kalça kemiğine uzanmış, karnının üzerinden tutuyor. Kadınınkinden daha kırmızımsı tenli erkek, kadını bütün gücüyle çarpıyor. Kadın başını arkaya doğru eğik tutuyor, öyle ki, boynunun derisi sonuna kadar açılmış, yanak kasları kasılmış ve dilinin ucu açıkta olan dişleri arasında hızla geziniyor. Erkek içinden çıkıyor, çeviriyor ve sırtüstü itiyor. Tekrardan içine giriyor. Nefretle saçlarından çekiyor. Yanağına vuruyor. Kadın aynı nefretle çenesinden ısırıyor ve bundan sonra kadının bükük dizleri arasına gittikçe daha sert vurarak, erkeğin hareketleri şiddetleniyor. Beklenmedik şekilde kalçalarını ve bacaklarını şaplatıyor. Tekrardan içinden çıkıyor, bir kolundan tutuyor ve yatakta ayağa kaldırıyor. Arkasından memelerini avuçla-

rında sıkarak, kalça kemiklerini ve kalçalarını okşayarak tekrardan içine giriyor. Kadın, sekslerinin birleşmesini parmaklarının üzerinde hissederek bir elini bacaklarının arasına götürüyor. Karanlıkta gözlerim açık ve hayal ederek duruyordum. Zeminimin birkaç metre altında iki çıplak beden arasında buruşuk ve nemli çarşafın üzerinde gerçekleşen hiçbir şeyi kaçırmamak için nefes almamaya ve kanımın şakaklarımdaki çarpışlarını bastırmaya çalışıyordum. Evrendeki bütün madde, ortasında iki bedenin birleştiği tek bir aydınlık küre ve etrafında bütün karanlığı kaplayarak dinleyen ve seyreden bir bilinci olan keskin bir karanlıktan ibaretmiş gibi görünüyordu. Her şey altta, villanın bodrumunda değil, benim aklımın merkezindeydi ve belki de evvelden beri oradaydı. Ve kadının iniltileri boğuk bir orgazmdan sonra kesildiğinde ve ikisi de ıslak ve bitmiş, kolları kapalı gözlerinin üstünde sırtüstü uzandıklarında, hayalimde o odaya daha rahat bakabildim ve bir köşede orada bulacağımı bildiğim bir şeyi buldum: yüz hatları kalemle çizilmiş, gözleri tavana dikilmiş yatan çirkin bir bez bebek.

Uyuyakaldım ve rüyamda kız kardeşimle birlikte bir çekmecede, birkaç eski film negatifleri bulduğumuzu gördüm. Kardeşim onları aşağı yukarı yarım metrelik parlak bastonlar şeklinde bir elin parmaklarına sarmıştı ve yarı şeffaf, spiral pençeleriyle yüzümü hafifçe tırmalayarak beni tehdit ediyordu. İçim aniden kuru bir korkuyla dolmuş halde kaçtım, bu kadar iyi bilinen odanın kapısını açtım fakat küçük hol yerine karşıma kavlamış, su dolu duvarlı ve en başında son derece dar, ahşaptan, spiral şeklinde bir merdivenin basamakları bulunan bir koridor çıktı. Koridoru, arkamda onunla hızlı bir şekilde geçtim, merdivenin basamaklarını atladım ve ağır solumalar ve gayretlerden sonra küçük pencereli koyu kırmızı bir kapısı ve bir metre

kare kadar bir sahanlığı olan tepeye ulaştım. Basamaklarda, arkamdan gelen adımları duyduğumdan, ileriye doğru başka bir koridora atlamak için acele ederek neredeyse kapıyı yerinden çıkardım. Fakat karşıma çıkan, duvarları eskimiş idrar kokan ve parmak izleri ile kirlenmiş, küçük, pis bir tuvaletten başka bir şey değildi. Duruma boyun eğerek mandalı kapattım ve kapı yumruklarla sarsılırken klozete oturdum. Mandalın cıvatası, dehşetle bakan gözlerimin altında gittikçe kayıyordu...

(Bütün bunları sabah, giyinip odamı toparladıktan sonra yazdım. Çünkü kitaplarım üst üste dizilmiş, hizaya getirilmiş, neskafe kavanozu, bıçak ve çay kaşığı ile birlikte tepsi üzerindeki yerini almış, yatak düzeltilmiş ve ayakkabılarım halının hizasına dizilmiş olmadan yazamıyorum. Hava almak ve saçlarıma birazcık kar silkelemek için orman içinde kısa bir yokuş tırmanışına çıkmayı planlıyorum. Kar şimdi kristal gibi olmalı ve içinden su akmalı. Çünkü göz kamaştırıcı bir güneş var...)

Gerçekten harikaydı. Derin nevrozum, kendimi bildim bileli çektiğim migren ağrıları, konsantre olma imkânsızlığım, her zaman o kadar çok sevdiğim ormanların ortasında sınırlı bir zaman için de olsa, hepsi çöküyor. Kristal bir bardağın duvardaki yansıması gibi, çocukluğumda orman içinde inşa edilmiş bir sanatoryumda geçirdiğim yıllarımdan arada bir geçici refleksler geliyor. O dönemlerde tüberkülin deri testi sonucu kolumda oluşan yumru o kadar büyük ve kabarıktı ki okuldaki arkadaşlar bana göz koymuşlardı ve acıyan koluma zalimce vuruyorlardı. Sonunda beni kortizon ve H_4N_2 ile boğdukları Voila'ya gönderdiler fakat o dönemlerden aklımda ne kirli lavabolar, ne her gece penisilin iğnesi yapmaları için uyandırıldığım gereğinden fazla ısıtılmış revirler ne de "özel" yemekteki yağlı şnitzel-

leri ile korkunç pazarlar kaldı. Aklımda kalan tek şey sonsuz arapsaçı ormanlar. Diğer çocuklardan koparak aydınlık alanları ile, ormanı her tarafından kesen su kaynakları ile, yeşil havada parıldayan sinekleri ile, ateş tahtakurularıyla kaynayan kütükleri ile, patikalarda ölmüş tavşanları ve sansarları ile ormanın derinlerine ilerliyordum; ta ki canlı ve serin sessizlikte arada bir yalnızca sakinleştirici sesler duyana kadar: kuş sesleri, oradan polene bulaşıp çıkmak için açık mavi çançiçeklerinin külahlarına giren hezen arılarının vızıltıları, birer fidanın yumuşak ve kabarık yapraklarının hışırtısı... O zaman başkası oluyordum, dallar arasından titreyen koyu mavi gökyüzü, ağaç gövdeleri arasında şişirilmiş örümcek ağları, reçine ve toprak kokuları ve özellikle öz su ve kabuk, damardan enjekte edilmiş halüsinasyon yapan güçlü bir maddeymiş gibi, bir çeşit mutlu bir deliliğin beni kapladığını hissederek, ateşli ışıklarla alacalaşmış toprağın üzerine oturuyordum. Aynı sersem coşkuyu bugün de Cumpătului Tepesi'nin üst kısmında ladinler arasındaki rotamda hissettim.

Kardan ıslanmış ve ısınmış döndüğümde, bütün can sıkıntımı ve Bükreş hayatımın çıkışı olmayan sıradan akışını unutmuştum. Edebiyat dünyasını, İSİS ile olan sözleşmelerimi, Delia'nın suratlarını, arada bir kitap yazmam gerektiği paniğini... Ormanların sessizliğiyle örtülü, yağmur ve kar ile beyazlamış bir kafatası gibi olan bu yabanilikte kaybolmuş bu villada, Zauberg'in üzerinde, yatay ve illüzyonist bir ağ gibi dallanmış gerçekleriyle hayat duruyor. Aşırı ısınmış odanın içinde tek başına, alçaklığı ve yüceliği, felaketi ve kurtuluşu, baş meleği ve sakatlığı aynı cesaretle karşılayabilirsen, *kendi* hayatının derinliklerine nihayet inebiliyorsun, *kendi* gerçekliğinin derinliklerine, içinde derin ve esrarengiz olan her şeye..

Kamptaki ilk gecede bir saniye bile uyuyamadım çünkü disko bittiğinde oğlanlar ve kızlar benim yanımdaki bir yatağa, sesi sonuna kadar açılmış bir Sony teybin etrafına toplandılar. Benim lisedekilerdiler fakat yanlarında yeni bir çift de getirmişlerdi. Oğlan, dans ederken ellerini kızların memelerine sokmaya çalışandı –kafasını kazıtmış, neonazi görüntüsü olan biri– kız ise çok uzun boyluydu, uzun bacaklarıyla açık yeşil, yarı saydam bir çorabın içinde "felaket" giyinmişti. Siyah ve yağlı saçları boncuklarla örülü ve aşırı boyalı yüzü Disney filmlerinin siyah mantolu kraliçesinin alaycı zalimliğinden bir şeyler taşıyordu. Onun yanında bizim kızlar kabalıkta acemiydiler. Erkeklere "söz konusu nesnenin şeklini bile bilmeyen" birer çüklermiş gibi davranıyordu. Tabii ki sürekli yeni bir coşkuyla söyledikleri o şarkılara da tekrardan döndüler. Kanyak elden ele geçiyordu, hepsi deli ve sarhoş taklidi yapıyorlar, şakalar yapılırken kükrüyor ve kahkahalarla gülüyorlardı. Lulu, bizim kızlarımızdan olan Fil'in boynuna elini dolamıştı ve hiç bırakmıyordu; diğer iki kız, Michi ve Manix, birbirlerine yapışık duruyorlardı ve üstü kapalı lafların çatışmasına girmemek için kaçınıyorlar fakat dar omuzlarını oynatarak onlar da kıkırdıyorlardı. O zamanlar altınsı bir toz içeren göz farları modaydı ve böylece tüm kızlar daha güzel görünüyorlardı; şarkıların ve konuşmaların müstehcenliği ile garip bir şekilde çatışan büyüleyici bir şeyleri vardı. Şakaların hedefi, bir popo gibi biraz edepsiz dudakları olan ve biraz akıldan kısa bir çocuktu. İsmi Măgălie idi fakat herkes ona hep Gămălie (toplu iğne başı) diyor ve bin bir şekilde onunla dalga geçiyordu. Şimdi onu tekrar ortaya almışlardı. "Şimdi benim problemimi çözecek yakışıklı birini bulalım... arada bir yataktan kalkıp kalçalarını bir kadın gibi oynatarak göbek atan neonazi diyordu bunu. "Hadi, bana kim yardımcı olmak istiyor?" "Gămălie" diye bağırıyorlardı hep

birlikte. "Gămălie, dikkatli ol! Bak, şimdi geçişleri odadan odaya olan, üç odalı bir ev çiziyorum buraya. İşte böyle oğlum! En dipteki odadaki yatakta çırılçıplak felaket bir kız, pıtışı ile açıkta seni bekliyor. Eee, Gămălie ne diyorsun? Hoşuna gider, değil mi? Fakat işin kötü tarafı ortadaki odada annesi ve ön taraftaki odada da babaannesi yatıyor ve kızı gözleri gibi saklıyorlar. Şimdi sen, o utandırıcı şeyi yapabilmek için ona nasıl ulaşacaksın?" Hepsi o eğri çizime bakıyorlardı ve Gămălie ders esnasında öğretmeni soru sormuş gibi konsantre oluyordu. "Bilmiyor musun? Vaz mı geçiyorsun? Ben söyleyeyim o zaman. Bak, her odayı koparıp katlıyorum. Burada üç tane kâğıt parçası var. Avucunun içine al ve iyice karıştır. İşte öyle Gămălie! Bak, biliyormuşsun! Daha hızlı! İşte öyle, bu tam oldu Gămălie! İyice okşa!" Kâğıt parçalarını yaklaşık olarak bir dakika boyunca avucunda silkeledikten sonra Gămălie de bu işin ne anlama geldiğini anlıyor ve öyle şaşırmış bir yüz ifadesi takınıyordu ki herkes gülmekten kırılıyordu. Benim *Metamorfoz*um söz konusu bile olamazdı. En azından bana da ilişmedikleri için mutluydum. Battaniyeme sarılmış oturuyordum ve boğazımda sürekli o düğümü hissediyordum: oyunun dışında kalanın, yalnız olanın ve rahatsız edici olanın düğümü. Sonunda kızlar gitti, arkadaşlarım da soyunup yataklarına girdiler ve biraz daha konuştular, sonra ışığı kapattılar. Ama uyumayı aklımın ucundan bile geçirmedim çünkü nelerin olacağını çok iyi biliyordum. On beş dakika süren bir sessizlikten sonra, o anki şamatadan sonra ölüm sessizliği gibi bir sessizlikten sonra, bir el feneri yandı. Tabii ki salak şakalarına başlayan Lulu ve Bazil'di. Birinin gözlüklerinin camına ayakkabı boyası sürdüler. Başkasının burnunun altına, topladıkları tüm kirli çoraplarla doldurdukları botları yerleştirdiler. Sonra bir bardaktan diğerine azıcık su döküp uyuyan birinin kulağına ikna edici ve tatlı

bir şekilde "Çişini yap çünkü tren gidecek... Çişşşşş... Çişşşş... diye fısıldıyorlardı. Çok daha ikna edici olan, "Kafanı kaldır, yastığını alayım!" ise, neredeyse tümünün otomatik olarak cevap verdikleri emirdi. Ve böylece Lulu'nun yatağında, yastıktan yapılmış bir dağ oluşmuştu. Birilerini okşayıp sanki bir kızın ince sesiymiş gibi bir sesle kulaklarına pis laflar söylerken boğuk sesle gülmeye başlıyorlardı... Yalnızca pencereden görünen koyu mavi, yavaş yavaş solmaya başladığında, onlar da uslandılar ve ben de biraz uyuyabildim. Fakat yine de uyandığımda göğsümde pembe renkli, mide bulandırıcı, pijamamı da yağlamış bir diş macunu ile uyandım. Yatağın tepesine çıkmış olan Cici –Buzdugan'ın tüm âleminin dediği gibi– omuzlarını okşayarak ve naz yaparak striptiz hareketleriyle pijamasını çıkarıyordu.

Eğitmenimiz sabah sporu için hepimizi dışarı, buz gibi soğuk, parlak sarı havaya çıkardı ve bizi koşturmaya başladı. Sabahları, konağın spektrumundan bir şeyler kayboluyordu fakat onun yerine, yerler, modası geçmiş pitoresk bir görünüm kazanıyordu. Sarmaşık, kavlamış yapının kornişine yakın çıkıyordu, Gorgonlar daha sevecen görünüyorlardı, iki kollu büyük merdiven her iki başında likenlerle bezenmiş çimento ayaklı vazolarıyla sarih çiziliyordu. Binanın üstündeki kubbe, içinde dizleri göğsünde, büyük, taştan bir bebeğin beklediği bir ana rahmine benziyordu. Bahçedeki ağaçlar, sarmal çamlar, kalın ve yosun dolu köknarlar, barok örgülü çitlerin yanındaki kavaklar gökyüzünü daha karanlık bölgeli, büyük ve açık mavi gözlü saydam bir yeşile boyuyordu. Dağınık parkın içinde, gözükmeyen kuşlar sessizliği bir yapboz ağı gibi zarif çizgilerle bağlayarak durmadan ıslık çalıyorlardı. Havuz, içinde yüzen ağaç kabukları ve salyalı, kabarcıklı yosunları olan çürümüş bir su ile doluydu.

Ortadaki kahverengi heykele daha dikkatlice baktım ve birden görünüşünde sıra dışı bir şey olduğunu anladım. En başta diğerleri gibi, şehirlerin fıskiyelerini asalakça dolduran heykel âleminin mütevazı temsilcisi ve altınçanak çalısı içinde, butları arasındaki cilalanmış yükseltisini eliyle utangaçça kapatan, tunçtan yapılmış bir Nemf* gibi görünüyordu. Göletin ortasında, konağın parkındaki heykel de aynı davranışı sergiliyordu. Fakat yanağının yarısı lüle lüle kıvrılmış saçlarının gölgesinde kalacak ve birkaç saç tutamı küçük göğüslerine düşecek şekilde hafifçe omzuna doğru eğilmiş yüzünde, biraz suç ortağı iffet ve bir nevi cesaret verici, utangaçlık ve saf zevki gösteren tipik yüz ifadesinden, aşkın pastoral oyununa çağıran kızarıklıktan eser yoktu. Nemf'in yüzü bir solucana, bir babaköşe, mide bulandırıcı bir örümceğe bakıyormuş gibi dehşet ve iğrençlik ifade ediyordu. Boş gözler fermantasyon ve sülf kokan oval havuzdaki hiçbir şeye bakmıyordu. Korku ve iğrençlik tabii ki hatıraların karışık koridorlarından doğuyordu. Zarif Nemf'in kalça kemiklerinden biri dışarıda, karanlık bir suyun aktığı bir ağaçlıkta sessizlik içinde yattığını hayal ediyordum: Dallar arasından, arada bir suyun yüzüne değerek, suyu kısa ve geçici yakan güneşin göz kamaştırıcı oyununa kendini kaptırıyor. Bir kuzukulağı yaprağı koparıyor, ucunu kemiriyor ve birden, hatıraların zehirli otundan ısırmış gibi, kalbinin derinliklerinden vurularak ayağa fırlıyor. Nemf'in *ne* gördüğünü, ne kadar korkunç bir olayın içine gömüldüğünü anlayabilmesi için, parıltı çok kısaydı. Kalan tek şey yanaklarını kuru parmakları arasına alan ve o unutulmaz çirkin yüz ifadesine neden olan mide bulantısı, nefret ve dehşetti.

*Nemf: Yunan mitolojisindeki doğa güçlerini temsil eden suların, ağaçların, ormanların ve dağların Tanrıça'sı. (ç.n.)

Bütün sabah, arkadaşlarım voleybol veya futbol oynarken, ben güneşin gittikçe daha çok yaktığı parkın içinde dolaştım. Havada pistole ile çizilmiş tonozların narin lüleleri ile doluymuş gibi ses kuşlarıyla dolu olan sessizlik beni heyecanlandırıyordu, kendi içime gömüyordu. Kav hilalli köknarların kabuklarına çok yakından bakıyordum, yerden kurumuş bir yaprak alıp pası ve ufalanması üzerine uzun uzun düşünüyordum, geniş bir taş kaldırıp sarı yumurtalarını toprağın ıslak içine doğru taşıyan bir karınca telaşı keşfediyordum. Yalnızlık içinde o kadar mutluydum! Uzaktan, spor sahalarından, arada bir taraftarların sesleri duyuluyordu. Her zamanki gibi solist olan Lulu'nun diğerlerinin korosu tarafından takip edilen kırık sesi, bitki örtüsünün filtresinden çok daha boğuk geliyordu. "Eski Truva'dan bir selam: Ahoe! Ve bir daha çünkü azade: Ahoe!"; "Cantemir'den bir selam: Hey siktir!" Top kaleye girdiği zaman hep birlikte bağrışıyorlardı, o zaman kızların haykırışları kuş seslerini de ağaçların hışırtısını da kapatıyordu. Onlara ne ile karşılık verebilirdim? Benim zavallı mısralarımla mı? Benim naylon kazağımla mı? Dünyadaki hiçbir eşya ile ilgilenmedikleri için benim hiçbir eşyayı göremeyen gözlerimle mi? O zaman inatla, her derde deva olan bir ilaç gibi, sevdiğim mısraları mırıldanmaya başlıyordum: "Tüm yollar sabaha doğru ilerlerken/Hiçbir şey öğrenemeyen vücutlar/Üzgün ve kırık hayallerle bir tarafa çekilirken/Birbirinden ölüme kadar nefret eden insanlar/ Aynı yatakta o kadar yakın yatarken/ Belirsiz alacakaranlık saatte yağmur yağıyor.../Yalnızlık o zaman suların üzerinden geçiyor."

Ondan sonra öğle yemeği ve bu defa karanlık bir altın veya kehribar tonu alan parkın derinliklerinde yeni bir yolculuk geliyordu. Bitki örtüsünden yapılmış geniş midye içinden, çalı çit labirentlerin, yasemin ağaççıklarının ve

leylak korularının içinden o kadar uzağa gidiyordum, köknarların ve yaprak dökenlerin karmakarışık tonozları altından o kadar derinlere ilerliyordum ki kısa bir zaman sonra gölgelerin ve orman içindeki ateşin, ıslaklığın, ağaç gövdelerinin kabuklarının altındaki öz sıvının dilini öğrenerek kendimi hatıralardan, düşüncelerden ve dilden boşaltılmış hissediyordum... İçeride yeşil ve siyah ipliklerin karışımı olarak gözüken salyangozu kâğıt gibi kırılgan bir yaprağa yapışmış kuru kabuğunun içinden çıkarmaya çalışıyordum... Eğreltiotunun yapraklarının tersindeki sert sporları elliyordum.. Bahçenin en ıslak, en saklı yerine çömeliyordum ve gökyüzü akşama boyanana kadar, yusufçukları ve örümcekleri seyrederek öyle kalıyordum...

Ve ikinci gün, disko kâbusu ve gece müstehcenlikleri tekrarlandıktan sonra, çiçek dolu bir vadide *cenneti* keşfettim. Ve her zamanki gibi cennet-cehennem gibi, korkunç bir kaybolma gibi geldi bana. Hiçbir zaman birbirleri ile zıtlaştırmamıştım, tam tersine, cennetin ve cehennemin, işkence ülkesi ile zevk ülkesinin, bağırsak labirentimizin alt tarafındaki anogenital karanlık bölgesi gibi, aklımızın alt bölgelerinde birbirleri ile komşu olarak müttefik olduklarını ve insanoğlunu yok etmek için birlikte çalıştıklarını her zaman bilmiştim. Bir melek için cennetin içine düşmek, cehennemin içine devrilmek gibi üzücü. Çünkü aşırı zevk, kükürt ateşi gibi yakıp yıkıyor. Barok ve güzel kokulu vadinin yanındaki pis kokulu lağım olan Budila, benim içim ergenlik yıllarımın iç karartıcı coğrafyasını temsil ediyordu. Ve bir an bile sinir liflerinin, saklı tünellerinin, yeraltı kanallarının aynı Düşüşün iki kutbunu korku ile örülmüş bir ağ ile birbirine bağladığından hiç şüphem yoktu. Duygu dolu rüyamda, nefretle, aşkla ve umutsuzlukla gittikçe daha derine, etimin kendinden geçmiş kirine düşüyordum.

Cenneti, çok erken bir saatte etrafı dolaşmaya çıktığımızda keşfettim. Sabahları serin oluyordu: Hepimiz öğlene doğru belimizin etrafına saracağımız kazaklar giymiştik. Yaklaşık iki yüz öğrencisi olan rengârenk ekip hemen birkaç kilometrelik yolu kaplayacak şekilde gruplara bölündü. Yeşil meyveleri olan elma ağaçlarının, kil rengindeki tuğla yerlerin, kırmızı kiremitli evlerin yanından geçtik. Dalgalı bölgenin üzerinden bulutların gölgeleri akıyordu. Savin ve Clara ile birlikte düzensiz kuyruğun sonlarına doğru bir yerde kalmıştık ve Hint felsefesi, varoluşların tekerleği ve Nirvana, acı çekme ve maya hakkındaki iddialı ve mantıksız bir sohbette ben de bir şeyler söylüyordum. Vecizeli cümleler içinde kayboluyorduk, *anata* ve *anika* ve *purusha* hakkındaki okumalarımızı sergiliyorduk. Clara mavi camdan yapılmış gibi gözlerinde bulutların şekillerinin hezeyanını yansıtarak, sırayla ikimize bakıyordu. Sürekli, zımbalı, püsküllü pantolonlarını giymiş, önlerinde kanyak ve bir eli babasının cebinde uzun saçlıların karikatürlerinin çıktığı gazetelerimizde bolca küfür edilen hipsterlerin zamanıydı. Hintçe kalıplar, marihuana, rock müzik, tüm kokteyl, gençliğin harika umursamazlığını parlak tonlar ile renklendirerek yavaşça bizlerin arasına da giriyordu. Komünist Gençler Birliği, televizyon, radyo kimin umrundaydı? Yaşadığı dünyayı anlayabilmek için kim en küçük gayreti sarf ediyordu ki? Gerçek, makara teyplerden, çaydan, yırtık disklerden, porno dergilerden ibaretti. Acı neredeydi? Ortopedik botuyla podyumda ayak sesleri çıkaran sosyalizm dersinin ihtiyar öğretmeni, kızların sıraların altında *Lorelei** okumaları ve erkeklerin sıralarında dönerek rock sanatçıların işkence çekmiş gibi yüzleriyle, omuzlarını ritmik oynatarak, dişlerinin aralarından *The Song Remains the Same*'in başlan-

* "Lorelei" (1935) Rumen yazar İonel Teodoreanu'ya ait çocuk ve genç edebiyatı kategorisine giren bir aşk romanı. (ç.n.)

gıç rifflerini vızıldamaları hiç umrunda olmadan, derslerde monoton bir ayin mırıldanıyordu... Zil çaldığı zaman tahtadaki demokratik merkezcilik hakkındaki düşünceleri siliyorduk ve Eluard'dan mısralar yazıyorduk: "Gözkapaklarımın altında düz... Bizim sınırlı Mayamız bize teşekkür ediyordu, güzel anlar da yaşıyorduk ve üzerimizdeki gökyüzü propagandaya rağmen güneşliydi.

Bazı grupları geçiyorduk, başkaları bizi geçiyordu, otomatik olarak meyve bahçeleri, beyaz kaldırım taşları, kilometre taşları, arkalarında kısa boylu kadınları ile yürüyen Çingeneler kaydediyorduk ki birden Clara, kenarında akasya ağaçlarının bulunduğu bir ormanının başında, yolun sağ tarafında floresan renkte birtakım lekeler gösterdi. En başta çadırlı İtalyanlar olduklarını düşündük fakat bölge turistler tarafından pek bilinmiyordu. Değişken tonlu bir alev gibi veya denizi uzaktan, kayalık uçları arasından görüyormuşsun gibi lekeler bulanık görünüyordu. Sedef çizgili, yavruağzı bir renk ağırlıklıydı. Savin bizi bırakıp Bălcescu Lisesi'nden, arkasında gitarlarını taşıyan birkaç oğlana yetişebilmek için adımlarını sıklaştırdı ve Clara ile ben kırı geçerek genç akasyalı gerçek bir koru olan ormanın kenarına kadar yaklaşık yüz metre yürüdük. Arkalarında, kim bilir ne zaman, büyük bir ihtimalle sınırı belirtmek için veya belki bir mezar olarak yapılmış kavisli bir tümsek belirdi. Üzerine çıktık ve yukarıdan, ayaklarımızın dibinde yabani çiçeklerle dolu, şaşırtıcı, büyüleyici, küçük vadiyi görebildik. Bütün güzellikleriyle, saf bir resimdelermiş gibi açılmış papatyalar, aslanağızları, hindibalar, sarı papatyalar ve benekli çiçekler. Clara büyülenmişti, indi ve beline kadar gelen çiçeklerin arasına girdi. Duruyordu, bir tanesini avuçlarının arasına alıyor ve dikkatlice bakıyordu; başkasını kokluyor, bir saptan parlak bir uğur böceği alıp parmağının üzerine koyup uçmasına izin veriyordu... Ben de indim.

Böyle bir küçük vadiyi sekiz yaşlarımda kanepede uzanmış ilk masal kitabımı okuduğumda ve o tüm topografyaların ve gerçekdışı karakterler (camdan dağ, ipek sakallı çiçek adam, Üzgün –Çocuk ve İnia– Dina, Petrus –Karabibercik ve Açmış– Çiçek) sanki içimden bir yerden aydınlatılmış yüzler çizerek aklımda dolaşırken hayal etmiştim. Orada uyuya kalan her kimsenin, ebeveynlerine ve doğduğu topraklara olan özlemini yitirdiği Her Şeyi Unut Vadisi'ydi. O kadar güzel bir yerin gerçek dünyada var olması imkânsızdı. Bu edebiyattı, kurguydu ve biz bir şiirin karakterleriydik. "Sürekli üremenin tek yolu" ruhlarının birleşmesi olan ve aralarında birleşmiş parmaklarından başka bir temas bulunmayan, çiçekli bir vadide el ele uyuyakalan iki âşık hakkındaki Donne'nin şiirini hatırladım. Fakat Clara olabildiğince gerçekti ve onu, sınıf arkadaşı olduğumuzdan beri, iki seneden beri tanıyordum. Uslu, silik ve sakin bir kızdı. Bir süre çiçekleri seyrederek dolaştık ve sonra karışık otların üzerine oturduk. Taçyapraklar başlarımızın üzerinde kapanmak istiyorlardı sanki. Yan yana uzandık ve arada bir ağzımızdan bir söz çıkararak bütün sabahımızı orada geçirdik. Clara'nın yanağında güneşin değdiği renkli taçyaprakların gölgeleri titriyordu. Parlak yeşil, metalik gövdeli bir böcek bir sapa tırmanıyordu. Bir örümcek ağı iki tane filiz arasında şişiyordu. Bulutların akışına göre açılıp kapanan gökyüzüne bakıyordum.

Güneş, gökyüzünde çiçek denizinin rengârenk taçyapraklarını neredeyse ateşleyecek kadar güçlü yanmaya başladığında, yeşil havamızdan kalktık ve gözlerimiz kısık, belimize kadar titreyen çiçeklerle, geriye doğru, asfalt yola doğru yöneldik. Sabah, küçük vadinin içine doğru ne kadar çok ilerlediğimizi anlamamıştık bile. Taze kokudan ve yeşil çizgili, kahverengi noktalı elektrik mavi, kırmızı, parlak kırmızı, krem rengindeki binlerce kelebeğin minicik pul gibi

her tarafa saçtıkları tozdan sersem bir halde, tümseğe kadar on beş dakika yürüdük. Böyle stilize kelebekleri, ilkokul yıllarımda setimin yirmi dört güzel kokulu kalemi arasından en parlakları ile boyamaya çalışarak frizlerde çizmiştim. Akasyalı ağaçlık da şimdi daha büyük ve daha karışık görünüyordu. Sıcaktan yanmış saçlarımızla kırı geçip tekrardan asfalt yola ulaştık. Kampa döndük. Önündeki parkın donukluğunda konak camdanmış gibi duruyordu. Havuzun ortasındaki heykele baktım: etrafındaki hava dalgalar üretiyordu. Tuncu kırmızıya yakın ısınmıştı.

Dün gece tekrardan, alttan gelen şehvetli bir can çekişmenin gürültüsünü duydum. Bu defa, kadın zirveye ulaştığında kısık sesle "*Victor*! *Victor*!" diye bağırdı ve bu tesadüf beni hayalimdeki bütün beden sarılmalarından daha fazla rahatsız etti. Bu olay, akşam orman içindeki yolumdan büyülenip ve yolu uzatıp yemeğe biraz geç kaldıktan sonra gerçekleşti. Trakl'ın sallanarak alevli ormanın içinden nasıl döndüğünü hayal ettim. Temiz havaya, ayak basılmamış yerlerin suskunluğu olan ormanların her şeyi içine alan o sessizliğine, içinde sobası yakılmış odamdaki o kulakları çınlatan sessizliği değiştirmeye o kadar çok ihtiyacım vardı ki. Saf manzara, kayıtsız, barışık, *gerçekten* varolan her şeyle birleşmiş saf doğa. Yatağı ölü yaprak ve çamur ve kantindeki çöplerle (konserve kutuları, kâğıt, pis polietilen folyoları) dolu, kurumuş derenin üzerindeki çürümüş tahtalı geçitten geçtim ve beton basamakları pansiyon-restorana doğru çıktım. İçeride tipik yüzler: büyükannesiyle birlikte gürültülü torun, avuçları arasında bira şişesini tutan sivilceli edebiyatçı, iki çatalın dişlerini çaprazına birleştiren ve bir çeşit nikel kerpeten gibi çeviren meşhur müzisyen. Geride kalan, köknar dallarıyla süslenmiş, birer dekoratif bardaklı, beyaz ve pembe kareli örtülü boş masalar. Yemekhanenin cam duvarları lambaların ışığını sarı yıldız-

lar gibi içeriye yansıtıyordu ve ben, oluşan alacalı şekilleri dalgınca seyrederek, ne yediğimi bilmeden yiyerek, seni, orada, aynanın içinde, kendi odacığında, o korkunç erzak odanda, o gece telvesinde kıvrılmış düşünüyordum ve derinden, sınırları olmayan gecede, Svidrigailov'un köylü banyosunda, geceyi ve gizemi yoğunlaştırarak siyah buhardan dalgaların nasıl koptuğunu hayal ediyordum. Sen orada büzülmüş, sen ellerin şakaklarında ve seyrekleşmeyen, sen derinin tütmesiyle daha yoğun bir hal alan gecede bağırırken, orada, eski bot yığını üzerinde, kıyafet çuvalı üzerinde, toz ile ağırlaşmış örümcek ağları arasında, iki tane oval taşı tokuşturuyorsun ve birden sönük bir alev ellerini kaplayarak uzanıyor ve seni yanık bir taş kokusu kaplıyor. Ve belki hiçbir zaman tekrarlanmayacak o anda birden onu görüyorsun: berrak bir cam kabuk içinde şekillendirilmiş gibi zayıf bir yüz, çıplak ve zarif birtakım omuz. Göğsüne bastırılmış bir bez bebek. Birer sap gibi yalnızca omuzlarını açık bırakan, şekilsiz bir çuval gibi patiska elbisesinin dekoltesi üzerinden inen uzun, uslu saç kuyrukları. Birbirinizin gözüne bakıyorsunuz. O sana doğru uzanıyor. Ağzının kenarından öpüyor, ümitsiz birtakım sözler bağırıyor fakat gece acıyı yönetmiyor, ellerinizi birleştiriyorsunuz, birbirinize sarılıyorsunuz, her şey, her şey tek ve eşsiz olan o anda. Orada, benim kafamın merkezinde, beynimin dokusunun gecesinde kesişen kemiklerden oluşan barbar bir tonoz altındaki gibi... Neler oluyor? *Tanrım* neler oluyor? Nereden geliyor bu halüsinasyonlar? Victor, aynanın donmuş suyu altında inzivaya çekilmiş benim lekesiz ve günahsız çiftim, her zaman senin için yaşadım, yazdım ve düşündüm. Ve şimdi... Bizi tekrardan ve tekrardan o açıklanamaz üçgene, o nefessiz drama gruplaştırmak için camın koruyucu yüzeyini delerek senin antiseptik ortamına bile kim girdi? O davetsiz misafir *kim*?

Garson kız bana bir şeyler soruyor. Yemek fişimi istiyor. Yukarıya, ona doğru baktım. Bir köylü kız bedeninde biraz eğri duran bir üniforma: beyaz bluz, siyah, kolsuz elbise. Arkadaşça ve şımarık yüzü, aralarında boşluğu olan dişleri, yarısı salakça yarısı saldırgan küçük bir gülümseme, yorgun ve pırıltısız gözler. Kısa ve sert saçları erkeksi görünüşünü arttırıyor. Etraftaki ışık kaşlarımı çattırıyor. Geç olduğunu, aşırı derecede yavaş yediğimi anlıyorum. Yemekhane artık boştu ve garson kız son tabakları, tuzlukları ve ekmek sepetlerini topluyordu. Sonradan benim masadakileri de toplarken bana bir şey söyledi, gelişigüzel birkaç laf. Cevap verdim ve bunu bekliyormuş gibi biraz "nefes almak" için benim masama oturdu. Boş boş ve umursamaz laflayarak birer bira içtik. Fakat bir vakitten sonra başı dönmüş ve tahrik olmuş olduğumu anladım. Sohbetimiz, elleri vücutlarda dolaştırmaya, yavaş yavaş kıyafetlerin altına sokmaya, sıkmaya ve okşamaya dönüştü. Bunu yapmamam gerektiğini, böyle bir şeyin kendi kuruntumla olan savaşımda beni zayıflatacağını biliyordum fakat yine de onu bana davet ettim. Ben ikinci şişeyi bitirirken, mutfakta bir şeyler daha yaptı ve sonradan bir soytarı gibi giyinmiş bir şekilde, fosfor yeşili bir kazak ve çiçek desenli kırmızı çoraplar ile ortaya çıktı. Ağzını, dudaklarını daha kalın yapmak için kenarlarının üstünden geçerek parlak kırmızı yapmıştı, elmacık kemiklerine göze batan ve ucuz farlar sürmüştü. Basamakları birlikte indik, geçitten geçtik fakat yağ sürülmüş, ahşaptan bir villanın önünde vazgeçti. Kendini ellerimden çekti ve binanın içinde kayboldu. Bütün yol boyunca, odama yetişene kadar yüksek sesle ona küfrettim, ona her şeyi söyledim: pis köylü kızı, orospu, köpek... Kapıyı rastgele açtım ve büyük, karanlık koridora adım attım. Tüm mobilyalardan, gölgeleri çoğaltan bir duman çıkıyordu. Sadece pencerede, üzerine yatay şekilde bir

ampulün ışığı düşen büyük çam dalı, her bir yeşil iğnesi kusursuz çizilmiş, tek, şaşırtıcı bir gerçeklik ile cama doğru uzanıyordu. Benim odam aşırı derecede sıcaktı. Hâlâ küfrederek, tatminsizlikten delirmiş, elbiselerimi çıkardım, yatağın içine kıvrılarak yattım ve yalnızca bir saat sonra, uykuya yeni dalmışken, alttaki kadının iniltilerini ve çığlıklarını net ve sarı duydum. Battaniyeme sarılmış, tahrik halimden ıslak dinledim ve iniltiler arasındaki ismimin söylendiğini duyup kalp atışlarım hızlandıktan sonra, farkında olmadan rüyaya geçtim. Sumercimeği, Spirogyra yosunu, solmuş ve neredeyse çürümüş iris çiçekleri ve ışıltılı güneş gülü ile kaplı olan çamurlu bir dereye iniyordum. Derenin ortasında, likenlerle süslenmiş ve kırık tuğlalı bir patikanın ucunda, kare şeklinde, gri bir yapı vardı. Küçük yapının karşısına ulaştığımda iki girişli ve çatısının altında birkaç kirli penceresi bulunan umumi bir tuvalet olduğunu anladım. Her giriş kapısında nikelle kaplanmış, dört tane vida ile pis tahtaya tutturulmuş birer tabela vardı ve tabelalarda, bir dairenin kapısındaki gibi parlak metalin üzerine kıvrımlarla ve süslerle kazınmış benim ismim yazıyordu. İçeri girdim ve her kabinin kapısında benzer birer tabela gördüm. Ayağımla birincisini açtım. Kareli taşlar üzerinden pembe, pürüzsüz ve oval fakat kalın bir kir çizgisi ile çevrelenmiş küvetli bir banyoya ayak bastım. "Bu benim kardeşim de az değil, hiçbir zaman banyo yaptıktan sonra küvetini yıkamıyor" diye söyleniyordum kendi kendime, parmaklarımı küvetin parlak, dışarı dönük dudakları üzerinden gezdirirken. Küvetin yanındaki fayansla giydirilmiş duvarda, dar, koyu kırmızı, üzerine sanki birisinin tuhaf, beyazımsı, yapışkan bir sıvı attığı camlı bir kapı açılıyordu. Oraya girdim ve kendimi, önceki rüyamdaki omuzlarımın bile zor sığdığı, pis tuvaletin içinde buldum. O anda, korkunç film negatiflerinden pençeleriyle, kardeşim tarafın-

dan takip edildiğimi hatırladım ve camdan gölgesini de gördüm. Olan hızımla, başımla yırttığım örümcek ağlarıyla örülmüş havalandırma camına tırmandım ve kollarımın ve kalça kemiklerimin derisini yırtan, tarif edilmeyecek kadar dar olan o delikten geçmeye çalıştım. Bu sürünmeye, bu çizilmeye, bu kıyafetlerimin parçalanmasına ve kireç tünel içinde saçlarımın yolunmasına tarif edilemez bir dehşet eşlik ediyordu. Nihayet binanın arka tarafına, biçimsiz, üst üste, kaba, cinsiyet resimlerinin ve canavarca birleşmelerin, çarpık harfli isimlerin ve telefon numaralarının, dil kurallarına uymadan yazılmış cümlelerin bulunduğu bir duvarın yanına devrildim.

Ve şimdi, sabah aklım biraz durgun iken ismi Budila olan o ortama, o hidatidin içine tekrardan girmeye, kuruntuya, çekilmeze, şeffaf bir böceğin ateşli ve göz kamaştırıcı bir ampulün kabuğuna yaklaşmaya çalıştığı gibi, tekrardan yaklaşmaya çalışıyorum.

Hatıralarımda, ikinci gece gerçekleşen disko, ondan sonra devam eden tüm gecelerle karışıyor. Fakat art arda çiftler oluştuğu için her gece mavi, kırmızı, zümrüt yeşili ışıklı ampuller ve aynı zamanda duvarlar üzerinde dağınık sarı dikdörtgenler koşuşturan aynalı bir küre tarafından sönük aydınlatılan o salonun büyüsü ve huzursuzluk, içeriyi dışarısıyla karıştırtan karanlık ve baş döndürücü o boşluk artıyordu. Zapt edilemez *rock* gittikçe yerini, hiçbir kelime çıkarmadan sallanan, onlarca yüzü olan tek bir vücutmuş gibi sürekli birbirlerine değdikleri, erkeklerin kızların saçlarındaki parfümü içlerine çektikleri ve kızların arzudan çok bir aşk macerası ile ıslanarak kendilerini aşk hakkındaki duygusal-aptal-çocuksu aşk gösterilerinin rüzgârına terk ettikleri *blues*lara bırakıyordu. Aydınlatılmış ve kademeli bir panel içindeki ayar çubuğunu ritmik oyna-

tan makara teybin yanındaki karanlık köşede, bankta otu-rarak onları seyretmek için yeterince vaktim vardı. Orada, çok fazla dans etmekten terlemiş ve dansa davet edilme-yen kızların arasında oturuyordum. Akciğerlerini göğüs ka-fesinde titrettiren o sağır edici müzikli yığının içinde, sonu olmayan uzunluktaki oğlanın, "nazinin" üç avuçluk geniş pantolonlarıyla, dans ettiği soluk sarışın kızın poposunun üzerinde ellerini nasıl kaydırdığına ve uyluğunu kızın ba-cakları arasından, inci rengindeki elbisesi altında gizlen-miş kasığına yapıştırarak nasıl süzdüğüne bakıyordum. Lulu, ampullerin mavisini, zümrüdünü ve pembesini yan-sıtan şeytani parlayan gözleriyle, sanki bir zencinin dişle-riyle sırıtıyordu. Tabanları üzerinde bir çalgıcı gibi zıplıyordu. Hızlı oyunlarda, Bazil'le bacağını sarmakta, po-posunu bir kadın gibi sallamakta yarışıyorlardı... Alaylar oluştuğunda ve gülünç bir kaza çok taklit edildiğinde, *Rasputin*'de kusurlarını sergiliyorlardı: *Ra-ra-Ras-putin*, *Russian special love-machine*... Her gece, daha erken veya daha geç, orada, o cinsel potanın, o tatlı ve kaynar kendi kendini yok etme mekânında daha fazla dayanamadığım bir noktaya ulaştım. Gecenin ortasına, gökyüzünden kök-nar dallarının kadifemsi sallanışı tarafından arada bir sili-nen yıldızların altına çıkıyordum. Bir banka oturuyor ve umutsuz konuşmalarda kendilerini illüzyona kaptıran, dünyanın affetmeyen yapısını yok sayan varlıklara karşı yüksek sesle nutuk atıyordum. Acı çekerek, başarısızlık ve kasık tuzağının gururlu reddedilişi sonucu *gerçek* varoluşun ve bilinçli olmanın işkencesi ile çok azı tanışacaktı. Diğer-leri yaşayacaklar, birbirlerini sevecekler, çocuk yapacaklar ve onların aptal mutlulukları dışında dünyada başka şeyle-rin de olduğunu öğrenmeden gebereceklerdi. Lanetlenişi-mi nefretle, utançla, istihza ile kabulleniyordum. Soğuk ve karanlık havayı, acıdan neredeyse baygın, içime çekiyor-

dum. Başım ağrıyordu, ıslak cinsiyetimi bacaklarımın arasında hissediyordum. Ve yine de acaba niye bu kadar acı çekmem gerekiyordu? Hor gördüğüm şeyi sevmem ve o kadar çok arzulamam neden gerekiyordu?

Kalkıyordum ve midye şeklini andıran, çalı çitten yapılmış labirentlerle dolu parkın içinde geziyordum. Banklarda, en ücra ve en gölgeli yerlerde, sarmaş dolaş âşıkların siluetleri görünüyordu. Oğlanların elleri kendilerinden çok biliyorlardı. Kızların bluzlarının altına yavaşça sokulmayı biliyorlardı, baldırların iç kısmının ince ve sıcak derisini gittikçe daha yukarıdan, sert kumaştan yapılmış eteklerin altından okşamayı biliyorlardı... Çoğu daha birer küçük kızdılar fakat bazıları yalnızca yapacak başka bir şeyleri olmadığı için kendilerini yanındaki oğlanlara ellettiriyorlardı. Bazen erkeklerin azarak nasıl delirdiklerini hissetmek için sahte inlemelerden zevk alıyorlardı. Birkaç saat sonra, yatakhanelerde, oğlanlar Mariana'ya, Viorica'ya veya Lili'ye yaptıkları şeyler ile övünüyorlardı. Dediklerine hiç kimse inanmıyordu fakat herkes yine de imrenerek dinliyordu. Yalnızca uzun boylu ve zayıf olan kız –ona Sony diyorlardı ve gerçekten kafadan biraz kontaktı– ile kafasını kazıtmış oğlanın ilk geceden yaptıkları biliniyordu. Oğlan da anlatmıştı bunu, kız da oda arkadaşlarına söylemişti. Ve sonradan, kampın sonlarına doğru, o gecenin nöbetçi öğretmeni tarafından çalı çırpı içinde yakalanacaklardı. Yakalandıklarında tamamen çırılçıplaklarmış. Birisi neonaziye, "Önce mi sonra mı yakalandın?" diye sormuştu. "Sonra" diye cevap vermişti neonazi. Bunu o kadar umursamaz ve açık söylemişti ki şüpheye yer kalmıyordu.

Daha sonra konağın büyük kubbe gölgesine doğru yöneliyordum. Parlak kahverengi bir duman gibi duruyordu, bir an dayanması ve sonradan gökyüzündeki bir bulut gibi dağılması için yontulmuş bir duman, duman içinde bir

heykel. Bir deniz kabuğu gibi pütürlü çimento ile giydirilmiş, sarı likenlerle dolu merdivenlerden, üst kata, erkeklerin yatakhanelerinin bulunduğu kata kadar çıkıyordum. Buradan, arada bir basamakların sabitlendiği kahverengi çizgisi olan ve yeşilimsi bir yağ ile boyanmış kavisli duvarın içindeki koyu ışıltılı yuvarlak pencerelerdeki solmuş yüzüme bakarak, temizlik için kullanılan petrol bazlı bir madde sürülmüş, çatlamış ahşap biraz dar bir merdivenden ikinci kata çıkıyordum. İkinci kata kadar ve sonra daha dar, döner bir merdivenin üzerinden kubbenin altındaki tavan arasına kadar beş altı yuvarlak pencere sıralanıyordu. Tavandaki iki cimri kabloya asılı, sinek lekeli çıplak ampullerin ışığındaki tuhaf bir meyil, kendimi, pencerenin her birinde daha genç, daha yuvarlak yanaklı, daha büyük ve masum gözlü görmemi sağlıyordu. Kızların ve küçüklerin kaldığı ikinci katta, karanlık aynada kendimi birden devasa boyutlara ulaşan merdivenlerin tepesine ürkekçe bakan, sekiz dokuz yaşlarında bir çocuk gibi gördüm. Merdivenleri çekingen, tepinerek, matkap gibi merdiven kovasında yavaşça dönerek, ampullerin uzakta kalmış küçük birer yıldız gibi gözüktüğü tavanın etkileyici yüksekliğine bakabilmek için başımı gittikçe arkaya yaslayarak çıkıyordum. Tavana kadar uğultulu, yabancı, mavimsi bir alan uzanıyordu. Birden, en son yuvarlak pencerede, eğri çivilerle ve karışık harflerle dolu buruşuk ve çizik koyu kırmızı büyük kapının yanındaki pencerede, bebek yanaklarımı ve neredeyse kel olan kafamı, iris ile tamamen kaplanmış ıslak ve kahverengi gözlerimi gördüm. Süngerli kapıya omzumla dayandım ve kapı binlerce boya kabuğu ve çürük ahşap kırıntıları saçarak çöktü.

Şimdiki deliliğim o zamanki deliliğime, iki tane ilkel, saydam, etlerin yumuşak kristalleri içerisinden görünür va-

kuollu ve partiküllü, balık mesanesi gibi sedef rengi lifli, şeffaf kirpikli ve geri çekilebilir psödopodlu hayvan gibi temas ediyor. Islak ve çekingen dericiklerle temas ediyorlar, birbirlerini ince bir kemotaksis ile tanıyorlar, şeffaf ve kıvılcımlı birtakım tutkalların salgılanması sonucu birbirlerine yapışıyorlar, madde, aşk, aroma ve bilgi değiş tokuşu yapıyorlar. Şimdiki bunaklığım ve yorgunluğum o zamanki korku ve depresyonumu içine öyle bir çekiyor ki; orada, tonozun altında, şekillerin felaket getirici görkemi içinde, sıçrayarak gördüğüm o etkileyici canavarın hangi delilik derinliklerinden şekillendiğini anlamam olanaksız kalıyor. Çünkü pası, bir demir para kadar bile olmayan (Aslında o yükseklikte oval duvarlar ve kararmış zeminin arasında birkaç metrelik bir çapa sahip olması gerekiyordu) boğucu bir şekilde taşlaşmış dışkı ve idrar kokan uçtaki deliğe doğru uzanmış küçük yapraklar ve yeşil-zehirli çiçekler açmış kubbenin köhne bakır gökyüzü altında, bütün o alanı bastırıcı bir yalnızlık ile dolduran, yoğun beyaz bir sise benzeyen bir şey uçuyordu. Fakat kısa bir zamanda, sık ve sarılı, en hafif hava akımları ile kıvrılan ve şişen, koyu kırmızı kapının dikdörtgeninden akan sönük ışığın içinde parlayan bir örümcek ağından başka bir şey olmadığını anladım. Aniden yalnızlığı, boğazımın etrafına sıkıca sarılmış ve birinin yavaşça büktüğü bir tel gibi hissettim. Bir uyurgezer gibi, yağlı kahverengi duvarlara yapışık paslanmış çiçeklerle çizilerek, şeffaf ağlardan korunarak ve yine de bazılarını omzumla koparark ve başkalarını saçlarıma dolayarak, gözlerimi kapatarak ve yanaklarıma küçük bir çocuğun elleriymiş gibi değerek ilerledim. Her adımda gıcırdayan zeminin üzerinde, gözlerimle sık ağların içinden görebildiğim yere kadar parçalanmış, çürümüş, küf ile örtülü eşyalar görüyordum. En çoğu yalnızca kir kokan bir toprak kitlesi, bir toz yığınıydı. Başkaları tanınabilirdi: üzerinde siyah böceklerin gezdiği çürümüş

bir bebek, bir tarafa düşmüş ve arkadaki bir tekeri eksik olan üç tekerli bir bisiklet, alarmlı, taşlaşmış bir saat, beyaz ve temiz bir kedi iskeleti, kâğıdı küflü ve elemanlarından biri zift katmanından çıkarılmış büyük bir pil, vazelin sürülmüş ve amonyak kokan grafit çubuğu... On beş dakikadan fazla kavisli duvar boyunca örümcek ağının o kadar sık olmadığı bir yere kadar yürüdüm. Çapı birkaç metre olan kocaman bir tünel, duvardan odanın merkezine kadar örümcek ağının içinde açılıyordu. Tünelin dalgalı ve karışık alanını kaplayan parlak iplikler bir kozanın içi gibi daha sıktı ve ağın geri kalanı tarafından desteklenerek eğri bir şekilde yükseliyordu. Her dokunuşta titreyen iplik zemin üzerinden yavaşça ilerledim. Sıkı keçe her gürültüyü yutuyordu. Arada bir ellerimi şaplatıyordum ve hiçbir şey duyulmuyordu. Bağırıyordum, ses tellerimin nasıl titrediğini hissediyordum fakat ağzımdan çıkan titreşimli hava dalgası, örümcek ağının pamuğunda dağılıyordu. Başlangıçta hafifçe yukarı doğru giden yol, kısa zamanda dolambaçlı, dönüşlü ve beklenmeyen açıları olan bir yol haline dönüştü. Ağın sıklığında, mumyalanmış bedenler, saydam ipliklerden oluşan kefenlerle sıkı bağlanmış bozuk iskeletler görünüyordu. Fakat korkmuyordum. Korkum sesim gibi bastırılmıştı. Oraya, merkeze ulaşmam gerektiğini, oradaki hayalete kafa tutmam gerektiğini biliyordum. Birden yol incilerle kaplı bir baca gibi, eğri bir şekilde yukarıya doğruldu. Şimdi gittikçe beyazlayan keçeye, gittikçe daha ıslak ve daha yapışkan bir hal alan ipliklere tırmanarak, güçlükle çıkıyordum. Bir dönüşten sonra ağın ortasındaki devasa mağaraya son bir yatay koridor döküldü.

Kocaman bir örümcek ağıydı. Yüz fil kadar olan hayvan, ağı tamamen dolduruyordu. Orada, bacaklarını toplamış, güçlü bir göğüs ile, kanamış keliserleri ile, benim yüzüm kadar büyük ve güneş gülü çekirdekleri gibi parlak basit

gözler ile, dünyanın kavisi gibi görüş alanından çıkacak kadar büyük olan karnının yumuşak küresi ile sıçrıyordu. Adımlarımın titreşimini hissetti ve korkunç bir çiçek gibi donarak sekiz bacağını da aniden uzattı. İğrenç olduğu kadar da güzeldi çünkü dehşeti büyüleyici, unutulmaz bir giysi ile örtülüydü. Her bacağının her bölümü en yanardöner, en karnaval, en delice mutlu renklerle farklı şekilde boyanmıştı. Göğsü mora çalan bir kırmızı, keliserleri en parlak turkuvazdandı; limonların sarısında zor fark edilen o yeşil gibi kılları olan pembe ipek bezleri ve neredeyse görünmez yavruağzı yüzüklü karnı siklamenin nefis rengindendi. Fındık rengi, deniz mavisi, kanarya sarısı, toprak boyası ve maun, yeşilimsi maviye yavaşça sonsuz sularla geçiş yapan mavimsi yeşil, yeşim taşı, tavuskuşu tüyü, çıngıraklı yılan pulu, binlerce çiçeğin parlak, etli taçyaprakları hepsi büyük örümceğin ıslak derisinde metalik ve kadifemsi tonlarla öyle bir yayılıyorlardı ve parlıyorlardı ve ışıldıyorlardı ve karışıyorlardı ve ayrılıyorlardı ve yok oluyorlardı ve tekrardan ortaya çıkıyorlardı ki hiçbir çiçek, hiçbir kuş, hiçbir prizma ve evrendeki hiçbir güneş canavarın görkemine ulaşamıyordu. Bir mücevheri andıran yuvarlak gözlerine baktığımda birden beynimin nasıl çatırdadığını, birisi sonsuza kadar çıkan tüm dehşeti, diğeri ise aynı sonsuzluğa sahip olan güzellik karşısındaki zevki saklayarak beynimin yarım kürelerini böldüklerini hissettim. Orada, istekten boşaltılmış, sadece bedenimin geri kalanının bir paçavra gibi sarktığı göz olarak, canavarın basit gözlerine saplanmış olan büyük ve şeffaf bir göz olarak, sekiz ışınlı yabani güneş, uyuz böcek pençeli olan katil güneş tarafından aydınlatılmış ve büyülenmiş şekilde yatıyordum. Yavaşça, uyurgezer hareketlerle tatlı ve güzel kokulu ölümcül zehrin damladığı o keliserlere daha çok yaklaşıyordum. Jelatin dolu koridordan ilerliyordum; mide bulandırıcı partiküller, lifli zamklar

arasından, dünyanın kalbinin kalbindeki o küreye doğru yüzmek için çırpınıyordum. Kafatasım büyüyordu, camdan kavisli bir duvar gibi uzuyordu, zarların yırtılması içinde açılıyordu ve yarık, ezik, yabancılaşmış ve yine de göz kamaştırıcı bir mutlulukla dolu beynim havası boşaltılmış ve cansız etimin içinden fışkırıyordu ve duygu dolu büyük karının titreyen çeperine yapışıyordu. Örümcekle bir oluyorduk. Çok renkli oyun hamurunu avucunda ovduğun, parmaklarının arasından taşana kadar sıktığındaki gibi birlikte yoğruluyorduk, ayırt edilemez olana kadar karışıyorduk. Embriyo kalp çarpıntıları ile titremeye başlayana kadar, alnın ve yanakların ve dudakların kırılgan damarları içinden bordo ve koyu kırmızı kan kendine yol bulana kadar, eller ve ayaklar bitişlerinde parmak yapana kadar ve çiçek sepalleri gibi yumuşak derilerinden küçük tırnaklar filizlenene kadar ve kıvrılmış ve pembe yeni bir varlık büyüyüp, küçük kemik dolu bir hamur tonozu doldurup bir kere kasılarak onu yerle bir edip ve aniden yıldızların ateşi ile dolu gökyüzüne doğru uzanıp yıldızların ateşi ile karalanmış yıldızlar arasına tırmanıp orada, yıldızlar ortasında bir yıldız hayatı yaşayana kadar...

Duvarlarında yuvarlak pencereleri olan kubbenin içinden, aynı ahşap merdivenden iniyordum ve her bir pencerede kendimi gittikçe daha olgunlaşmış görüyordum, eğer karanlık gözleri ve şehvetli-sofu dudaklarının üzerinde bir bıyık gölgesi olan bir ergenin uçlu profilini çizen en son yansıma böyle adlandırılabilirse. Binadan çıkıyordum ve kendimi gecenin sıcak rüzgârında buluyordum. "Niye bir melek gece geldi?" diye fısıldayarak okuyordum. "Yapraklar gecenin içinde hışırdıyorlardı/Havariler uykuda inliyorlardı.../Niye bir melek gece geldi?/Ve o gecenin özel hiçbir şeyi yoktu." Yorgunluk beni ıssız yatak odamdaki yatağıma çekene kadar birkaç saat boyunca sayıklayarak geziniyor-

dum. Çarşafı başımın üzerine çekiyor ve bu pozisyonda, sarılmış, her zaman yattığım gibi, yavaşça kendi içime çekiliyordum.

Kısa zamanda diskonun uzaktan gelen gürültüsünü algılayamıyordum ve bir düşünce ve görüntü kusmuğu beni etkisi altına alıyordu, bana işkence çektiriyordu, uykuda kaybolmama izin vermiyordu. Aydınlık, kavisli dişli bir engerek kafası çenesini benim retinalarım üzerinde açıyordu. Yüzünün derisi çürümeye başlayan bir ölü, yavaşça ismimi söylüyordu. Yatak odamın penceresinde yeşilimsi birkaç çocuk kafası, içeriye girmeye çalışarak birer balon gibi kayıyordu. Emir verici sesler çok net bir şekilde işitme duyumun içinde duyuluyordu. Kendimi gözkapaklarımı sıkarak ve ellerimle uzaklaştırma hareketleri yaparak koruyordum; başka bir şey düşünmeye çalışıyordum fakat saplantılar geri dönüyordu. Siyah bir böcek ağzıma giriyor ve dilimin üzerinde dolaşıyordu. Onu çiğniyordum, sert kanatlarının kabuğu azıdişlerimin arasında çıtırdıyordu. Sonra sivri bir kılıç kalbime saplanıyor gibi görünüyordu. Çaresiz, avuçlarımla göğsümü kapatıyordum, kılıcı tutup göğsümden çıkarmaya çalışıyordum, çırpınıyordum, gözlerimi açıyordum, kemiklerimin üzerine doğruluyordum. Yerime yeniden yatıyordum ki hemen, uzun bir aslan kükreyişi –kırmızı alevden bir aslandı, onu retinamın karanlık ekranında net görüyordum– buz gibi bir ter dalgası tarafından etkisi altına alınmış gözlerimi tekrardan kocaman açtırıyordu.

Gecelerden birinde, mutlak bir saydamlık durumundayken, rüyanın bariyerlerini geçmiş olmama rağmen, görüş alanımda art arda merakla gezmekten eğlendiğim bir sürü oda net bir şekilde, en küçük ayrıntılarına kadar çizildi. Bazılarının üzerlerinde her bir süs çiçeğini görebildiğim, saten pembe veya yeşilimsi duvar kâğıtları vardı; bazılarının tavanlarında her bir prizması mükemmel kesilmiş büyük

kristal şamdanlar sallanıyordu. Lambriler, kuvarstan ışıldayan gözlü sürgülü kapılar, titiz kakmaları ile mobilyalar, esrarengiz kahramanları temsil eden mermer heykeller, bürolarından bana şaşkın bakan, daktiloda yazı yazan kadınlar, her şey canlı ve somuttu. Bakışım büroların üzerindeki bir *presse-papier*a yanaştı, daktiloda yazı yazan bir kadının kırışık yüzünü inceledi ve sonradan, başka bir perspektife yer açan kapıya doğru yöneldi. Hangi şatoydu bu? Ve odalarını ve galerilerini beynimin yumuşak kayasının neresinde kazıyordu? Neokorteksin altı tabakasından birinde mi? Daha derinde, talamus veya hipokamp içinde mi? Broca'nın alanının hafif dumanlı etinde mi? Vicq d'Azyr'in huzmesinin içinde mi? Veya daha çabuk, rüyalı uykunun büyülü deklanşöründe, *locus ceruleum* diye adlandırılan sedef eyerin içinde mi? Ve temelleri nereye kadar iniyordu? Kendi müstehcen idolleri olan ilkel beynin içinde mi? Daha ileride, bedenin içinde mi? Orada, uyuz böceğinin galerilerinden, burçlara, kraniyal sinirlere ve arterlere ve bağırsaklara açılan alanlar var mıydı? Geç bir zamanda, o kadar soyut dolaşmaktan bıktığımda, açık kapılı odalarla dolu karışık koridorlarda ilerledikten sonra binanın, her şeyin gittikçe karardığı bir bölümüne ulaştım.

Korku kapladı orada içimi. Kapılar devasa, müstehcen kilitlerle kapanmıştı. Koridorlardan bilinmeyen, son derece kötü kokan hayvanlar çıkıyordu karşıma. Yerlerde halı yoktu artık. Halıların yerini banyolardaki gibi ıslak, cilalanmış çimentodan bir mozaik alıyordu. Karanlık; kırmızı, zayıf, akşamüstü bir gölün kahverengisine dönüşen bir karanlıktı. Yol aşağı eğimliydi çünkü her koridorun başında, ortası milyonlarca insan tarafından yıpratılmış, kendi içerisinde aynı derecede kapalı olan bir alt kata götüren birkaç basamak bulunuyordu. Buruşuk duvarlar bağırsak gibi koyu kırmızıydı. Gittikçe azalan kapılar, kabaca dikil-

miş oval yaralara benziyordu. Kuruyup büzülmüş uzak bir duvarın içine kazınmış bir kapıdan gelen kirli sarı ışığı fark ettiğimde içimde, korku, utanç ve umutsuzluk duyguları harmanlanıyordu. O karışık ve soyulmuş dünyanın içinde, dikdörtgen son derece sarihti. Kapıya doğru ilerledikçe ne kadar büyük olduğunu anlıyordum. Devasa ahşap kapı, duvara doğru itilmişti. Kapının kolu benim başımın çok üzerindeydi. Kilit, koyu kırmızı ve kıllı bir testis torbası gibi, kopmuş ve havası boşaltılmış, kapıda asılıydı. İçeride, tavanında üç tane küresi, duvarlarından birinde birkaç pisuar ve karşısındaki duvarda birkaç kabini olan geniş ve aydınlık bir oda vardı. Örümcek ağıyla örülmüş duvarlar boyunca kalın ve ince borular koşuşuyorlardı. Aynı kürksüz hayvanlar, çukurlarından fırlamış ve damarcıklarla dolu gözleriyle, idrar kokan su birikintileriyle dolu çimentonun üzerinde dolup taşıyorlardı. Yukarıya, pisuarlara doğru bakıyordum ve yüzüm parlatılmış fayansın içinde yansıyordu. Parmaklarımla terlemiş borulara değiyordum.

Bunun gibi neredeyse çekilmez gecelerden sonra, güneşli ve köknarlı, sabah sporuna çıkmış kızlı oğlanlı sabahlar, birtakım hoş, renkli slaytlar gibiydi. Onlarla birlikte soğuk havanın içinde parkın etrafında koşuyordum, gülüyorduk ve tepiniyorduk; kısa pantolonlar içindeki kızların yuvarlak popolarına ve parmakları yanlarda duygusal bir şekilde sallanan garip koşma tarzlarına bakıyorduk. Yemekten sonra, kendimize içinde bromür olup olmadığını sorarak, çocuk kamplarının evrensel yanık şekerinden yapılmış çayını içtik ve ondan sonra öğlene kadar boştuk. Parkın bir kenarında voleybol ve futbol sahaları, diğer kenarında bir basketbol sahası vardı. Sahaların tamamı doluydu. Küçükler çimenlerin üzerinde, fıskiyenin etrafında, liseliler ise sahalarda futbol oynuyorlardı. Değişik liselerin ekipleri

arasındaki gerçek yarışmalar kampın ikinci gününde başlamıştı bile ve bu vesileyle oynamayan oğlanlar ile özellikle gülen ve keyifli bir şekilde bir şeyler mırıldanan, bankların üzerinde ayağa kalkıp zıplayan, maçın biraz özel olan her bir anını salakça alkışlayan kızların katıldığı taraftar gruplarının canlı ve renkli bir diyaloğu gerçekleşiyordu... Lulu, Cantemir taraftar grubunun lideri, gereğinden fazla geniş omzuyla, kısa boyuyla, kuş yüzüyle, bitişik kaşları altına dikilmiş enjekte gözleriyle, sürekli terli, dağ horozlarının transı gibi bir transta, sesi bitene kadar kükreyerek sürekli ayaktaydı. Bütün şarkıları ve alkışları o başlatıyordu, sadece kendisinin hissettiği bir ritimle o değiştiriyordu. Sürekli soytarı rolünü oynuyordu; yalnızca maskeydi ve yüzü festival boyalarıyla boyanmış, selüloitten yapılmış bir kuklaydı. Ağzı sürekli gerçekdışı bir kırmızılıktaydı ve saçları sürekli dağınık, ayakkabı boyası sürülmüş gibi siyahtı. O halde, kalabalık bankların üzerindeki grubun içinde çırpınırken, Lulu fırçanın beklenmedik vuruşlarıyla direkt havada çizilmiş gibi duruyordu. "Eee, karı ne yiyeceğiz?/Şai-da-dirlada-da/ Bir parti yapıp yatacağız/Şai-da-dirlada-da/Fakat çocuklar ne yiyecek?/Şai-da-dirlada-da/Bir parti yapıp sonra yatacaklar/Şai-da-dirlada-da" kendinden geçmiş, kızların tiz sesleri tarafından takip edilerek söylüyordu. Öğretmenler de aynı bankta oturuyorlardı ve sağırlarmış gibi davranıyorlardı veya sağduyulu gülümseyerek eğleniyorlardı. Başka zamanlarda, sessizliğin çöktüğü bir anda, bir hatunun sesi gibi ince bir sesle, bir halay çığlığı gibi infilak ediyordu: "Bir bak, ne olabilir? Bir şeyi canlı olan ölü birisi/Tanrı korusun/ Bir şeyi ölü olan canlı birisinden!" Bizim taraftar grubumuz yalnızca Lulu'nun sahada bir yıldız olduğu basketbol maçlarında durgunlaşıyordu. Bir cüce gibi ufak olmasına rağmen bu spor için sıra dışı bir tutku besliyordu içinde ve bütün gün boyunca, boynunun derisini köylülerin derisi

gibi yapmış güneşin altında tükenene kadar "ikiye iki" oynadığı görülebilirdi. Turuncu topu ustalıkla çeviriyor, topu sürüyor, pas atıyor, potaya atıyordu ve bunların hepsi, benim bu dünyada hiçbir şey için besleyemeyeceğim duygularla gerçekleşiyordu. Kavisli bacaklarıyla ele geçirilmiş gibi potanın bir tarafından diğer tarafına koşuyor, kükrüyordu: "Hadi, lan! Şimdi! Pas ver!" üzerindeki su, nehirden çıkmış bir köpeğin üzerinden akan su gibi akarken topu yakalıyor, pivot hareketleri yapıyor ve sonunda potaya atıp sayıları alıyordu. Durmadan hareket ettiği uzun boylular arasında hiçbir kompleksi yoktu. Her sayıdan sonra bizim taraftar grubunun önüne koşuyor, arkasını dönüyor ve elleri başının üzerinde, bir kadın gibi kalçalarını oynatıyordu.

Fakat ben, asfalta çarpan ağır topun sesini, oyuncuların çığlıklarını ve taraftar gruplarının düellosunu milyar ton saydam toprağın altından, dünyanın diğer başından bir yerinden geliyormuş gibi duyuyordum. Onlar, devasa yangınlarda yanmak için yaratılmış dünyanın derisi, fırın için tasarlanmış çimenlerin çiçeğiydiler. Fotoğraftakilere, bir emülsiyon üzerinde koyu kahverengi lekelerden başka hiçbir şey kalmadığını, en sonunda hepsinin hayatlarını illüzyon içinde yaşayarak ve varoluşa yalnızca bir fotoğrafın "gerçekliğini" bırakarak bozulmuş birer leş haline dönüşmek için onların da yaşadığını, büyüdüklerini, dertleri ve umutları olduğunu, protezler takıp hastalıklardan geçtiklerini bilerek, eski bir fotoğraf tekniğiyle basılmış, geçen yüzyılın bir resmine bakıyormuşum gibi bakıyordum (Çirkin ve somurtkan halkalı kızlar, viyolonsel çalan kambur oğlanlar...).

Bir kitap alıyordum, çimenlerin üzerine oturuyor ve birkaç mısra okuyordum, beyaz ve belirgin hatları olmayan bulutlu yaz gökyüzüne bakıyordum fakat en sık, gece gördüğüm rüyalardan aniden ezberlediğim ve sonra tekrardan

unutulanlara karışan fragmanları, aydınlık parçaları hatırlamak için gözlerimi boşluğa dikiyordum. Bazen beni bu dalgınlıklardan çıkaran ve ölümden sonraki hayat hakkında, uzay cisimleri hakkında, bedeni terk eden ve kendisi için daha uygun olan bir dünyaya karşı göç eden ruh hakkında, Agharti ve Sambala hakkında kim bilir hangi filozofik konuşmaya çekmesi için genelde hiçbir isteğim olamayan Savin'di... Bir yerlerde, mavi gökyüzünün ötesinde, ışıltılı bir dünya, gerçek ve sonsuz mutluluğun dünyası bulunuyordu; tıpkı diaframın kavisli kasının yukarısında tiksindirici bağırsakların gurultusu ve müstehcen cinsiyetlerin üzerinde akciğerlerin ve kalbin muhteşem mimarisi bulunduğu gibi; bunların üstünde de bedensel bazilikanın tepesinde bir kubbeye benzeyen beynin yumuşak pırlantası göz kamaştırıcı bir şekilde yükseliyordu. Karşısında, kadın saçlarının görkeminin kir ve çapak olarak kaldığı bir dünya vardı; Doğu'nun bahçeleri, çöp çukurları, süsleri ile birlikte matbaanın ilk zamanlarında basılmış kitaplar –çürük bezler ve toprak; çiçekler, kelebekler ve güzel kokulu bulutlar– pis irinler. Biz o hayal edilen ve ruhumuzun özlem duyduğu o dünyanın cehennemiydik ve cehennemin içinden geçen yol, cehennemin dibine kadar olan yol, bizim için ulaşabilir olan tek yoldu. Alttaki iç organları üstteki iç organlara, cinsiyeti beyne karşı koyan gizli bir simetri vardı ve bu yüzden bir gün yüksek yerlere erişebilmek için kendi lağım çukurumuzun dibinin dibine kadar ulaşmalıydık.

Bazen yanımıza Clara da geliyordu. Kampın kapısından birlikte çıkıyorduk ve elma ağaçlarının, tuğla yapım yerlerinin bulunduğu aynı ebedi yoldan Tanrı ve kurtuluş ve kıyamet ve de Armageddon hakkında zeki havalarıyla laflayarak devam ediyorduk. Ve uzay daireleri hakkında. Toprağın katmanı altında tünel ağlarıyla bağlı olan devasa mağaralar

bulunuyordu. Orada, yerüstündeki medeniyetten çok daha üstün olan bir medeniyet yaşıyordu: büyücü, telepatist halkları, Sırrın sahipleri. Mühürler çözülüp bizim medeniyetimizin sefil görkemli binasını ansızın yok etmek için korkunç gözleriyle, beyaz ışıktan uzun saçlarıyla, alev saçan avuçlarıyla galip sürüler halinde dışarı çıktıklarında onlarla karşılaşacak kuşak bizdik. Yeraltı, yeraltı... bu kelime bizi büyülüyordu. Altta cüceler, nazikler, heykel sütunlar, cadılar, periler, yeraltı odaları, ölüler, doğmamışlar ve her birimizin çifti bulunuyordu. Arayış toprağa doğru yönelmeliydi: Girişleri bulmak için, solucan ve köstebek dolu humusu, yanlara itmeliydi.

Konuşa konuşa çiçek dolu vadiye ulaşıyorduk. Yeşil havanın içinde çiçekler arasına uzanıyor ve gittikçe saçma bir hal alan konuşmamıza devam ediyorduk. En sonunda gerçekdışı bir güzelliğe sahip olan o yerin büyüsü bizi felç ediyordu ve uzun bir zaman, yan yana uzanmış halde sessizce kalıyorduk. Varlıkların iki değil, üç cinsiyeti varmış ancak cinsel organları daha tomurcuk, embriyo aşamasındaymış gibi sakin bir endişe yaşıyordum, masum bir erotizmin doğallığını kabul ediyordum. O vadinin içinde düşünce erosa geçiyordu ve eros düşünceye... Öğleye doğru altımızda ezilmiş çimenlerin öz suyundan ıslanmış olarak kalkıyorduk, kıyafetlerimizin üzerindeki karıncaları ve uğurböceklerini uzaklaştırıyorduk ve çok renkli taçlar arasından kendimize yol açıyorduk. Uzaktaki asfalt yolda her bir kamyonun veya traktörün geçişinde çimenlerle örtülü toprak katmanın altında canlı ve duygusal bir et varmış gibi titreyen ve sıçrayan tümseğin üzerine oturuyorduk.

Dün akşam, yemekhaneden onunla birlikte döndüm. Villaya kadar sakince, benimle birlikte yürüdü. Daha az göze batan bir tür renksiz elbise giymişti, bir sokak kadını

gibi durmuyordu artık ve yüzünde bir erkeğe sıkıntıdan gitmeyi kabul eden birinin o tarif edilemez havası vardı. Geçit üzerinden geçerken elini tuttum ve birden kendimi sabırsız ve tahrik olmuş hissettim. Villaya girdik, odamın kapısının kilidini açtım ve yanımdan, boğucu sıcağın içine, yalnızca pencerenin daha açık dikdörtgeni tarafından seyreltilen karanlığın içine girmesine izin verdim. Kar neredeyse fark edilmez bir biçimde, sonradan toprağın üzerine yerleşen kar tabakasının içinde sönmesi için, gecenin içinde bir an parlayan yıldızlarla yağmaya devam ediyordu. Başlangıçta bana ne kadar sert göründüyse de bu gece sanki bütün kemikleri erimiş gibi, o kadar tatlı ve şefkatliydi. Çıplak kaldıktan sonra, yatağın üzerine klasik sahnelerdeki gibi şehvetli uzanmadı, beni okşayarak ve kucaklayarak önümde kaldı. Kendimizi büzüşük çarşaflı sedirin üzerine yalnızca bundan sonra bıraktık. Kış gecelerinin mavi loş karanlığında tüm çıplak kadınlar güzeldir. O zaman hepsi tehlikeli ve büyülü bir şeye sahiptirler... Buluşmamız kısa, acemi ve şiddetliydi. Zirveye ulaşmak sanki yalnızca sperm kanallarımı boşaltmadı, aynı zamanda gri ve homojen bir jelatin içinde erimiş iç organlarımı da boşalttı. Korkunç bir buhran tarafından etki altına alınmış şekilde, sırtüstü döndüm. Tükenmiş olduğum, bir tuzak içinde olduğum, ona, on yedi sene öncesi varolana, çatı katına, harabelere, şiire ihanet ettiğim duygusu. Olgunluk bana eziyet ediyor ve tiksindiriyor. Tabii ki o zamanlar, kafasında çiğnenmeden yutulmuş edebiyattan başka bir şey olmayan bir çocuktum fakat insanlığın üzerine çıkmak istiyordum. Transtaymış gibi deftere şekilsiz mısralar yazıyordum, beni mutsuz edecek ve lanetlenişimi destekleyecek nedenler yaratıyordum, izolasyonumu şizofreniye kadar itiyordum; fakat aklımda bir gün olacağım tam ve kusursuz insanın, başarılı yazarın büyüleyici görüntüsü vardı... Korkum ve tahrik olma duru-

mum, tahrik olmuş korkum doruğa ulaştığında, terden sararmış yatağın içinde tek başıma korkunç saatler yaşıyor olmama rağmen kim olduğumu biliyordum, ne yapmam gerektiğini biliyordum, ölü ve kemikleşmiş bir hayatın perspektifi beni üzmüyordu: Hayatımı, onu kazanmak için bahşedecektim. Bedenimin zayıflığı ve biçimsizliği, kapıldığım çarpıntılar ve boğulmalar, çiğ, pis, uyarıcı rüyalar, hepsi hayalimdeki ruha ve ruhun üzerine ulaşmak için etini aşanın portresine uyuyordu. Kendimi, on sene sonrasında, donmuş bir şekilde düşlerimdeki harabelerin ve kulelerin ve meydanların sarı bir alacakaranlık içinde yansıyacak o Kitabı, yalnızca beynim tarafından değil bedenimin bezleri tarafından salgılanan, akciğerlerim tarafından tükürülen, testislerimden sıkılan, karnımdan kesilip çıkarılan, boynumun arterlerinden fışkıran kitabı yazarken görüyordum. Kendimi, on sene sonra, yine bir ergen gibi hayal ediyordum fakat orada, bulutların yanında, boğucu darlıktaki odada, arkadaşsız, kadınsız, akrabasız oturan, bu dünyada eşi olmayan, göz çukurları morarmış, yanakları içeri çekilmiş, azıdişleri dökülmüş, kaburgaları derisinin içerisinden fışkırmış biri olarak. Bütün hayatım boyunca öyle olacaktım. Ve benim hayatım kısa bir hayat olacaktı. Kitabımı bitirecek kadar bir hayat. Tek ziyaretlerimi sana yapacaktım Victor, aynanın içine gömülmüş aynı olan odana, hayatının aynı olan karanlığına. Birbirimize, kirli, yeşilimsi cam içinde geceler boyunca bakacaktık. Karanlık, aşamalı çökecekti; pencerenin içindeki bulutlar, ötücü kuşların gözleri gibi bordo bir hal alacaktı ve sonra, pencerenin çerçevesinde yıldızlar belirecekti fakat bizim, senin omzunun arkasında, kıvrılmış lülelerle dolu, onun, bez bebekli kızın, beyaz gözkapaklı ve hafif oryantal kirpikli başı belirene kadar, birbirimizin gözlerine bakmaya devam etmemiz gerekiyordu...

Ve on sene çoktan geçti ve ben o büyük kitabı yazmadım. Delirmedim bile. Yeterince kadınları olan bir erkek, birçok arkadaşı ve çatı katına hiç bir şekilde benzemeyen bir dairesi olan ve seninle, o zamanki mahcup edici çocukla, artık hiç ilgilenmeye de bilen bir yazar oldum. Genelde kadınların kendini beğenmiş ve melek gibi gösterdikleri ergenlik yıllarından utandıkları gibi, senden utanç duyabilirdi o çocuk. Tanrım, *ne yazık ki* veya *ne güzel ki* Lulu var mı? Onsuz ne olurdum? Ruj sürülmüş o ağızsız, pamuk memesiz, o iğrenç yüzsüz, kanımı kirleten bu flegmonsuz. Onsuz her şeyi unuturdum ve Budila'daki kamp beynimin ortasındaki o tüm kaçık insanlarıyla birlikte hafızamın binlerce dosyasının arasında kaybolurdu. Bugün, içinde, dipte, bir zamanların hayalcisinin büyümemiş, patetik silueti zorlukla görülebilen bir buz tabakası gibi, bilincinin çatlaksız bir ufku olan bir erkek olurdum. Evet, o zamanki dünyanın içinde yalnızca Lulu ile kalabildim. Fakat nasıl? Tüm bu olaylar birbirine nasıl bağlanıyor? Çünkü hâlâ bağlantıların eğri olduğunu, sinapsların hafif bir şekilde birbirleriyle temas ettikleri girilmesi imkânsız o belirsizliğin içinde, kemoreseptörlerin salyangozun boynuzları içindeki siyah ince çizgi gibi şeffaf etin içinde yayıldıkları yerde, Lulu'nun kendisinin bir mesaj olmadığını, bir mesaj *gönderdiğini* hissediyorum, Lulu bir tünelin, kafamın derinlerinde bulunan bir koridorun, gerçek Sırra giden yolda geçilmesi şart olan bir yerin ismi. Lulu koridorunda koyu kırmızı kilitleriyle kilitli kapılar, sonra alnımı ılık cama yapıştırıp ellerimle gözlerimin yanlarını kapatırsam karanlık odalarda bir şeyler görebileceğim cam kapılar ve en sonunda gölgelerinde adımlarımı atabileceğim kapısız odalar bulunur. Galeri sabit bir şekilde iniyor ve sıcaklık artıyor. Rüyamdaki büyülü rotadır bu; saplantımın güzergâhı ve kendi hayatının gidişatını terk edemediğim gibi, bu rotadan ayrılamıyorum..

Kız kalktı ve el yordamıyla elbiselerini aramaya başladı. En sonunda, odayı birden çirkinlik ve kirle dolduran ışığı yaktı. Ona nefretle bakıyordum hiçbir söz söylemeden giyinirken: erkeksi, köylü bir hizmetçi. Suyum içimden çıkarılmıştı. Tanrım, sperm beyindir, hafızadır. Bedenimin bir iç kanalı aklın beyaz etini baldırların arasındaki grotesk cihaza bağlıyormuş gibi. Orgazmın aylasının, beyninin maddesinin nasıl sıkıldığını ve bedeninin aşağısına doğru nasıl pompalandığını, kafanın altındaki düzeyinin nasıl indiğini ve sedefli suların tıpası çekilmiş bir havuzda veya bir küvetteymiş gibi nasıl dönmeye başladığını berrak bir şekilde hissediyorsun. Belki de dalgınlık dönemlerimde haklıydım: Erkekler insanüstü insan ve Tanrı olamazlar çünkü rahimli, mükemmel uyarlanmış ağız bölümlü, kancalı, çengelli ve kıllı göğüslere sabitlendikleri vantuzlu kadınlar tarafından emiliyorlar, içlerinde oluşmaya başlayan her şeyden yoksun bırakılıyorlar. Ev sahibi ve asalak ve bahis kan değil, beyin. Ve böyle, suyu çıkarılmış olsam bile, yine de ileriye doğru gitmem lazım; gizli odanın yerine en sonunda karanlık bir hücre, bir işkence odası, bir delik, bir cehennem bulacak olsam bile bütün karışık alanlarıyla koridoru takip etmem lazım.

Beşinci akşam öğretmenlerimiz bahçede bizimle toplantı yaptılar. Kızlar ve erkekler grubu olarak, her zamanki yerlerimizi aldık fakat bu defa salak şakalarımızı ve çene çalmayı bir tarafa bıraktık çünkü ilginç şeyler gerçekleşiyordu. Neyin söz konusu olduğunu hepimiz biliyorduk. Sony ve Hitler Yanlısı bir ağaçlıkta çıplak yakalanmışlardı ve şimdi herkesin önüne çıkarılmış, komik bir çifttiler. Kız sakız çiğniyordu ve sıkılmış bir şekilde bir tarafa bakıyordu ve oğlan, beli bükük, gözleri yere dikilmiş fakat öğretmenlerin dikkatli olmadıkları anlarda arada bir bizlere sırıtarak

ve parmağıyla birer küçük sokak hareketi yaparak pişman rolünü oynuyordu. Müdürün grotesk, yapmacık ve iğneleyici nutkundan yalnızca rüzgâr tarafından getirilmiş parçalar yakalıyordum: "Son derece vahim, öğrenci özelliğine yakışmayan davranışlar... Kampımızda böyle bir şeyin gerçekleşmesi üzüntü verici... Liseye yazı göndereceğiz... Anne ve babalarıyla konuşacağız... İkisinin de çok acilen, kampın bitmesinden bir gün önce, evlerine gönderilmesi kararı alındı. "Bu aylakla –çünkü başka türlü adlandıramıyorum– ilgilenmeye değmiyor. Bugün bunları yapanlar, yarın kendi seviyesindeki birileriyle birleşerek dükkân basarlar, araba çalarlar, hırsızlık yapıp tecavüz ederler. Üzerindeki zımbalı, püsküllü pantolonlarıyla, bu serseri yüzüyle nasıl göründüğüne bir bakın..." Nazi sırıtıyor ve zımbalı, püsküllü pantolonlarını daha iyi görebilmemiz için ayağını kaldırıyordu. "Onun üzerinde fazla durmayacağım, böyle tiplerden midem bulanıyor. Fakat bu arkadaşınıza da bakın, ona da bakın çünkü o da sizin gibi kız! Alçakgönüllüğün ve terbiyenin ne olduğunu bilen kız arkadaşlarına bak! Buraya sütunlarını göstermek için gelmediler, evet, evet, *sütunlarını* çünkü seninle başka türlü konuşamıyorum... Gençsiniz, anladım... Disko istediniz, size disko verdim. Geziler istediniz, size gezi verdim. Fakat sizin yaşınızın değerlerinin arkadaşlık, spor, aranızda biraz büyük olanlar için belki temiz duygulu birer başlangıç olabileceğini... burada sizin bekçiliğinizi yapmak için bulunmadığımızı anlayacağınızı sandım... fakat buradan ve bu... bu... *ahlaksızların* yaptıklarına kadar... Müdür iyice sinirlenmişti ve şimdi öfkeden çatlıyordu. Biz sürekli savunmadaydık: "Fakat hocam, ne yaptılar? Onun ne işi var? O, biyoloji hocasının arkasından sürekli dolaşmadı sanki... Müdür etkileyici bir doruğa ulaştı: "Gidin buradan! Ahlaksızlar! Gidin, gözlerim görmesin sizi!" Bu laflar üzerine

uzun boylu ve kız, olağanüstü bir an yaşadılar: Beyaz palyaçolarınki gibi son derece üzgün yüzlerle, *harlequin* ve *columbine** ayaklarını sürerek ve geriye doğru "umutsuz" bakışlar göndererek çıkışa doğru yöneldiler. Müdürün arkasına geldiğinde oğlan doğruldu ve iki kafa daha üstün, kel kafasını okşuyor gibi yaptı. Elleri belinde duran bayan öğretmenlerden biri bu hareketi gördü ve isterik bağırmaya başladı. Bunun üzerine, ışık sahasından neredeyse tamamen çıkmış serseri, çok sakin bir şekilde haykırışları dudağında donup kalan zavallı kadına bakarak ortaparmağını ağzına doğru yöneltti ve birkaç defa salladı. "Bilin ki ikisinin yaptığı davranış, hepinizin üzerini gölge ile örtüyor. Bu yüzden, bunu samimiyetle söylüyorum, kamp döneminizin bitişine ilişkin aktiviteyi de yasaklamak istedim. Fakat şanslısınız çünkü bununla ilgili program yapıldı bile; başka türlü, kamp ateşini ve diğer eğlenceleri rüyanızda görürdünüz...

En sonunda, ayaklarımızı kavisli merdivenlere vurarak ve müdüre küfrederek yatakhanelere doğru yöneldik. Bazıları külotlu ve çoraplı, aralarında pantolonlarını ve gömleklerini değiştirerek, koltukaltlarına sprey sıkarak disko için giyindiler ve birkaçımız kendi halimizde eğlenerek yataklarımızda kaldık. Dansçılar itici bir şekilde deodorant kokarak toplu bir şekilde kapıdan çıktıktan sonra, geri zekâlı Mağalie bir sprey alıp duvarlardaki sinekleri ve sivrisinekleri kızartmaya başladı. Sol elinde kibrit kutusu şıkırdayarak ve sağ elinde metal tüple yataklara tırmanıyor, lavabonun altında dört ayak üzerinde duruyor, döşemede emekleyerek sürünüyordu. Her nerede konmuş bir sinek görürse, bir kibrit yakıyor ve alevine doğru sprey püskürtü-

* Harlequin ve Colombina 17. yy İtalyan komedisinin (Commedia dell' Arte'nin) önemli karakterleridir. Harlequin soytarı, Colombina ise hizmetçi olan eşidir. (ç.n.)

yordu. Cızırdayan, şehit edilmiş sineği ızgara haline dönüştüren bir ateş topu patlaması oluşuyordu. Kısa zamanda, tüm yatakhane mide bulandırıcı bir şekilde yanmış protein kokuyordu. Duvarlarda sineklerin konduğu yerlerde beyazımsı noktalar ile ara ara kararmış şekiller oluşuyordu. "Yeter lan artık! Hepimizi kokuttun!" diye bağırıyordu arada bir birileri fakat Măgălie vampirli bir filmindeki gibi sırıtarak, kurbanlarını adlandırmış olduğu "sonradan görmüşler" arkasından daha ileriye sürükleniyordu. "Dur bir saniye! Camda bir sonradan görmüş var! Tamam! Bu son!" Michi'siyle kavga etmiş ve yatakhanede kalmış Manix, kuşeli sayfaları olan, kalın ve buruşturulmuş, keyfi yerindeyken başkalarına da ödünç verdiği bir porno dergi karıştırıyordu. Ben de bir defa istemiştim ve yatakhanede tek başımayken, en fantastik şekillerde birleşen onlarca ve yüzlerce çıplak bedenli sayfaları art arda çevirmiştim. Bazen çıplakken banyodaki aynada kendime bakıyordum. Kaburgalarım bir anatomi dersindeki gibi sıralanıyordu. Bacaklarımı gülünç derecede eğri görüyordum. Derim ise yeşilimsi sarı ve soluk bir hal almıştı bile. Hiçbir kadın, benimle, renkli fotoğraflardaki kadınların yaptıklarını yapmayacaktı. On üç yaşındayken anne ve babamın eski ve yıpranmış kütüphanesinde kirli ve yeşilimsi kapağı olan, Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde yaşayan bir kadın tarafından yazılmış, kitabın dörtte üçünde operet düetlerindeki gibi lirik ve tatlı bir ses kullanıldığı için büyük bir ihtimalle bakire olan ihtiyar bir kadının cinsel eğitim hakkında bir kitabını bulmuştum. Kitap eşler arasındaki sevgi ve saygıya vurgu yapıyordu ve sonsuza kadar aşk dolu ön sevişmelerin kanaviçesinde şehvetle örülüyordu: Gençlerin en başta birbirlerine utangaç bir bakışları, sonra erkeğin kıza bir çiçek sunarak yaptığı (Bundan sonraki on sayfa, Goethe'den yoğun alıntılarla çiçekle-

rin dili hakkındaydı) ve sonunda öyle bir görkemle anlatılmış evlilik teklifi ve asıl düğün ki zavallı doktor kadının gürültülü düşlerinden başka hiçbir yerde duvak ve yasemin çiçeği görmediğini hemen anlıyordun. Dolambaçlı ve anlam dolu ilk yüz sayfadan sonra, son on sayfada teknik taraf sonlandırılıyordu. Tek bir cümle insanın tüm cinsel hayatını içine alıyordu: "Cinsel ilişkinin basit, refleks ve öncül bir öğrenmeye ihtiyacı yoktur: Erkek penisinin kadın vajinasına sokulmasından ibarettir." Sonunda, karşı karşıya olan iki sayfanın üzerinde, neredeyse aynı derecede şekillendirilmiş, ikisi de çıplak ve eğri ve yüz ifadeleri tarif edilemez şekilde (biraz suçluluk, bir damla umursamazlık ve sadomazoşist tatmin) çizilmiş bir erkekle bir kadın bulunuyordu. Kadın, koksaljikmiş gibi bir kalçadan eğriydi, göğsü neredeyse yoktu fakat tüm bunların yerine, olmayan vulvasının üstünde, Trecento'daki hanımların karnı şişiyordu. Erkeğin saç kesimi Rudolf Valentino'nunkindendi, memesinin bir ucu diğer memesinin ucundan daha yukarıdaydı ve Spartalı atlet bacakları arasında gülünç bir solucanı vardı. Bu salak kitap, böyle, olduğu gibi beni son derece tahrik ediyordu. İlk ereksiyonumu "sokma" ile ilgili cümleyi okurken yaşadım. Koksaljik kadına azgın bir tutku ile bağlanmıştım. Gizli ve gecelerimin kadınına, benim Hetaera Esmeraldama dönüşmüştü... Bir şeyler okumaya çalıştım fakat Măgălie ve arkadaşlarıyla imkânsızdı. Yaklaşık iki saat boyunca sırtüstü uzanmış, gözlerim tavana dikilmiş olarak yattım. Bir yere çarpıp geri dönen bir dalga gibi, aklıma pürüzsüz bir yoğunlukla obsesif mısralar geliyordu: "Alnımın üzerinden donmuş metal geçiyor/Örümcekler kalbimi arıyor/Ağzımda sönen bir ışık var... Ve gerçekten örümceklerin nevresimlerimin altında, benim kurumuş ve ateşli derimde, kalbime doğru sürüklenerek dolaştıklarını hissediyordum. Halüsinasyona karşı umutsuz savaşıma

başladığımda yatakhanedeki hava kararmıştı bile. Tedbirli, kollarımın tepmelerinden sakınarak ilerliyorlardı; bedenimi küre şeklindeki karınlarından salgıladıkları ışıltılı iplerle örterek, bir kelebek kozası gibi beni buhar ağlarına hapsederek, kollarımı, dizlerimi, dirseklerimi, ayrı ayrı her bir parmağımı hareketsiz bırakarak bedenimin etrafında onlarcası çalışıyorlardı. Beni bir top gibi sarıyorlardı, büküyorlardı, minicik gözlerini bana dikiyorlardı, pençelerinin kıllı uçlarıyla beni yönlendiriyorlardı. Ve ben yalnızca gözlerimi çukurlarında zor hareket ettirebiliyor, rüyadan ve güçlü iplerden felç edilmiş haldeyken, kurnaz ve suskun örümcekler, büyük ve siyah bir sinek gibi, delirmiş bir hezen arısı gibi kalbime hücum ettiler. Şeffaf keliserlerinde zehirler akıtarak ona doğru hızla yöneliyorlardı. Oraya ölümcül aminoasitlerini aşılıyor ve jet hızıyla geri çekiliyorlardı. Ondan sonra ritim bozuklukları ve kasılmalar, havasızlık ve saplantılı ağrılar geliyordu. Bedenim felç olmuştu çünkü ilk önce ensemden, beynimin *locus ceruleum* diye adlandırılan yerinden, sokmak için uğraşmışlardı ve şimdi tümüyle onlarındım. "Örümcekler kalbimi arıyorlar" diye duyuyordum kulaklarımda tüm bunlar gerçekleşirken: "Örümcekler kalbimi arıyorlar... Yoğun karanlık içinde örümcek ağlarıyla mumyalanmış, bedenimdeki tüm sıvılarım emilmiş, kemiklerim ihtiyarlıktan kırılgan, zehirden saydam yüzüyordum. Açık ve sınırsız alanın içindeydim. Yıldızlar bile görünmüyordu. Birden beynim çoktan yalanıp yutulmuş olmasına rağmen kafamın dolu olduğunun farkına vardım. Birisi kafamın içinde yaşıyordu, orada, kafatasımın kemiklerinin pürüzsüz alanı içinde, keşiş yengecinin yumuşak karnını sedeften bir kabuğun içine döktüğü gibi, kendi içine çekilmişti. O zaman beynimin içinde kocaman bir örümceğin yaşadığını, ona canlı ve felçli bir halde bir yem olarak verilmiş olduğumu, onun beni emdiğini ve

damarlarımın ve kıkırdaklarımın ve kanımın ve beynimin kabuğunun maddesinden, gerçek ve gerçekdışı hatıralarımdan, korkumdan ve mutluluğumdan, şiirlerimden ve düşlerimden ve rüyalarımdan anormal bir şekilde büyüdüğünü anladım. Göz kamaştırıcı bir ışıktan, bacaklarını toplayarak beynimin tonozu altına büzülmüş bir örümcekti. Bu düşünce ile içimdeki korkunun sonsuza kadar nasıl büyüdüğünü hissettim. İlahi bir şükran gibi altınsı bir ses, çekilemez bir şekilde deliliğe kadar ve deliliğin sınırlarını geçerek, evrenden çıkarak ve galip bir şekilde evrenden öteye, akıl almaza yayılarak artıyordu. Kendinden geçmenin, dehşetin, yanmanın, bağırışın, insanlık dışı olanın, korkunun, zehrin, şehvetin, ölümün ve hayatın ve can çekişmenin bir sınırı yoktu. Gözle görülmeyen sarı ve kulaklarla duyulmayan çığlık, yok edici ayla büyüyordu ve çarpıyordu ve titriyordu, örümcek pençelerini yumurta içindeki bir civciv gibi gittikçe daha şiddetli bir şekilde çırpıyordu ta ki kafamın yumurtası bin bir parça olana kadar ve tüm ulaşılamayana alevden pençeleriyle, alevden karnıyla, alevden ışıklar saçarak egemenliğini arttırana kadar...

Yatakhanedeki yatakta kendimi hâlâ felçli ve yüzüstü yatıyor halde buldum. En sonunda tüm düşüncelerden arınmış olarak kalktım. Yeşilimsi, tuhaf, hiçbir yerden gelen bir ışık yatakhanede dönüyordu ve böylece tek elleri kafalarının altında uyuyan arkadaşlarımın parlak yüzlerini görebiliyordum. Kapıdan çıktım. Koridoru geçtim ve tamamıyla demir çivilerle kapatılmış giriş kapısına ulaştım. Açtım ve derin bir nefes alarak gecenin temiz havasını içime çektim. Görkemli korkulukları olan kavisli merdivenden indim. Konak binası loş bir ışıkla aydınlanıyordu ve yarı saydam gözüküyordu. Ortasında heykeli olan havuza doğru ilerledim. Parmaklarımla heykelin mermerden dudaklarına dokun-

dum. Su siyahtı ve yıldızlarla karışıktı. Buhardanlarmış gibi balıklar, belki suya yansıyan yüzümden rahatsız, havuzun dibinde yavaşça hareket ediyorlardı. Uzun bir süre karanlıktan doğan görüntümün gözlerine baktım (Sendin, Victor, sen yaşı olmayan, her zaman varolan sen). Nemf'in tunç heykeline baktığımda hâlâ rüya gördüğümü anladım. Nemf, parkın paçavra gibi zifiri karanlık yığınında sönük, karanlık ve yine de bir şekilde içten bir yerden aydınlatılmış gibi parlayarak kafasını kaldırmıştı ve gözlerimin içine bakıyordu. Her zaman yanağının yarısını kaplamış olan lüleler, şimdi omuzlarına yayılmış metalden yılanlar gibiydiler. Büstü doğrulmuştu ve memeleri daha uçlu ve agresif görünüyorlardı. Nemf yalvarıp yakarıyordu. Her iki kolunu da etkileyici bir sabırsızlık jestiyle bana doğru uzatmıştı. Parmakları bedenimi yakalayıp parçalamak için açık bir şekilde hazırdı ve bulanık gözleri ve cimri üstdudağı olan kasılı yüzü orgazmdan önce gelen tatlı acıyı ifade ediyordu. Tutku ile harap olmuş, her an ayaklarını temellerinden koparacakmış ve üzerime atlayacakmış gibi duruyordu. Onun arkasında, konak zehirli bir denizanası gibi şişip, yanıp sönüyormuş gibi görünüyordu. Ve başka bir zamanlarda eliyle örtülmüş olan Nemf'in cinsel organı şimdi çıplak ve çirkin canavarlığı içinde inanılmaz gibiydi: Çünkü Nemf, toplu ve zarif bacakları arasında bir erkeğin, eşleşmeye hazır bir Satir'in cinsel organını taşıyordu. Aniden, yalnızca rüyalarda hissedilebilinecek bir mide bulantısı hissettim ve uyanmam için tüm gücümle yüzüme vurarak, konağa doğru koşmaya başladım. Kilitli kapıyı geçtim ve merdivenlerden ikişer basamak atlayarak ve bedenimdeki tüm tüylerimin dehşetten diken diken olduğunu ve donduğunu hissederek yukarı doğru koşmaya başladım. Koyu kırmızı, gıcırdayan ahşap basamaklar, sonu görünmeden gittikçe yükseliyordu. Yine de en sonunda, küçük bir penceresi

olan ve kireçle kirletilmiş bir kapıyı sönük aydınlatan loş bir ışığın parlaması altında, tek başıma ve yön duygusunu kaybetmiş bir şekilde merdivenlerin başına ulaştım. Açtım ve dehşete kapıldım. Kuvvetli aydınlatılmış odacığın içinde, fayans sandalyenin üzerinde garip bir şekilde bana gülümseyerek bakan kız kardeşim oturuyordu. Bacaklarının önünde, kıvrılmış ve mozaik zeminin üzerine saçılmış negatiflerinde, aile kareleri içeren siyah beyaz filmler bulunuyordu. Tek bir parmağının üzerinde, sağ elinin işaretparmağında, baston yapılmış, parlak ve yarım metre uzunluğunda bir film daha vardı. Film, pijamamın içinden bir hançer gibi sokulu görünüp tamamen kısalana kadar, sürekli bana gülümseyerek beni göğsümden dürttü. Fakat acı çok şiddetliydi: Kalbime bir bıçak saplanmış gibiydi. İnledim ve sabahın gri ve soğuk ışığında gözlerimi açtım.

Bir süre, rüyamın verdiği korkunç mesajla felç olmuş, cazibe ve dehşetten taşlaşmış, boş boş bakarak kaldım. Nedendir bilmiyorum, aklıma ısrarla aynı görüntü geliyordu: Yatağım çok eski, dinsiz ve açık tarih müzesinde camın altında gördüğüm mezarlardan bir mezara dönüşüyordu ve ben kırık, parçalanmış, toprak renginde, toprakla bir olmuş, tavana doğru sırıtan iskelettim. Terk edilmiş, üzerimden geçen zaman fırtınalarından akkor hale gelmiş birtakım bayraklar gibi birkaç çürümüş bez hâlâ örtüyordu beni. Ve birden, orada, cennet vadisinin küçük tümülüsü içinde, bir ikizimin, mumyalanmış halde, aynı pozisyonda, aynı şekilde sırıtarak fakat göz çukurları ve damağı damarcık ve köklerle örülmüş kilin içinde yatıyor olabileceğini düşündüm.

Sabah muhteşemdi. Sabah sporunda konağın etrafında yaklaşık olarak on beş dakika koşturdular bizi (Heykele doğru korkuyla baktım fakat Nemf zararsız ve utangaç geri dönmüştü), sıraya dizdiler, top gibi zıpladık ve cüce yürüyüşünü yaptık ve sonradan, kantinde yine iyi bilinen o ya-

nık şeker çayını (Bromürü var mı yok mu?) verdiler. O sabah Manix, sarhoş veya ele geçirilmiş gibi çok tuhaf bir ifade ile, yüzü kızarmış, boynunu ve omuzlarını oynatarak, kaşığıyla çay bardağını tıngırdatarak ve bazen birkaç mısra okuyarak bir çeşit ritmik pantomim gösterisi yapıyordu. Müstehcen ve aptal, bir kitap sayfasında birkaç satır doldduracak bir şaka, mantıksal gidişatını kaçırana kadar uzatılıyor, bir şeyler katılıyor ve kıvrım ve zevksiz aksesuarlarla inşa ediliyordu, sıva motifleri ve kornişlerle süsleniyordu. Kahvaltıdan hemen sonra neredeyse herkes son gece gerçekleşecek olan kamp ateşinin büyük karnavalı hakkında konuşmak için odalarına çekildi. Çoğu zaman arkadaşlarım, başka kamplardaki başka son geceleri cadı gecesine benzer bir boyuta getirerek hatırlıyordu: Maskeler, içki, çıtırdayan ve etraftaki yüzlere alevler koyan devasa kazıklar, pullu sutyenlerle oynayan kızlar Erkek olan spor öğretmeni ile kadın olan İngilizce öğretmeninin pingpong masası üzerinde yakalanmaları... Neculce'li bir oğlan, aynı gecede dört kıza sahip olmuş (ve bu, hayatında, güya 178 kadın ile yatmış)... Kamp ateşinin ta kendisinde uçlu dallara sokulmuş damlayan birer halka domuz yağı kızartılıyordu... Boş bira şişeleri duvara çarpılıyordu... Sonuç olarak, sürekli kargaşa vardı.

Onları dinlemekten sıkıldığımda, teypteki müziğin eşliğinde –*Hey babe, take a walk to the wild side*...– birkaç saatlik monoton yaygaradan sonra bir gölge gibi yatakhaneden çıktım. Tekrardan, sanki gerçekten görünmezmişim gibi, hiç kimse benimle ilgilenmedi. Bir süre hedefsiz, konağın merdivenlerinde ve koridorlarında gezindim. Yatakhanelerin bazı kapıları, yatakların üzerinde karşı karşıya çene çalarak ve gülerek oturmuş birkaç kişinin, tırnaklarını yapan birer kızın, yastıklarla dövüşen küçüklerin görünmesine izin verecek şekilde açıktı. Tavanlardan şişmiş ve kavlamış

sıva ile kar yağıyordu, kapı çerçeveleri içlerinden çürümüş ahşabın göründüğü deliklerle doluydu. Konağın içindeki hava her zaman, sigara dumanı gibi mavimsi görünüyordu. Tamamen yalnızdım: Bir çağrılmamış, bir hortlak. Korkunç mutsuzluğumun içinde bir an ve bir an daha hava alabilmem için, başkasına bir destan yazması için, büyük Kitabı yazması için yeterli olabilecek bir efor sarf ediyordum. Konak, karıncalar tarafından istila edilmiş uğultulu bir *cyprae a tygris* deniz salyangozunun kabuğu gibi, anlaşılması imkânsız bir güçle itiyordu beni. Birden boynumun damarlarının kasıldığını hissettim ve karışık patikalı devasa bahçenin içine, güneş ve hava almaya çıktım. "Hayat labirent, ölüm labirent/ Uçsuz labirent, demiştir Holu büyücü" diye yüksek sesle okuyordum. "Budila kampına hoş geldiniz!" diye yazılı olan kirli ve buruşuk levhalı ferforje demirli bahçe kapısından çıktım ve boynum eğik, yavaşça yürüyerek köy evleri ve zincirle bağlı metal bardaklı kuyuların olduğu yoldan ilerledim. Yanımdan geçen köylüler bile beni fark etmiyormuş gibi görünüyorlardı. Yalnızca bir bahçe kapısının eşiğinde oturan, önünde bir tartı ve kiraz dolu bir sepet olan patiska bir elbise giymiş bir kız, atalarından geçen üzüntülü büyük gözlerle arkamdan uzunca bakıyordu.

Köyden çıktım ve kenarlarında taşocakları ve tozlu elma ağaçları olan yoldan yürümeye başladım. Fena şekilde kötü kokan bir inek, hendeğin kenarındaki sarı papatyaları koparıyordu. Kafam karışıktı ve o anki kafa karışıklığım pis, korkunç ergenlik çağının daha geniş kafa karışıklığıyla üst üste geliyordu. Ve kendisi, hayatın leprası ile örtülü derinin üzerinde bir morluktan başka bir şey değildi. Çıkış neredeydi? Nasıl delinebilirdi? Bu toprak oyuğundan ötede sembolik olarak değil, kültür yanlısı basit bir oyun olarak değil, kendi kendini telkin etme olarak değil, ne bulunuyor? Bu heladan, bu kocaman yaradan ötede, *gerçekte* ne

bulunuyor? Bu mide bulantısından ötede? Kalbimde ölüm ve idrar kesesi ile rektum arasındaki esnek rotada müstehcen esprili ve umutsuz bir diyara ilerliyordum. Gökyüzü, üzerimde belki ötesinde akciğerlerle bir kalbin, bir ağızla temiz iki gözün ve üzerinde her şeye sahip bir beynin bulunduğu bir diyafram gibi kıvrılıyordu fakat ben hiçbir zaman, üstteki, öteki taraftaki alana hiçbir zaman ulaşmayacaktım. Can çekişmemi, burada, tonlarca bağırsak altında, sınırsız müstehcenlik içinde yaşayacaktım. Bir safra kesesi gibi güneşin altında, bağırsak bezleri gibi yıldızların altında...

Bir saatten fazla boynum eğik yürüdükten sonra, kırdan geçerek, çiçek dolu vadiye yöneldim. Renkli kelebeklerle kesişen açık mavi gökyüzü, camdan bir çana benzeyen vadinin üzerinden bir yay gibi kıvrılıyordu. Her şey bir peri masalı gibi, içine kar yağan o küreler gibi ve aynı derecede gerçekdışıydı. Bedenime batan otun üzerine, tümseğin önüne uzandım. Elimi üzerindeki tahıllar ve yoncalar içinden geçirerek, o garip kamburu tuhaf bir zevkle okşadım. Kalın ve ıslak bir solucan, saydam derisi içinde kanlı küçük damarlı, aniden silkindi ve toprağın içine emildi.

Kalktım ve belime kadar gelen çiçeklerle, vadinin ortasına doğru indim. Uzaktan, orada, oldukça büyük bir alanda, bütün bitki örtüsünün, gövdelerin sert liflerinden, yapraklardan, yırtık pırtık ve saçılmış taçyapraklardan örülmüş bir halı gibi yere yatırıldığını anladım. Ezik, koyu yeşil toprağın içinden yükselen bitki kokusu vardı. Yakınlaştım ve onları gördüm.

Ateşli güneşin altında, çıplak, sırtüstü, el ele ve birbirlerinin gözlerine bakarak yatıyorlardı. Saflık ve suçsuzluk buharı çocuk yüzlerini altınla kaplıyordu ve her şey ikindi vakitlerinde, yatakta uzanmışken aniden aklına gelen eski bir rüyadanmış gibiydi. Büyülenmiş bir şekilde onlara ba-

karken, hipotalamusun içinde bir yerde, orgazm ışığının havayı altından kalın çemberler halinde yakarak direkt maneviyata ve saf olana geçerek herhangi bir hayvansal sıcaklığı kaybettiği bir zevk merkezinin, bir cennet bahçesinin bulunduğunu hatırlıyordum. Daha yüksek bir erotizmin bu ikonası –çünkü her şey, her şey simetrikti ve zevkin kutsallığına ulaşmak için ilk önce yarılmış et, zarlar ve zamklar içine düşmen lazımdı– şimdi kendini bana barok ve etkileyici bir şekilde gösteriyordu: Çiçeklerle dolu bir vadide göz göze bakışan iki tane çıplak genç.

İki gencin kim oldukları (Çünkü gerçekten Savin ve Clara değillerdi; kavisli ve güneşlenmiş deriden bir mandalanın üzerindeki kendi turalarıydılar) veya seks yapıp yapmadıkları pek fazla ilgilendirmiyordu beni artık. Ezilmiş çimenlerin üzerine uzanmış, uykulu, nazik ve altın renginde, içimize derin işlemiş kayıp kız kardeşini veya erkek kardeşini, her erkeğin içinde bastırılmış kadını veya herhangi kadının içine gizlenmiş erkeği yeniden bulma gizli sevincinin üzerinde düşünerek, belki Donne'daki gibi yalnızca birbirlerine bakarak aşk yapıyorlardı...

Altüst edilmiş ve imkânsız derecede üzgün ve yavaşça vadinin kenarına doğru çekildim. Yalnızca asfalt yola çıktığımda kendime geldim ve gerçeklik, elma ağaçlarıyla ve hendeğin kenarında otlayan inekleriyle gözlerimi serinletti ve düşüncelerimi düzene soktu. Kampa doğru götüren dolambaçlı yolu, otomatik bir şekilde yürüyerek, en kısa zamanda yok olmaktan, toz olmaktan, tozlu manzaranın içinde kaybolmaktan başka bir isteğim olmadan katettim. Kendime geldikçe, devasa çenelerin beni, teker teker her kemiğimi yavaşça ezermişçesine, gittikçe içimde daha isterik, sınırsız bir umutsuzluğun büyüdüğünü hissediyordum.

Ne kadar tuhaf, ne kadar tuhaftım o zamanlar! Zihnimin eti ne kadar yumuşak, ne kadar şekilsiz, ne kadar hazırdı

her şeye! Beynim hayallerimin spermlerini salgılarken testislerimin kıvrımları, lopları ve karıncıkları vardı. Eski blokların üzerine birer çarşaf gibi serilen sarı karanlık çökmeler kendi derimmiş gibi acıyordu ve kırık dökük evleri birer iç organımmış gibi hissediyordum. Dünyanın karanlık karnındaki bir embriyo gibi içeride ve dışarıdaydım, yukarıda ve aşağıdaydım. Bazen bedenimin derinliği aydınlık, güneş, ay ve yıldız dolu, ilahilikten göz kamaştırıcı iken, bir eldiven gibi ters çevrildiğimi ve dış dünyanın kanım, akciğerlerim, pankreasım, lenfim, kaburgalarım ve omurgalarım olduğunu hayal ediyordum. Nesneleri kendi isteğimle hareket ettirebildiğimi rüyamda çok sık görüyordum: Uzatılmış elimi dinliyorlardı ve yerlerinden kalkıp bana ulaşmaya acele ediyorlardı. Memelerimin ve vulvamın olduğunu, her şey, erkek ve kadın, çocuk ve ihtiyar, solucan ve Tanrı olduğumu, her şeyin sersemletici bir ateşin içinde sarılmış olduğunu hayal ediyordum. Fakat her şey olmama rağmen –ne çok kendini aldatma! ne çok hedeflerine ulaşamama! ne çok özlem! ne çok delilik!– sanki herşey hiçbir şeyle, harap olmuş ve çürümüş boşlukla, düşünülemez, yalnızca ateşin ve tutkunun ihtiraslı dokunaçlarıyla erişilebilir bir Hiperherşey içinde bir araya gelmek için birleşmişti. Tanrı olma özlemi ile hastaydım. Annemin karnındaki vitellus dolu bir hücre, babamın etindeki kıvrımlı bir hücre tarafından parçalandığından beri Babil Kulesi gibi, taş çocuk Ullikummi gibi her şeyin harap olup ufuk çizgisine katılma yasasına karşı çıkarak asimptotik, zapt edilemez bir şekilde büyümüştüm. İki, dört, sekiz, on altı, otuz iki, altmış dört... Yakında, çok yakında sonsuzluğa ulaşacaktım, Alef üzeri Alef, Tanrı'nın eteğine ilişecektim, kaşlarının arasındaki üçgen gözünün içine derin derin bakacaktım ve gözün çapaklı köşesinin küre şeklindeki, temiz ve ışıldayan gözyaşını salgıladığı gibi, zavallı etimizin hissettiği, salgı-

ladığı sonu olmayan ışık dünyasının içinde yeniden doğmak için, yeni bir sperm gibi, yeni bir yumurtanın içine girecektim. Büyümeye devam ederek, büyüyerek ve büyüyerek Tanrı değil, Her Şey değil, Her Şey üzeri Her Şey, Tanrı üzeri Tanrı olacaktım. O zamanlar, bu sürecin nabızlı olduğunu, her yükselişin bir düşüşü olduğunu, çember yayının trajedisinin evrensel ve affetmez olduğunu bilemezdim. Bugün, şimdi kendime kıyarsam, bu beyhudeliği şimdi işlersem (çünkü zaten hayatım en son noktaya kadar bir sıçanın gri kuyruğundan başka bir şey olmayacak) hayatımın doruğuna, o ağır, geri dönüşüm malzemelerinden yapılmış, müstehcen, *insanlık-cehennem-araf-cennet* veya *uzay-zaman-beyin-cinsiyet* etini kıyma makinesini tanımam ve büyümemin sonunu hissetmem gerektiği o *mezzo del camine** on yedi yaşımda ulaştığımı söyleyebilirim. O zaman doruğa ulaştım, o zaman kendi sonsuz ilerleyişimde barbar ve miskin bir idol, kâfir ve göze batan bir ikona, Lulu adında çarpık bacaklı bir hortlak yüzünden sendeledim. Çamur ile ışığın arasındaki farkı daha ayıramadığım o zamanlarda, ismi Budila olan o yerde, pis ve kurtlarla dolu helada fakat aynı zamanda karanlık sular üzerinde inciden bir lotus üzerinde yüzen Buddha anlamındaki Budila'da, birden karşımda gördüm. Ruj sürmüş ikiyüzlü dudaklarının benimkilerine yaklaştığını gördüm, burnumun deliklerinde pudra sürmüş boynundan buharlaşan miski hissettim... ve düştüm ve yay inmeye başladı. Onunla birlikte ben de iniyorum, gittikçe daha derinlere, beynimin etinden ilerleyerek, daha derinlere inerek, neokorteksin altı tabakasını jet hızıyla geçerek, orta beyine, talamusa girerek, sinir, ağrı, orgazm, geri tepme, baş dönme merkezlerinin etrafına sarılarak ve ilkel beyin içinde, mekanik bir

* Dante'nin *İlahi Komedia*sının ilk cümlesine gönderme; (yolumuzun ortası) (ç.n.)

buhar gibi, mimari bir buhar gibi, biçimli ve karışık bir buhar gibi ruhun bedenden süblimleştiği ayinlerin, maskelerin ve devirlerin barınaklarında kaybolarak Lulu metro hattını takip ediyorum. Gittikçe daha derin, daha ateşli, nefes almak daha imkânsız.

Arkadaşım, ısınmış sobalı, dünyada varolan her şey gibi sisli ve uzak görünen dağların gözüktüğü pencereli küçük odadan yazmaya devam ediyorum. Her akşam buz gibi koridorda, soğuk ve ağır mobilyalar arasında dolaşıyorum; camlardan, bir fenerin ışığında karın nasıl düştüğüne bakıyorum. Bazen sobanın ateşini yakarken veya büyük dolabın cilasına konmuş tozların içinden parmağımla bir çizgi çizerek önünden geçerken, yüksek sesle konuşuyorum. Kendime aynada bakmak için banyoya, klozet haznesinin sönük mırıldandığı dar ve yüksek küçük odaya gidiyorum. Kışın alacakaranlığında aynada kendi gözlerine bakan sonsuz, saydam ve folyolanmış katmanlar şeklindeki donmuş genç adamın görüntüsünde, bir levha gibi eski, efsanevi bir şey var. Hava gittikçe daha soğuk, daha karanlık olurken donmuş ve büyülenmiş bir şekilde birbirlerimizin gözlerine saatlerce bakıyoruz. Ayna buharlaşıyor, kahverengi sırına gittikçe daha çok yayılıyor ve sonunda Victor, yalnızca senin gözlerinin parladığı mutsuz bir bitüm gözüküyor. Gözbebekleri bütün irisi yutan ve donmuş odanın içini karartan, senin o ansızın büyümüş gözlerin. Karanlık içinde etrafı ellerimle yoklayarak, sobanın içindeki ateşin mavi, uğultulu ışığının duvarlara ışınlar saçtığı kendi odacığıma doğru yöneliyorum. Yatağa giriyorum, battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum ve derin rüyalara dalıyorum. Niye her zaman aynı yeraltı ağları? Ayak topuğuna kadar sulu mağaralar içindeki aynı yeşilimsi kabinler Tavanın damlataşlarından, içlerine parlak damlalar damlayan aynı fayans hazne-

ler. Pas tutmuş büyük musluklu, çevrelerindeki kartonları ve ziftleri çatlamış, aynı örümcek ağlı borular. Tenha köşelere saklanan aynı yarı saydam sıçanlar...

Dün gece neredeyse uykuya dalmıştım ve gözkapaklarımın altındaki fosforlu lekelerden çirkin bir senaryo kurmaya başlamıştım bile. Hayatım boyunca bir köy helasının kabininde kilitli kalmış gibiydim. Kireç sürülmüş tahtalı duvarlarda, uzun bacaklı, küre şeklindeki örümcekler gebermişlerdi. Tavanda bir tele asılmış loş bir ışık yanıp sönüyordu. Yerler topraktı. İlkel bir çengeli olan ahşap kapının ötesinde sonu olmayan gece uzanıyordu ve içeride... ebediyet. Kâbusumda hiçbir zaman oradan çıkamayacağımı, bir metre karelik o miskin dünyanın içinde zaman kavramının kendisi de çürüyene kadar ölçüsü olmayan zamanlarda gebereceğimi biliyordum. Binlerce ve binlerce *aeon*larla*, cesaretle ve kendi başıma savaşmaya hazırlanıyordum ki, birden bir köşedeki kargaşa o ana kadar taşlaşmış bakışımı çekti. Bir kancaya saplanmış gazete parçalarının altında, tahtalardan birinde, içinden ebediyen iki tane kalın ve güçlü örümcek pençesi çıkan siyah, ıslak, pis bir delik açılıyordu. Kendini kasmış, güçlü, durdurulamaz ve zehri keliserlerinden yeşilimsi sarı damlalar şeklinde akan antrasit şeytanı, hayatımda ilk defa, bütün olarak görüyordum. Kancalı ve keskin halatlı kıllı makine, şiddetli bir şekilde, iplerinde sallanarak minicik bir kelebeğin bir kanadını çatlağın etrafındaki örümcek ağının rulosuna yapıştırmışken, aynı zamanda havaya sedef tozlar saçarak bir yelpaze gibi salladığı, beyaz, kadifemsi bir güveye saldırıyordu. Bu korkunç savaştan gözlerimi ayıramıyordum. Örümcek acele etmiyordu. Birkaç ip ile

*Aeon: Gnostiklerin felsefesine göre, doğaüstü bir güç tarafından yayılan ve evrenin içindeki değişik oluşumlar üzerinde etkileri olan ilahi güçler. (ç.n.)

kurbanını ağa sabitledi, kelebeğin boş olan kanadının çırpınışını yok etti ve sonra kambur bir şekilde çalışarak, yumuşak karnını kelebeğin üzerinden ve altından sürükleyerek, dikkatli bir şekilde içinden yalnızca fosforlu gözleri ve kıvrılmış hortumu görünen uzun bir pakete dönüştürene kadar kendi kanatlarının içinde sarmaya başladı. Canavar, birkaç ipi daha biçtikten sonra sarılı bir bebek şeklindeki paketi aldı ve tahtalar arasındaki deliğin içine taşıdı. Orada, parlak gözlü, ateş püskürten gözlü fakat yenilmiş, felç edilmiş, yalnızca dehşetten ve zevkten büyümüş gözleri olan melek sokulacaktı, emilecekti, cinsel sapıklıklara maruz kalacaktı, işkence çektirilecekti, dehşetin kelimeleri olmayan başka korkunç şeyler yaşayacaktı, onunla dalga geçilecekti ve tüm bunlar ebediyen, acımasız, umutsuz bir şekilde sonsuz bir süreçte gerçekleşecekti. Orada, korkunç, fokurdayan gecede, celladıyla göz göze. Ve aniden, geçişi yapmadan, hâlâ rüya ile sarsılmış, uyanıp uyanmadığımı veya beynimin başka odasına girip girmediğimi anlayamadan nevresimlerin sıcaklığını ve yumuşaklığını hissettim ve en başta, şehit kelebeğin içler acısı bağrışları olarak düşündüğüm şeyi algıladım. Fakat içlerinde acaba niye bu kadar cinsel tatmin vardı? Melek, buzlu iğne ile sokulmuş, kıllı pençeler arasında sıkıca tutulmuş, içi zehirli salya ile eritilmiş, zevkten inliyordu. Çünkü tekrardan, döşememin altındaki odadaki sevişme seslerini duyuyordum. Yalvarma, acı, tatmin, umutsuzluk, etkileyici bir orgazm içinde erime. Kadın, altüst edilmiş bir şekilde, içine sızanın ismini tekrarlıyordu: "Victor!" Tanrım, bundan sonraki saatleri yaşadım mı yoksa rüyamda mı gördüm? Eğer rüyamda gördüysem, rüyam bana kadın kokusu aşılamış ve kemiklerimle kaslarımı ağırlaştırmış; eğer gerçekte olmuşsa daralmış duyularla, sönük ışıklarla, boğuk seslerle sınırlı kalmış bir bilinç alanı gibi düşündüm. Alta, onların büyük, koyu kır-

mızı, o kadar yağmur ve fırtınalardan süngersi bir hal almış kapılarının önüne nasıl ulaştığımı bilmiyorum. Kapıyı kimin açtığını, özel, bir parça kırmızı ipek ile örtülmüş bir köşeye konulan bir masa lambası ile aydınlatılmış odaya doğru beni kimin götürdüğünü bilmiyorum. Kadın, çok alçak yatağın üzerindeki yatak örtüsünün üstüne çıplak, kasıkları karanlık, yüzü kırmızı ışık dalgaları içinde kaybolmuş bir şekilde uzanmıştı. Erkeği hatırlayamıyorum. Saatlerce, sabaha yakın bir saate kadar, ikimiz de kadının cinsiyetinin ve koltukaltlarının parfümü ile çevrelenmiş, kişiliklerimizden, hatıralardan, düşüncelerden, iradeden yoksun bırakılmış, kendi varlığımızın maddesini içine azat ederek ona sahip olduk. Ergenlik yıllarımda etkileyici ve ulaşılamaz bir halüsinasyon gibi görünen, o zamanlar zihinsel ve hayal ürünü olan şey, şimdi gerçekte hayat buluyordu; kadın şimdi obsesif bir oluşum değildi ve yalnızca küçük, tahrik olmuş, yumuşak kıvrımlardan oluşan –omuzdan, göğüsten, birazcık etli bir karından, erkeksi dizler ve tırnakları yapılmış ayaklardan, terden ıslak kalçalardan– bir hayvandı. Somut, kolay kucaklanabilen, boyun eğme ve hâkim olma zevkinde bizimle eşit olan... Odama çıkıp yatağıma çöktüğüm zaman, şafaklar camdaki karanlığı maviyle sulandırmaya başlıyordu. Sabaha kadar ekşi ve keçeli bir paçavra bana eşlik etti.

Tek bir sabah için kaç gece!" Daktilomun kesintili ve kuvvetli tekrarlanan gürültüsü beni diğerlerinden soyutladığı ve kendi kendini hipnotize edenin baktığı kart gibi bilincimi hayalin kesin alanına sabitlediği o kadar seneden sonra ilk defa el yazısıyla yazıyorum. Şimdi mekanik bir halı yerine, manyak bir sabırla, karışık ve takip edilemez bağlantıları, düğümleri, bezleri ve varisleri benim kendi anatomik yapım olan, arkasını sadece benim görebildiğim, damar ve sinirlerden oluşan bir el halısı dokuyorum. Sen

Victor, benim tek okuyucum, aynanın öteki tarafındaki arkadaşım, sen aldatıcı bir resmi zorlukla bir araya toplayarak yalnızca metni, metnin düzenli gözlerini görüyorsun. İlk sayfadaki bir sıranın, benim yemek borum aracılığıyla 40. sayfadaki bir kelimeyle bir iletişimi olduğunu ve kafatasımın sinirlerinin semboller ve göndermelerle kısa devre yaptığını inkâr ediyorsun. Yarım kürelerin üzerine yayılan *homunculus** gibi, ben de metnimin kabuğu altına kırışık alnımı, açık ağzımı, yirmi sayfa üzerine uzanmış dilimi, küçük ve gülünç bedenimi (ama sanki hikâyemin taş yayını desteklemek için yapılmış kocaman parmaklı ellerimi) yayıyorum. Bedenime yapışmış ve beni zehirleyen metinle bütünleştim. Şerit şerit karlı dağların göründüğü pencerenin önünde tükenmezkalemimle yazmaya devam ediyorum. Arada bir uzaktan, yemekhanenin yanındaki bir villayı tamir eden marangozların ve çivilere vuran çekiçlerin çıplak sesleri duyuluyor. Yakında öğle yemeği vakti olacak. Günlerdir zamanımı huzurevlerindeki emekliler gibi, yemekhane saatlerine göre ölçüyorum. Sabahları yazıyorum, öğleden sonraları suskun ormanın içinden yukarı doğru çıkıyorum, akşamları vızıltılı yalnızlık içerisinde bir kitap karıştırıyorum. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum fakat şehir merkezindeki Delia ile her günkü kavgalı ve arabayla Yazarlar Birliği'ne kadar yolculuklu olağan hayatımın devam etmeyeceğini biliyorum. Televizyonda, edebi programlarda çıkmayacağım artık. Hiçbir zaman hiçbir şey yazmayacağım artık. Dionisie Rădăuceanu hakkında salak triloji yalnızca iki cilt olarak kalacak ve ben onları da yayımladığım için hâlâ pişmanım (Fakat hikâyelerim güzeldi ve bunu kimse benden alamaz). Neye yarar? Son senelerde nevrozum dayanılmaz bir şekilde arttı ve bir pencereden atlamam ya da benzin veya daha tehlikeli bir şey dökerek

* Homunculus: Simya vasıtasıyla oluşan, insan olmayan bir cüce. (ç.n.)

kendimi yakmam zaten sonum olurdu. Burada, Cumpătu'da gerçekleşecek bir başarısızlık aynı anlama gelir. Yine de iyileşmem belki de mümkün. Şimdi son bir şans olarak, bu küçücük odaya kapatılmış beynimin kitabındaki bu metni, bir tümörü aynada kendim kökünden söker gibi kesip atıyorum. Burada, deniz kabuğunun dilleri arasında, inci gibi göz alıcı binlerce zar katmanı altında saklanmış eski, aldatıcı bir travma yaşıyorum. Ona ne kadar çok sinirlenirsem, bir tümörü değil, metin benim gerçek varlığımmış gibi ve ben kendim yalnızca bir illüzyonmuşum gibi, bir hayati organımı kesip attığım düşüncesi beni o kadar korkutuyor. Kampın kapanışından önceki ikindi vaktinde, kafadan kontak arkadaşlarım sigaralardan çekerek ve çene çalarak yataklarında tembelce uzanmış yatıyorlardı. Titina diğerlerinin esprilerine isterik bir koyun gibi gülmekten başka hiçbir şey yapmıyordu. Măgălie, çokbilmiş Lulu, Cici ve özellikle Bazil, onunla dalga geçmeleri için on defa da çağırsalar, on defa da cevap verecek kadar saftı. Kompulsif ve sapık bile olmadan, yalnızca ergenlikle alakalı olarak ve sıkıntıdan, müstehcenlikler ve salaklıklar uyduruyorlardı. Bildikleri tek şey: "Anan köfte için yapıyor" diyordu biri diğerine. "Senin anan mandal için" diye cevap veriyordu diğeri ve bu şekilde biri sinirlenip bir boğuşmanın çıkması çok olası olana kadar devam ediyorlardı. Birden kızardıklarını ve sinirden titrediklerini görüyordun. En sonundan birbirlerinin saçlarından tutup gülünç bir şekilde yerlerde sürükleniyorlardı. Kızarmış, zor soluyarak ve gözyaşları akarak ayrılıyorlardı ve sonra her biri diğerini hallettiğiyle övünüyordu. Genelde esprilerden sıkıldıklarında, onlar için tek bir konu ile sınırlı olan ciddi konuşmalara geçiyorlardı: Rock müzik. Söz konusu müzik olunca gerçekten mükemmeldiler. Bu konu üzerine yarışmalar düzenliyorlardı; Buzdugan, gözlerimizin önünde, bir kâğıda

dört yüz müzik grubu ismi yazmıştı. "Chicago"nun bateristi hakkında, benim için inanılmaz bir para olan, beş yüz leiye iddiaya girdiler. Birileri, sürekli şekilden şekle girerek ve sağ ellerini sanki bir vibratörü yönlendiriyorlarmış gibi karınlarının üzerinde titreterek hayali bir gitar çalmaya başlıyorlardı. Bir diğeri hayali zillere vurarak ve dişlerinin arasından fırçaların tıslamasını çıkararak baterist oluyordu.

Ama şimdi yatakların enine sırtüstü uzanmış ve duvarlara dikey yaslanmış, yastıklara boyunlarını dayamış, bacaklarını keyifsiz bir şekilde uzatıyor da uzatıyorlardı. Biraz daha öyle sırtüstü, gömlekleri pantolonlarından çıkmış şekilde vakit geçirdikten sonra, teker teker, gerinerek kalkmaya ve kuşetlerinin içinden iyi giysiler aramaya başladılar. O günlerde deodorant her adımda bulunmuyordu ve o yüzden az sayıda olanlar, herkes tarafından bitene kadar kullanılırdı. Zımbalı, püsküllü pantolonlarını ve çiçekli gömleklerini üzerlerine çektikten ve "pezevenk" ayakkabılarını parlattıktan sonra, çoğu, konağın diğer kanadındaki yatakhaneye, kadınlara gittiler. Papa ile, Angeru ile, Titina ile ve Gămălie ile kaldım. Biraz sonra, kapıdan Savin de girdi ve yalnızca "Merhaba!" deyip UFO'lar hakkındaki kitaplarından birini okumak için yatağına uzandı. Aniden aklıma ortasında iki çıplak bedenli, açmış ve yeşil çiçekler ve kelebekler ile şeffaflandırılmış vadi geldi. Fakat konsantre olamıyordum çünkü beklenmedik bir tutku ile karı olarak alacakları kadının bakire olması gerekip gerekmediği problemini tartışan yatakhanedeki geri zekâlılar beni rahatsız ediyorlardı. Onların aklı irin toplayıp boşaltıyordu, alınlarındaki ve yanaklarındaki derileri gibi akneleri vardı. Müstehcen bir ateşten çatlamış dudakların ve ineklerinki gibi bulanık bakışlı gözlerin kafatasları altında, mecburi birtakım emirlerin karşılığı, karşı gelemedikleri fakat aynı zamanda anlamadıkları, kökenini de nedenini

de çözemedikleri istek akımları bulunuyordu. Ve onların cismi, genel, sonsuz, özelliksiz kadın ise, zehirli buhar kargaşasından başka bir şey değildi: arzu, korku, utanç, delilik, akıl almaz gelecek. Her şey senin içinde, kızların uylukları, göğüsleri ve dudakları, kardeşinin etinden zorla koparılmış bir siyam gibi, bağırarak her birinden doğmaya çalışan iç kadının tetikleyici sinyallerinden başka bir şey değilmiş gibi, dışta hiçbir şey yok. Yataklarda, hamileler gibi, kelebek haline dönüşen Nemfler gibi hiçbir şeyin farkında olmadan, iç kadınlarını doğurarak, onun maskesi ile, onun azizce davranışları ile, gözlerindeki acımasızlık ile hipnotize edilmiş yatıyorlardı. Onun gerçek kadınlarla hiçbir bağlantısı yoktu; o yaşta, tutku ile zayıflamış kas liflerinden, lenfatik kanallardan, sinir pleksuslarından, endokrin bezlerinden birer ampul gibi yukarıdan aşağıya doğru berraklaşan nöronların dibindeki molozlardan hayat buluyordu. Salakça espriler, kadının yumurtalıklarının alacakaranlık güneşlerince aydınlatılan gerçek yeraltı diyarları olan, iç organlarının fantastik haritalarını tarif ediyorlardı: "Bir erkek evlenmişmiş ve karısının bakire olup olmadığını nasıl öğreneceğini bilmiyormuş. Bana bak, demiş annesi. Orasına üç leilik bir demir para sokacaksın. Eğer girerse, bakire olmadığı anlamına geliyor. Gerdek gecesinde, oğlan annesinin öğütlerine uyuyor fakat para kayıyor ve içeri düşüyor. Oğlan, çıkarmak için elini sokuyor: Bileğine kadar, dirseğine kadar, omzuna kadar ve en sonunda tamamen giriyor. Oralarda yürüyor, yürüyor ve en sonunda bir generalle karşılaşıyor. 'Üç leilik bir madeni para görmediniz mi?' diye soruyor oğlan. Fakat 'Sen alayımı görmedin mi?' diye soruyor general... Aslında, ergenler en derin düşlerinde, kendilerini sürekli cinsel sırrın özünün özüne indirilmiş bir şekilde hayal ediyorlar: Büyülü, mecburi, yok edici bir kemotaksisin çağırdığı zamklardan ve zarlardan devasa

gökcismine doğru mutlu bir şekilde yüzen spermler oluyorlar.

Belli bir zamandır gözlerimi boşluğa dikmiş kalmıştım, belki yalnızca kahverengiye dönüşen havanın içindeki akşamın sızılmasına dikkat kesilmiştim. Uzakta, disko salonunda, mikrofonları denemeye başlamışlardı. "Alo. Alo. Ses geliyor mu? Puf! Puf! Bir. Bir. Bir, iki, üç, dört. Ses geliyor mu?" Birkaç saniye sonra aniden, daha sonra aynı anilikle kesilmesi için ortadan başlayan bir şarkı kısa bir süre hırıldamasını yuvarlıyordu. Koridorlarda sesler ve gülüşler gittikçe daha sık duyulmaya başlamıştı. Bu durum, yatakhanede kalanların da kıyafetlerini değiştirip hepsinin büyük kapanış balosunun hazırlandığı kampın daha ateşli bölgelerine gitmelerine neden oldu. Her akşamki gibi yalnız kalmış, yalnızlık sıklaşana kadar ve çekilmez bir hal alana kadar yaklaşık yarım saat daha durdum. Belki kulaklarımdaki bu çınlama ile boş odaların uğultusunu yirmi sene daha yaşayacaktım. Evde, yalnızlığımı çekemez hale geldiğimde, gözlerim sisli görmeye başlayana kadar ve aklım bir şey anlamayı reddedene kadar onlarca sayfa okuduktan sonra çıkıp eski, yıkık, alacakaranlıkta sodyumun parladığı gibi parlayan sarı duvarlı, bordo karanlıkta ufalanan birtakım mantarlar gibi belirginleşen su kuleli tanımadığım sokaklarda dolaşıyordum. Issız sokakların içine dalarken, çöp yığınlarının üzerine atılmış ocak çerçeveli spektral meydanları geçerken umutsuzluğum o kadar çok artıyordu ki birden her şeyi terk edip yavaşça, ziftli ve idrar sellerinin çokluğundan alacalaşmış bir kalkan duvarın köklerine çöküp toprak kaymasına müsait bir yamacın üzerine yatıp orada çürümek, orada sırıtmak, orada çözülmek ve toprak ve kokuşmuş bezler ve sarı, kırık kemikler olmak isterdim... Yalnızca içimden tekrarladığım mısralar beni koruyordu, bana cesaret veriyordu ve başka bir yalnızlıkta,

ilhamın siyah güneşi altında, hayatımı bir Kitaba değiştirip yeniden satıp almak için biletimi ödeyeceğim saatleri hayal etmemi sağlıyordu. Gösteri için üzerimi değiştirmeye bir nedenim yoktu. Zaten kıyafetlerim de yoktu. Giysilerim içler acısıydı ve özellikle de çok azdı. Yalnızca üç tane gömleğim vardı fakat ikisini neredeyse hiç giymiyordum. Açık yeşil olanın kolları ise çok fazla giymekten yırtılmıştı. Tek bir pantolonum ve bir çift ayakkabım vardı. Kıyafet almak benim için bir işkenceydi. On yedi yaşımda bile şehre yine annemle gidiyordum ve dükkânlara girip her zaman çok dar olan perdenin içinden her türlü insanın gözlerini sana dikmesine katlanarak, yalnızca don ve belinden sarkan gömlekle kalarak pis kabinlerde pantolon denemek beni o kadar çok tiksindiriyordu ki, üzerime az çok yerleşen ilk pantolonu alıyordum. Annem beni gençliğinden bildiği, yalnızca Lipscani'deki karanlık mağaralara sokuyordu ve girdik mi mavi önlüklü, kulakların arkasında kalemleri ile küçümseme havaları gözeneklerinden ter gibi akan göbekli kurnazlar bizi karşılıyorlardı. Alışveriş derdinden çabuk kutuluyorduk. Okulda, o neredeyse mucizevi derecede kötü kumaştan olan, sandalyenin arkalığından bile diz çıkaran okul kıyafetlerimi giyiyordum ve bunun dışında hiçbir yere gitmiyordum; yalnızca akşamları, yine de bir şey ifade etmiyorken çıkıyordum. Okul arkadaşlarımın İspanyol paçalılarına veya ekose gömleklerine özenmiyordum; yalnızca benim de bir gün böyle bir şeylerim olmasının imkânsız olduğunu düşündüğüm için, bir gün makara teybim olabileceği düşüncesinin saçma geldiği gibi saçma geliyordu.

O yüzden yalnızca ayakkabılarımı biraz parlattım. Bunu, yatakhanenin bir köşesine serilmiş bir gazetenin üzerinde, kokuşmuş fırçadan siyah boya damlalarının ilk sayfadaki bir resimde el sallayan soydaş Çavuşesku'nun yüzünü nasıl noktaladığıyla eğlenerek yaparken koridorda kahkahaların

ve westernlerde atlı bir posta arabasına saldıran eşkıyaların çıkardığı seslere benzer sıra dışı bağrışmaların yakınlaştığını duydum. Kapı duvara çarptı ve bütün grup tek sıra, bir kabare sahnesinde çıkıyormuş gibi, her zamanki gibi, *What's a nice kid like you/Doing in a place like this?* söyleyerek girdiler. Her biri zıplıyordu ve kafasının üzerinde, parmaklarının arasında parfüm sürülmüş birer bez çevirerek oynuyordu. "Merhaba, merhaba Victoraş, otuz biri bırakmaz?" diye bağırıyorlardı siyah dantelli bir külottan, bir sutyenden, mini bir etekten, bir kadın çorabından, bir kombinezondan ve bunlara benzer eşyalardan başka bir şey olmayan, üzerlerine misk sinmiş o nesneleri burnumun ucundan geçirerek. İçimden küfrederek birkaç saniye dayandım fakat o müstehcen külotlarla yanağımı okşamaya başladıklarında ayağa fırladım ve kahkahaları altında odadan çıktım. "Pisilikler! Geri zekâlı pislikler!" diye tekrarlıyordum neredeyse yüksek sesle ıssız koridorlar boyunca. Onuru kırılmış hissediyordum kendimi ve nabzımı şakaklarımda ve göğsümün tüm iç tarafını ateşli ve yapışkanlı hissediyordum. Onlardan şunu istiyordum: bana dokunmasınlar. Beni kendi deliliğimde bıraksınlar. Onlarınkinden farklı bir deliliğim olması suç muydu? Oldukça az yer kaplamak için kendimi çekebildiğim kadar içime çekiyordum, barınağımı kimsenin oturmayacağı bir yerde yapıyordum. Niye orada bile üzerime geliyorlardı? "Beni yalnız bırakın! Cehennemin dibine gidin de beni yalnız bırakın!" diye bağırıyordum ıssız koridorlarda ve yazın ortasında buz gibi olan odalarda. Ana kapıdan boğularak çıktım ve görkemli ve spiral şeklindeki merdivenleri indim. Merdivenleri inerken avucumla korkulukların kamburunu okşuyordum: Ne kadar ufalanıyordu! Likenlerle ne kadar süslüydü! Partiküller birbirlerine yapışmış topraktan yapılmış bu konağın içindeki her şey çürüktü. Sıçanlar, ha-

mamböcekleri, kulağakaçanlar ahşabın ve sıva süslerin içine galeriler ve gözenekler açmışlardı. Cüzzam ve sıraca tarafından kemirilmişti. Merdiven başlarındaki amforalar o kadar üzgün, o kadar çizik ve o kadar sarı yeşilimsi idiler ki, içlerinde yüzlerce seneden beri ölü olan birtakım çocukların tozlu mumyalarından başka bir şey olamazdı. Çürüklerin konağı! Koridorlardaki cereyan donmuş zamandan, kış alacakaranlıkları gibi sarı zamandan başka bir şey olamazdı. Kutsal bir kitabın sır dolu sahnelerini canlandıran duvarlardaki resimlerin boyası bile kurtlanmıştı ve yavaşça asfalta dönüşüyordu. Nemf'e bakmadan, önümde akşamın bordosu ile kadifemsi olan karanlıkta bir yerde duyduğum gürültüyü takip ederek geçtim. Uzaktan spor sahasının üzerinde yükselen odun yığınının zift gibi gölgesini gördüm. Köknarların uçları üzerinde mavi bir ışıkla yıldızlar yanıyordu. Kafamı çokça arkaya eğmek ve ülkeler, kıtalar, adalar ve dominyonlar içeren gökyüzünün haritasını seyretmek her zaman hoşuma gitmişti. Bazıları bir göz kadar büyük ve ateş püskürtmüş, bazıları ışıklandırılmış açık mavi üzerine un gibi serpilmişti. Onları seyrederek ışıklarının yumuşak ve parfümlü yüzümde bir ilkbahar esintisi gibi estiğini hissediyordum ve koyu kırmızı, uçlu, gökyüzüne dönmüş bir göz gibi açık mavi rengini alan yüzümü hayalimde görmeyi seviyordum. Başım gökyüzüne baka baka mavi bir göze, bedenimin siyah kuyruğunun sarktığı bir göze dönüşüyordu.

Kamp bitişinin ateşi olacak köknar yığının etrafında neredeyse tüm öğrenciler ve öğretmenler toplanmıştı bile. Bazıları tribündeki banklara oturmuş, oradan oraya gezerek ve küçük gruplar halinde çene çalarak ayakta duruyorlardı. İki tane kırmızı bez ile örtülmüş yapışık masa küçük bir kurul oluşturmuştu. Onların üzerinde, yığılmış bir şekilde, ödül olarak takdim edilecek bilindik termoslar,

eşofmanlar, rozetler ve diplomalar bulunuyordu. Alan, birkaç sarı, kirli ampul tarafından loş bir şekilde aydınlatılıyordu. Öyle ki asfalt spor sahasının iki başındaki hentbol kaleleri kendi gölgeleri ile karışarak, zor görünüyordu. Küçük çocuklar birbirlerinin arkasından koşuyorlardı, boğazlarını sıkıyorlardı, tiz sesleriyle bağrışarak sahanın kenarındaki çimenler üzerinde yuvarlanıyorlardı. Kızlar güzel giyinmiş, saçlarını iyice taramış ve sürekli birbirlerinin kulaklarına bir şeyler fısıldayarak ve gülerek bir tarafta duruyorlardı. Bu dokuz on yaşındaki, dolmakalemin ucu ile çizilmiş gibi zarif, büyük kızları "ciddi" konuşmalarında veya tam tersine naz yaparak ve zor konuşarak taklit eden küçük kızlar, o kadar çok hoşuma gidiyorlardı ki... Bazen olgun görünüyorlardı, yüzlerinde ayın, kadının ve doğurganlığın üzüntülü gölgesi olan bir sır içinde kapalıydılar fakat onlarla konuşup otururdun hemen çocuk olduklarını, matematik defterlerine hâlâ renkli prensesler çizen birer çocuk olduklarını anlıyordun... Onlara bakarken, yirmi sene içerisinde onları evlenmiş, ayrılmış, tekrar ve tekrar hamile kalmış, bir sürü doğum hapları yutan, pedlerini değiştiren, bebek bezlerinin birini çıkarıp başkasını bağlayan, hepsi kocalarını yiyerek ve kafalarındaki gri macunlarını boşaltarak şehvet düşkünlüğüne boğulmuş kadınlara, züppe dudulara, bakımsız ev hanımlarına, içlerine kapanık öğretmenlere, mazoşist entelektüellere, ağzı bozuk işçilere dönüştürecek hormonal beladan daha da çok nefret ediyordum. Neden düşmeleri gerekiyordu? Neden hiç olmazsa aralarından yalnızca birileri şimdi oldukları gibi saf, zarif ve dertsiz kalamıyordu? Çünkü yalnızca kendi varlıkları bu mucizeyi tanıyordu: ruhla kusursuz bir şekilde karışan beden. Çirkin kurtçuk bir kelebeğe dönüşürken, zarif kelebekler olan küçük kızlar niye kıllı, doğuran ve hırslı larvalara dönüşmeliydiler? Beden-

selliğe ve akla karşı birleşen zaman ve seks her zaman galip geliyordu. Evlenecek yaşa gelen çıplak ve altın saçlı kız, her zaman uylukları arasına kemikli bir diz sızdıran ve galipçe kum saatini gösterip sırıtan iskelet tarafından ele geçiriliyordu. Bakire kız her zaman ölüm tarafından, seks olan, kurnaz, iğrenç ölüm tarafından bıçaklanıyordu ve dölleniyordu. "Merak etme, onun sonu da yine yatak olacak..." Evet, tümü bir yatağa yetişecekti: Bir gerdek yatağı fakat kılık değiştirmiş katafalktan başka bir şey olmayacak bir yatak.

Ellerim ceplerimde, bir gruptan diğer gruba dolaşıyordum. Her zamankinden daha süslü ve daha iyi giyinmiş, kirpiklerinin altından sıkılmış bir şekilde bakan bizim kızları bir kenarda, tribünün alt tarafındaki banklarda gördüm. Işıldayan ve loş ışığın altında bile gözkapaklarının, elmacık kemiklerinin üzerindeki farların parıltısını, dudaklarındaki rujlarının yağlı, belirgin kırmızısını görebiliyordun. Tişörtlerine, bluzlarına ve entarilerine ışığın uygun bir ışını altında aniden yanan yeşil mavi veya mor çivit tonlu pullar dikmişlerdi.

Tırnakları cilalıydı. Sandaletle gelen kızların ayak tırnakları bile cilalıydı. Her zamanki gibi onların orada olduklarının farkında değilmişim gibi yaparak yanlarından geçtiğimde ağır, yağlı, içinde alçak fakat aynı zamanda nostaljik bir şey olan, tuhaf derecede tatlı parfümlü belirsiz bir alana girdim. Tümüyle ürperdim. Bu parfümü daha önce nerede hissetmiştim? Beynim birkaç kez, üst üste bildi ve aniden unuttu. Ve birden, hiçbir zaman geri dönmeyecek, etin o şiddetli ve galip acısı olan, geçmişteki tek olan o anıyı hatırlama ümidim tükenmişken yerimde çivilenmiş kaldım; çünkü çocukluğumun derinliğinin derinliklerinden veya daha da uzaktan, kar fırtınasında, bir soytarı yüzü gibi renkli yüzlü, karanlık parıldayan gözlü, kısa kesilmiş saçları

konfetili ve dudaklarına kalp şeklinde ruj sürülmüş, yanakları kızarmış bir kızın göründüğü o renkli pencere gözlerimin önüne geldi. O zaman, açık pencereden hücum eden buharla birlikte, gözlerimin altına kadar çekilmiş kaşkolün içinde tıkanmış burun deliklerim, beynimin minicik bir odasında bir yerde içoğlanı gibi giyinmiş kızın şımarık ve parfüm kadar belirsiz ve aşamalı olarak kaybolan kısa bir arya gibi gülüşünün yanında kalan sıcak bir parfüm izi yakaladılar (Ve –Tanrım, şimdi anlayabiliyorum! Hatıralar beni sanki ani bir rüzgâr gibi çarptı– melankolik erkek özellikleri olan kızın ismi Lulu'ydu! Birisi onu dönemeç ve renkli konfetili, dolu balo salonunun derininden çağırmıştı; birkaç saniye önce zamanın geçmesiyle değişmemiş, bazen geceleri isminin çağrıldığını duyduğun korkunç netliğiyle kulaklarımda bir ses çınlıyordu: "Lulu, delirdin mi? Camı kapat ve içeriye gir!"). Pencere çok hızlı bir şekilde geri kapanmıştı ve tipinin tüm izlerini silmesi için bakışlarımın altında buzdan çiçeklerle kaplanmıştı. Üzerimde küçük kabanım, elim babamın elinde karın içinde duruyordum ve eski bir tramvay ıssız güzergâhı üzerinde karla savaşarak, sallana sallana yavaşça yakınlaşıyordu. Babam üzerine kar yağmış, baş döndürücü uzunlukta bir heykeldi.

Bir banka oturdum. O gece Budila'daki cehennem bitecekti. Hemen ikinci günden başlayarak başka bir zamanlar o kadar çok korktuğum fakat şimdi garip bir şekilde çekici gelen yalnızlığım tümüyle geri dönecekti. Sahipsiz yerlerin, unutulmuş sokakların, güneşin ve gökyüzünün altında donup kalmış meydanların gezicisi olan ben, tekrardan eski apartmanların merdivenlerinden çıkacağım, tekrardan ayak basılmamış semtlerde garip heykel grupları keşfedeceğim... Tekrardan daha önce oralara vardığım, her şeyin sembolik, yalnızca bana açıklanmış bir anlamı olduğu hissini yaşayacağım. Tekrardan yüksek sesle, harabelerin ba-

danası ucuz yapılmış duvarlarınca pırıltılı moloz ile doymuş havanın içinden bana geri çevirecekleri mısralar okuyacağım. Tekrardan *dul bırakılmış, mutsuz erkek, ebediyen teselli olmamış aquitan prens** Düşüme mutsuz bir sevinç eşlik ediyordu, öyle ki kamp ateşinin ne zaman yakıldığını zor anladım. Birkaç metre yüksekliğindeki bütün odun yığınını ucuna kadar kıvrımlı, kırmızı turuncu alevler ve çıtırdayan yalaz tarafından çevrelenmiş gördüğümde uyandım. Kıvılcımlara dönüşen yüzlerce köknar iğneleri gecenin içinde kaybolarak yukarı doğru hücum ediyorlardı. Spor sahasını o zamana kadar titrek aydınlatan ampuller söndürülmüştü; yalnızca ateş ve yıldızlar altında çıtırdayarak evrenin saydam ve canlı merkezi kalmıştı. Ben de ona herkesin kırmızı, ısınmış yüzlerinde gördüğüm, atalarımızdan gelen mutlulukla yakınlaştım. Alevlerin hipnozundan kendimizi alamıyorduk. Hepimiz bazen sarı, bazen yeşil, bazen mavi, bazen kan kırmızısı yanan gaz alevleriyle sürekli değişen mimariye gözlerimizi kırpmadan bakıyorduk. Karışık dallara, ateş tarafından yalanmış dallara, sıcaklığa dayanabildiğimiz kadar yakınlaşarak yerlere oturduk. Küçükler bağırarak ve çığlıklar atarak, ateşi, alevli çırpılarla büyütmeye çalışarak deli gibi zıplıyorlardı. Çırpıların uçlarını akkor köze dönüştürüyorlardı ve gecenin içinde hızlı bir şekilde döndürüyorlardı, böylece hayali çemberler ve floresan elipsler yaratıyorlardı. Dünyanın geri kalanı yıldızların buzlu buyruğu altında kalırken ateşin etrafına toplanmış bu küçük dünyayı acaba başka hangi mağaranın içinde yaşamıştım?

Tabii ki gitarlar ortaya çıkmıştı ve herkes duygusal ve tatlı ama yine de içlerinde hüzünlü –buluşmaların ve ayrılıkların melez üzüntüsü– ebedi kamp şarkılarını söylüyordu. Birer kampta birbirlerini seven kızlar ve erkekler, daha

* Aquitan prens: İngiltere Kralı III. Edward'ın bir diğer adı. (ç.n.)

en baştan bunun uzun sürmeyeceğini, diğerinin aklının değersiz şeyleri içeren küçük kutusunun içinde, yalnızca bir isim olarak kalacaklarını biliyorlardı. Adres ve telefon değiş tokuşu yapıyorlar fakat çok nadiren birbirlerini arıyorlardı ve bunu yapsalar bile kısa zamanda büyünün bozulduğunu ve ilişkilerinin gerçekleştiği kampın bir inci gibi yuvarlak ve aynı derecede gerçekdışı bir dünya olarak kalacağını anlıyorlardı. Bir kız gitarı eline alıyor ve çekingen, neredeyse duyulmayan fakat cazibeli bir sesle –yüzünde üzgün bir ifade vardı ve dudaklar ne kadar cazibeliyse, gözler o kadar mutsuzdu– son titreyişine kadar yaşadığı bir şarkıya başlıyordu: "Sevgilim sen benim kutup yıldızımsın..." Her şeyin, bir sarhoşun lafları gibi anlamsız bir aptallık olduğunu biliyordum fakat ben kendim de sarhoştum, ben kendim de sallanıyordum ve onlarla birlikte şarkı söylüyordum. Kafatasımı açıp beynimin korteks katmanlarını yüzmek isterdim, bizim bütün mutsuzluğumuzu anlayan o kırışık maddeyi salyası akan bir plasenta gibi çöpe atmak isterdim, bizimle hayatımızın arasına oturmuş o bariyeri suya bırakmak isterdim. Yalnızca ilkel beyni tutmayı, aşkla erimeyi ve nefretle morarmayı, salyalarımın akmasını, zorla solumayı, öksürmeyi, hapşırmayı, hıçkırmayı, kalbimin çarpmasını ve kanımı böbreklerimde süzmeyi ve mikroplarımı lenf içinde öldürmeyi, her şeyi herkesle birlikte, grupla, takımla veya ailemle veya akrabalarımla veya türümüzle veya canlı dünyayla veya Tanrı'yla birlikte yapmak isterdim; yeter ki yalnızlığın pislik takma adı olan düşüncenin şizofrenisini artık yaşamayayım.

Birkaç saat boyunca görülmemiş bir kızgınlık ile yıldızlara doğru akkor köknar dalları atmaya devam eden devasa odun yığınının yanında kaldım. Onun etrafında dans ediliyor, oynanıyordu. Ateş siluetleri ısırıyor, onları mağara resimleri gibi daha zayıf ve daha anlamlı yapıyordu. Küçük

gruplar halinde bir öğretmenin veya uçlu bir sopanın ucuna domuz yağı parçaları geçirerek ateşte, odun yığınının sıcak külle dolu kenarında kızartan daha büyük bir öğrencinin etrafına toplanıyorlardı. Onlarla neredeyse bir olmuştum. Ateş kortikal kristalimi eritmişti ve şimdi kafası dönmüş, herkese açık, hayalimde hem kızlarla hem erkeklerle arkadaş olmuş, şırıldayan gruplarla dolu gecenin içinde dolaşıyordum. Neredeyse hepsi ince montlarını ve kazaklarını asfaltın, çimenlerin veya tribün banklarının üzerine sermişlerdi ve ellerine birer bira şişesi almış laflıyorlardı. Küçükler, onlar da öksürerek meyve sularından emiyorlardı. Genelde her grubun ortasında, sanatçı havası olan tipler tarafından sırasıyla acı çektirilen bir gitar vardı. Ben de *Yesterday* çalan birilerinin yanında oturdum ve sesimin nasıl olsa duyulmadığını bilerek ben de mırıldandım. Karanlıkta, kızların gülüşleri tahrik edici ve kabaydı ve erkekler otoriter sesli genç erkekler gibi gösteriliyorlardı. Yalnızca sigaraların ucu bir an için birer yanağın siluetini veya kaşları yapılmış birer gözü aydınlatıyordu...

Arada disko salonundaki mikrofonlar, ses düzeni ve hoparlörler getirilmişti. Odun yığını bir tarafa yattığı ve ateşi uslandığı için ampuller tekrardan yakıldı. Farklı tipler kırmızı bez ile kaplı olan masanın etrafında doluşmaya başladılar. Gecenin geç bir saatinde, ödüllü "güzellik" yarışması olan, karnavallı ve başka aktiviteler içeren "resmi" program başlayacaktı. Ellerimizdeki şişeleri bırakmadan hepimiz tekrardan spor sahasının ortasında toplandık. Ampullerin ışığı her şeyi hayalet gibi renklendiriyordu. Birer Habeş maymunu gibi kilolu öğretmenler çene çalan orduyu muhalif gözlerle gözetiyorlardı. Oğlanlar onlarla, özellikle de kadın öğretmenlerle memelerini tutkuyla avuçlarında sıkıyorlarmış gibi yaparak dalga geçiyorlardı: "Ah, Teodoreasco, sana neler yapardım!" ve Bazil kalçalarını oynatarak

şımarıyordu. Birden herkesin çığlıkları altında müziği açtılar. Tribünün üçüncü sırasında oturduğum için gölge ve ışık nöbetleri altından, ritmik bir şekilde çarparak dans eden topluluğu yukarıdan görebiliyordum. Her zaman kendimi dışlanmış hissettiğim bu salt mutluluk gösterisi beni sinirlendiriyordu, içimi kemiriyordu. Hepsi tüm melodileri ilk akorundan biliyor gibi görünüyordu. Hepsi boyunlarından terler akarak, dizleri kızların uylukları arasında yer bularak, kıyafetleri aynı kesimi takip ederek, benzer jestli, tikli ve kelimeli tek bir dünyaya, öncesiz ve sonrasız bir saniyelik bir ışıltıya katılıyorlardı. Mesela 60'lı yılların fotoğraflarını gördüğünde bu homojenlik insanı hayrete düşürüyor: Her kadın Monica Vitti'dir, her erkek Mastroianni'dir, tüm arabalar tek bir arabadır, tüm dekorlar, kapı kolları ve duvar kâğıtlarına kadar tek bir dekordur. Homojen, tarihsiz dünyalar, her bir kuşağın gençliğinin dünyası. Oynuyorlardı. Eğleniyorlardı. Pelvisin içinde, ikinci çakranın, cinselliğin gizli çiçeğinin olduğu yerde yoğunlaşan zamanı kaybediyorlardı veya daha doğrusu zamanı unutuyorlardı. O zamana kadar ancak belli olan, bir tomurcuğun içine toplanmış taçyapraklar, zevk veren bir acı ile birbirlerinden koparak açılmaya başlıyorlardı.

Arada bir müziğin duvarı deliniyordu ve ödüller ilan ediliyordu. DJ ağzını mikrofona yakınlaştırıyordu ve Amerikanlaşmış bir telaffuz ile, Beatles uyuşukluğunun yerini alan bir hard rock ile hemen bastırılan ve anlaşılmayan bir şeyler mırıldanıyordu. Sıra "Kamp Güzellik" yarışmasında ve karnaval maskeleri defilesindeydi. O ana kadar yeterince sıkıcı geçmişti: Birkaç gitarcı, kimsenin önem vermediği bir iki şiirin okunması... Delice, grup halinde veya sürekli değişen çiftler halinde dans ediliyordu; üst üste sigaralar içiliyor, ellerde şişelerle bir yerden bir yere gidiliyordu. Kendi bankımda, kimse farkında olmadan, biraya taham-

mül edemez noktaya gelmiş, tekrardan kendi içimde derinleşmiştim. Kaybolmalıydım, bir yere kaçmam, bir deliğe girmem, onların yolunda durmamam gerektiği ortadaydı ama yine de gözyaşları ve kelimelerden öte varolan bu alçakgönüllülük, içimde şaşırtıcı bir şekilde insanlığın gerçekliğinin kendi gerçekliği olduğunu, tam da hiçliğin, ölümün ve çürümenin ve harabelerin ve dışkıların ve pisliğin ve acının ve gaddarlığın asıl gerçek olduklarını, hayatın ve cennetin geçici, karahindibanın küresi gibi aldatıcı küfünün açtığı bir cehennem olduğunu bilenin gururuna çarpıyordu. Örümcek, her ne kadar göz alıcı renklendirilmişse de bir canavardı ve onun zehri öldürücüydü. Orada, çatı katında, bütün bunlar hakkında yazacaktım. Çirkin olmama rağmen, kalan *ben* olacaktım, onlar değil. On sene sonra onlar hakkında değil, benim hakkımda konuşulacaktı; hayatın özünün özünü anlatacak olan onların güzelliği değil, benim kitabım olacaktı. Ellerim kulaklarımda, gözlerim sabit, yüzümün kasları kasılmış, on sene sonrasındaki galibiyetimi, sonunda hayatını bahşederek tekrardan kazananın, sonunda Her Şeyi söyleyenin etrafında oluşan, efsanesi olan, orada, bulutların yanında, cesedimin yanında bulunmuş kitabımın hayrete düşüren çıkışını temsil etmeye çalışıyordum. Fakat vizyonumu sonuna kadar götürmem imkânsızdı. Acım çok büyüktü, onlar bana çok yakındaydılar ve içimdeki bir şey onları çok fazla kıskanıyordu. "Teslim ol, ruhum!" diye tekrarlıyordum bir şekilde bu aşkı-nefreti örtebilmek için, "Yeterince savaştım/Hayat bitti/Korkak değildik/Elimizden geleni yaptık" Fakat bu mısralar bile rüzgârın yakınımızdaki bir gruptan getirdiği şarkı ile parazitleniyordu: "Carolina üniversite öğrencisi/Çalışkan bir öğrenci/Fakat aşk dediğinde sınıfta kaldı/İnan ki sınıfta kaldı!" "Salaklar/Sizi övmedim de beddua da etmedim de" diye inatla baştan alıyordum fakat yan taraftaki oğlanların

nakaratı gittikçe daha güçlü duyuluyordu: "Ben Carolina'ya gitmiyorum/Ona gitmiyor, gitmiyorum/Bırak o bana gelsin/ Sonra da düşünürüz." En sonunda ben de onlarla birlikte, yalnızca birkaç metreküp karanlık tarafından diğerlerinden ayrılmış, sönük bir sesle söyledim.

Dallarının –bazılarının üzerinde akkor katmanın üstünde beyaz ve yumuşak bir kabuk oluşmuştu– şekli tahmin edilebilen köze dönüşmüş odun yığını, sıcaklık dalgaları yaymaya devam ediyordu. Bizimle yıldızlar arasındaki temiz alan, suyun içine çalkantılı akan bir bardağın berraklaştığı gibi gittikçe derinleşiyordu. Müzik aniden kesildi ve birkaç ışığın söndürülmesiyle, üniversite öğrencisine benzeyen bir oğlan, hızlı ve sıkılmış bir şekilde "güzellik yarışmasının" başlayacağını haber vererek mikrofona konuşmaya başladı. Bikinileriyle ve kenardaki ıslıkların ve alkışların eşliğinde hemen ortaya çıkan yaklaşık altı aday yazılmıştı. Yüksek topuklu ayakkabılar giymişlerdi ve duruşlarında bir şey vardı... Garip, yapay, rol yaptıkları aşikâr fakat yine de kendilerine çok iyi yakışan bir zariflik. Göğüsleri sutyenlerinin destekleri ile çirkinleşmişti fakat bombelenmiş bile olsa, kışkırtıcı pubislerinden, bikinilerin uylukları arasındaki hafif kırışıklıktan, genç kız ve bir anlamda saf kalçalarından gözlerini ayırmak neredeyse imkânsızdı.

Yarışma uzun sürdü –yaklaşık olarak iki saat– çünkü her provadan sonra müzik ve dans geliyordu. En başta bellerine bir iple birer kaşık bağladılar ve onunla zemindeki kâğıt bir yumağı itmeleri gerekiyordu. Sonra sahanın oldukça uzak bir noktasından, "jürinin bir üyesi" kıvrılmış bir şekilde kızların bacaklarının arasından bakarak, "Brăila gözüküyor" veya "Viyana gözüküyor" diye bağırırken zarifçe yürüyerek gelmeleri istendi. Göğüslerini bir kepçe ile ve popolarını bir güveç ile ölçüldükten sonra, sıra baştan çı-

karma provasına geldi. Gülüşler altında, seyredenlerin arasından seçilen bir oğlan, ortada, boşluğa bakarak duruyordu ve her aday onu tahrik etmeye çalışıyordu. Onun önünde kalça dansı yaptılar, kucağına oturdular, kulağına fısıldadılar, gözlüklerini çıkardılar ve öpmeye çalıştılar fakat oğlan sonuna kadar pes etmedi. En sonunda kızlar, üst üste bir sürü kıyafet giyinmek için gönderildiler. Geldiklerinde hepsi birer şişman Rus kadınına benziyordu. Sonra, bikinileri ile kalana kadar soyundular.

Bir noktadan sonra ben de diğerleriyle birlikte gülüyor, şarkı söylüyor ve ıslık çalıyordum. Bilincim şeker gibi erimişti ve genel yapışkanlığın içine karışmıştı. O zamana dek hiç o kadar içmemiştim. Alnım buz gibi ve ıslaktı ve ağzımın etrafındaki kasları tümüyle gerilmiş hissediyordum. Renkler, cisimlerin çizgisini aşmaya, birinden diğerine uzanmaya başlıyordu. En küçük parıltı veya ışıltı beynimde garip bir heyecan gibi yanıyordu: bir düğme, bir kemer tokası ve rimel sürülmüş bir göz... Konsantre olamıyordum artık. Karnaval maskeleri defilesinin ne zaman başladığını pek anlayamadım, kendimi direkt onların ortasında buldum. Birisi Elvis Presley olmuştu, bir başkası mumya (Tümüyle tuvalet kâğıdına sarılmıştı), kızlardan biri Miss Piggy idi (Pembe kauçuktan, lastikle tutturulmuş bir burnu vardı) ve bir başkası burnunu, *Tatlı Cadı* dizisinin kahramanı gibi hızlı oynatmaya çalışıyordu. En başarılı olanı, kafasına kauçuk bir maske, korkunç bir goril suratı geçiren bir oğlandı; daha sonra Bazil olduğunu öğrendim. Kafalarına çarşaflar geçirmiş ve altta fenerleri olan birkaç tane basit hortlak da vardı ve Araplar, aynı çarşafların farklı kullanma şekilleri. Ayakkabı boyasından sürülmüş siyah, eksik değildi. Hepsi, Hint aromaları taşıyan hareketli müziğin eşliğinde deli gibi dans ediyordu. O kadar kafam dönmüştü ki ben de kendi dilimde biraz da olsa dans et-

meye çalışıyordum. Bana sırıtan herkese sırıtarak dönüyor ve ben kıvrılıyordum. Ses rengin içine geçiyordu, renk de sesin içine, zaman uzuyor ve yoğunlaşıyordu, yüzler aniden birbirlerinin içine geçiyorlardı, özelliklerini karıştırıyorlardı. Kendinden geçmiş ordunun ortasında olmama rağmen, bir şekilde kendimi yalnız hissediyordum... Her şey uzaktaydı ve seyreltilmişti, o yüzden de ıssız bir tarladaymışım gibi her şeyi yapabileceğim duygusuna kapılmıştım. Yüksek sesle mısralar söylemeye başladım çünkü beynim mısralarla kokuşmuş bir süngerden başka bir şey değildi: İçimden bitmek tükenmek bilmeyen, anlamdan ve katılımımdan yoksun kelimeler akıyor, akıyor ve akıyordu. Kafası karışmış, tüm goril, Miss Piggy, Arap, hortlak, çürümek üzere kapitalistler, tutuklu, mumya, fil ve tek boynuzlu at suratlarına gözlerimi kırpıyordum, her taraftan sıkıştırılmış gözlerimi kırpıyordum ve yüzlerine bağırarak saçma mısralar söylemeye devam ediyordum: "Esnerken Tanrı olan/Uçuruma inelim/Yeşil Spyrogira yosunlu/Gölün içine dalalım..." Gitar riffleri havai fişekler gibi üzerimizde patlıyordu; soğuk, ter kokuyordu, kalabalık yalnızlığın içine geçiyordu, yalnızlık da kalabalığın içine. Gözleri, rengi direkt beynimin içine boşalan, orada, kafatasımın duvarları üzerine yerleşen iki delik gibi olan yüzüm komple ahşaptandı...

Ve o zaman Victor, ortaya Lulu çıktı. Ve Lulu, Victor, bir Kadındı. Orospuydu, köpekti, paçozdu, sürtüktü. Sessizlik olmuştu ve çemberin ortasında Lulu oturuyordu: Dudakları bir parmak yağlı ruj ile kalp şeklinde yapılmıştı, gözleri "tatlı" çırpınarak, göz kalemi ile çizilmiş kuyruklu, katran siyah takma kirpikliydi, yanakları fondöten ile yağlanmıştı, peruğu zengin ve kan gibi kırmızıydı ve beni çenesine yapıştırılmıştı. Ve kalbim çarpmazsa ve nefes alabilirsem ve bir şırınga iğnesinden fışkırır gibi gözenek-

lerimden ter fışkırmazsa! Çünkü şimdi, yazarken, onu hem kadın hem erkek görüyorum, yüzümde kötü kokulu hayvan nefesini hissediyorum, dantel dolu, inciler gibi küre şeklinde düğmeli hayal ürünü bluzunun altında pamuktan memelerini hissediyorum, görüyorum ve hatırlıyorum –fakat her şeyin yüzüne bakma *cesaretim* var mı?– kuruntum, benim kuruntum! Şoke edici, rafine ve edepsiz o mini eteği, ayaklarının geniş tabanı tarafından biçimi bozulmuş ayakkabıları. İki avucu ile de çok fazla dışarı çıkık bir kalça kemiği üzerinde, model pozisyonu, duygusal bakışı, tarif edilemez sırıtması, her şeyi. Birisi bir şey söylüyordu, diğerleri gülüyorlar, bağırıyorlar, alkışlıyorlardı; ben o varlığı, o maskeyi, hayatımın otuz dört sene mesafeli kanatlarının arasındaki o kurdu seyrediyordum. O delirtici yüzün altında, o grotesk idolün altında kimin olduğunu hemen anlayamadım fakat aniden bakışların ilk patlamasında, en derin ve sessiz tabakalarına kadar beynimin bir alarmını, bedenimin etrafında sarı bir ayla gibi patlamış terimin fışkırışını, bir milyon kahve içmişim gibi ve kaslarımın her hücresi beyin ve göz edinmiş olup ölümün yüzüne bakma cesaretini elde etmiş, topyekûn bir uyanış hissettim. Lulu gecenin içinde, maske takmışların debelenmesi ortasında, benim gözlerimde adiliğin tanrısı olarak aşırı abartılmış, hareketsiz duruyordu. Bir bezin üzerinde kurumuş bir boya lekesine benziyordu; kurumuş fakat yine de akan, bir balgam gibi salyalı, bir flegmon içindeki irin gibiydi. Tehlikenin soğuk bir cereyan gibi, misk kokarak, Lulu'nun içinden dalga dalga aktığını hissediyordum. Bana bakmıyordu fakat bir ilhamla taşlaşmış gibi, pusuda beklediğini hissediyordum. Tüm diğer palyaço ve sinema yıldızları ve vampir ve Arap yüzleri birer sönmüş ampul gibi bastırılmışken, kalça kemiklerini yavaşça oynatmaya başlamıştı.

Boynu terden ıslanmış, bir gelincik çiçeğinin taçyaprağı gibi kırmızı domuz ağzıyla, lüleleri rüzgârdan ürpermiş, transtaymış gibi yavaşça dönüyordu. Sedef renginde çoraplar giymiş kalın uyluklarının üzerinden eteğini yukarı doğru, ince gözlerin içinden bir örümcek-maymun gibi siyah korkunç cinsiyeti görünerek jartiyerlerinin üzerinden dantelli külotları gözükene kadar çekiyordu. Önünde eğilerek onu dansa davet eden bir oğlan çıktı ortaya. Lulu başını onun göğsüne yasladı, rimel ile yağlanmış gözlerini kırparak ellerini boynuna doladı ve böylece, dairenin ortasında bütün dans boyunca döndüler. Arada bir Lulu kulağına bir şeyler fısıldıyordu, başını arkaya eğerek, ceket giymiş ve kravat takmış düz ve uzun oğlanın gözlerine uzun uzun bakıyordu. Herhalde her şey çok komikti, etraftakilerin hepsi gülmekten karınlarını tutuyorlardı fakat ben donmuştum ve çenelerimi birbirinden ayıramıyordum. Lulu bana ne söylüyordu? Bir hiyeroglifti fakat bilmeden neyi ifade ediyordu? Bir anahtardı fakat karanlık hücrelerle dolu aklımın yeraltısının hangi yasak odasının anahtarıydı? O sonsuz koridorlar, yan yana kabinler, borular içinde şırıldayan suyun sesi, T şeklinde nesnelerle ve bezlerle dolu sandık odaları, kilometrelerce yerin altındaymışsın duygusu veren, çürümüş, yumuşak ve müstehcen kilitli kapılarla dolu ıssız koridorlar, o zeytin yeşili hava... Açık birer kapı ve sana şaşkın bakan, yeşilimsi daktiloda yazan kadın, arkalarında patırtılar ve kalabalık kıpırdamalar duyulan bir düzine kilidi olan kapalı bir kapı... Ve Lulu, pamuktan veya pis çoraptan memeleriyle, kadın ayakkabısı içindeki kıllı bacaklarıyla seni her renkli kavşakta, her köşede bir trafik işareti veya daha doğrusu boyanmış bir idol gibi bekleyerek, hangi tarafa yol alacağını göstererek ve sen, korkudan ürpermiş olmana rağmen, başka işaretler olmadığı için o işaretleri takip

ederek, nereye varman gerektiğini bilmeyerek, senin kılavuzun Lulu olduğu sürece seni ne Mutluluk ne Korkunun bekleyeceğini, ikisinin birden, ikisinin birden, ikisinin birden seni bekleyeceğini anlayamadan...

Kısa zamanda Lulu, dansçıların kompakt, kaynayan topluluğunu tekrardan oluşturan diğer maskeliler arasında kayboldu. Ancak o zaman biraz kendime geldim, gevşedim, kendi bedenime döndüm. Her zamankinden daha isterik bir müzik eşliğinde sıçrayanlara çarparak ve sürtünerek, fokurdamanın içinden en sonunda çıkabildim. Geceye doğru ilerledim. Hentbol sahasından ve bütün deliliğinden hızla uzaklaştım. Kadifemsi bir patikadan, semayı arada bir ışıltılı yıldızların üstünü örterek ve açarak silen çamların zift gibi karanlık siluetleri arasından yol aldım. Yavaş yavaş kendimi gecenin kalbinde buldum. Benim o kadar çok sevdiğim gece, yıldız mandalalı, yıldız seksekli, yıldız labirentli gece. Takımyıldızların duvağının yüzüme bir mendil gibi düşmesine izin vererek çimenlerin üzerine uzandım. Yıldızların kumu gözbebeklerimden yavaşça akarak, yavaşça kafamı mitlerle ve gerçekdışı hayvanlarla ve yıldızların sönük serinliği ile doldurarak kendimi bir kum saati gibi hissediyordum. Kovalanmış ve dişlenmiş bir hayvan gibi bir defa kaçmış ve tehlikeyi hatırlamıyordum, yalnızca yıldızların seyrekleşmiş nefesini soluyordum. Ve eğer sema Tanrı'nın kafasıysa ve yıldızlar korteksindeki nöronlarsa onların ışıldamasından ve renklerinin değişmesinden Tanrı'nın düşüncelerini çözebileceğime inanıyordum. Ve eğer bir yıldız karanlık havanın içinde sönerek aniden gökyüzünde bir elips tarif ediyorsa onun düşüncesi bir an için şaşmıştı ve bu, bakılmayacak bir canavarın, kristal sütun baştabanlı tapınaklar arasından topallayarak doğması için yeterliydi. Tanrı ve ben bir aynanın iki tarafındaymışız gibi, yıldızlı semanın iki tarafından göz göze bakıyorduk. Birbiri-

mizin gözlerinin içine dalıyorduk, birimiz yücelikten, birimiz hiçbir şeylikten taşlaşmış, birbirimizin maddesi içine geçiyorduk, ta ki ikimiz saf, boş, serin cazibe içinde eriyene kadar...

Ayağa kalktığımda saatler geçmişti belki. Gece, açık maviydi, yıldızlar sanki çıtırdayan, parlak çikolata kâğıtlarına sarılıymış gibi en beklenmedik renkleri taşıyordu. Hiç zorlanmadan kalktım ve patikadan yukarı doğru yürümeye başladım. Birkaç volütten* sonra konağın önündeki parka ulaştım. Fıskiye, geçmiş gecelerde de olduğu gibi yıldızların kargaşasını yansıtıyordu fakat Nemf kaybolmuştu. Temel, orada, siyah suyun ortasında, aynı şiddetli, tarif edilmesi zor, aynaya bakıp da kendini göremediğin gibi bir duygu vererek boştu. Konak karanlık kubbesiyle, fosforlu duvarlarıyla, hayalet gibi parlayan dilsiz pencereleriyle her zamankinden daha gerçekdışı görünüyordu. Gecenin cereyanları konağın yapısının dumanını görünür şekilde girdaplaştırıyordu. O kadar ıssızlık, o kadar geometri, o kadar korkunç bir yalnızlık vardı ki birkaç saniye için, kulağımda bir uğultuyla, kendimi kaybettim. Küçücük, devasa konakla, sonsuz yapıyla yüz yüze sessizlik içinde karşılaşıyorduk. Yukarıda, basamakların başındaki merkezi kapı yavaşça açıldığında ve bir kadın, bir eli korkulukların üzerinde yavaşça inmeye başladığında spiral şeklindeki merdivenlerde yalnızca birkaç adım atmıştım daha. Dondum. Lulu idi. Gözlerimi yüzündeki maskeye –parlak kırmızı ağzı, sürme ile yağlanmış gözleri ve yüzünün geri kalanı kireç gibi, saçları gerçekdışı, kabarık, tel volütlerde kıvrılarak– dikmiş, yine de çıkmaya devam ediyordum. Göğüsleri yuvarlak, grotesk bir büyüklükte fakat elleri kaslı, kare şeklinde ve sert avuçlu. Aynı basamağa gelmeden önce, "O, Victoraş!"

* Volüt: Eski Yunanistan'da sütunların süslenmesinde kullanılan sarmal biçiminde kıvrımlara verilen ad. (ç.n.)

dedi ve dudakları ile kulaklarına kadar sırıtarak: "*What's nice kid like you doing in a place like this*?" Karşı karşıya durmuştuk. Canavar bana dar kalçalarını kıvırarak, eğlenerek bakıyordu. Kolumdan tuttu ve konağa doğru döndü. Basamakları birlikte çıktık ve kristal gözlü kapıdan birlikte geçtik. "Gel, sana bir şey göstermek istiyorum." Kaçamıyordum, içimde sonsuza kadar uzanan bir dehşet dokularımı eritiyor olmasına rağmen, ona karşı koyma gücüne sahip değildim; fakat bu paniğimin Lulu ile bağlantılı olmadığını, başka bir şeyle, daha derin bir şeyle bağlantılı olduğunu hissediyordum. Hafızamda daha derinlerde gerçekleşmiş bir şeyi arıyordum, hızlı bir şekilde, çocuk imajları, büyü ile örtünmüş yerler görüyordum. Orada, binlerce tabaka ile örtülmüş bir öz vardı, Lulu'nun gönderdiği ve benim çözemediğim, sürekli kaçırdığım bir şey vardı; çünkü her yakınlaştığımı hissettiğimde, orada yalnızca ayrıntılar, atıl eski şeylerle dolu bir oda buluyordum. Beni şimdi tatlı ve geometrik mozaikten sonsuz bir alan üzerinde, katedral tonozları gibi devasa tonozların altında sürükleyen Lulu da bir ayrıntıydı, bir oktu, bir işaretti. Kaburgalarını dirseğimle hissediyordum, bir kozanın içinde sarılıymışız gibi ağır parfümü içine sarılmış; on kişi kalınlığında sütunları, nefes kesen yükseklikteki pencerelerin hilal şeklindeki aralıkları ve küçük, oval hava delikleri üzerinde garip freskleri olan muazzam büyüklükteki, donmuş odalardan birlikte yürüyorduk. Tonozun haçı altında durduk ve Lulu yüzünü bana doğru döndü. Birkaç dakika boyunca, zeytin yeşili havanın altında taşlaşmış kaldık. Onun, Lulu kadının, Lulu erkeğin gözbebeklerinin nasıl yavaşça büyüyüp küçüldüğünü takip ederek, direkt gözlerinin içine bakıyordum. Aniden elimi tuttu ve mini eteğini kaldırarak, içinden bir an için sert ve ıslak cinsiyetini hissettiğim dantel küloduna yapıştırdı. Sonra, korkunç ağzını benimkisine yapıştırdı. O zaman, tüylerim

ürpermiş ve o ana kadar tanımadığım ve ondan sonra da karşılaşmadığım farklı bir dehşetle koşmaya başladım. Benim hayatımın anlarının merkezi, müstehcen ve pis merkezi... "Dur!" diye bağırıyordu Lulu. "Victoraş, dur, şaka yaptım!" fakat ben, kaldırım taşları karanlığın içinde kaybolarak sonsuza kadar uzanıyor gibi görünse de bir yere yetişmeye çalışarak gücüm yettiği kadar koşuyordum. Arkamdan, birtakım kadın ayakkabısı tıngırtısı duyuyordum.

Sonunda, karartı içinde bir merdiven girişi gördüm. O tarafa doğru ilerledim ve dar basamaklardan birkaç tane birden atlayarak, açık yeşil yağlı boya ile boyanmış, birkaç ampulün loş ışığı altında parlayan duvarlara sürtünerek yukarı doğru koşmaya başladım. Birkaç gece öncesi gibi tonozun altına götüren kıvrımlı merdivenin gıcırdayan koyu kırmızı ahşap basamaklarından çıktım. Kubbeye ulaştığımda aşağıdaki ilk basamakların, beni pes etmeden takip eden Lulu'nun adımları altındaki merdiven gıcırdamasını duydum. Büyük kapı sonuna kadar açıktı. Ahşabı, binlerce sene şıpırdayan bir yağmurun altında durmuş gibiydi. Örümcek ağının sisinde ve kristalleşmiş idrarların pis kokusunda kaybolmuş bir halde, tekrardan devasa kubbenin altına, çürük zeminin üzerine ayak bastım. Tüm sesleri imkânsız kılan yumuşak keçeye basarak tünele girdim. Sadece kalbim göğsümde, gözlerimde, parmaklarımda, tüm bedenimde acı vererek çarpıyordu. Yeşillenmiş bakırdan kubbenin altındaki tünelin kıvrımları içinde, tekrardan bozuk sarkaçlı dolap saatlerine, mumyalanmış köpeklere, ağın her tarafına yakalanmış çatlamış çıngıraklı çocuk arabalarına bakarak kayboldum. Çizgilerinin mürekkebi su ile lekelenmiş bir öğrenci defteri, metal azı dişli bir çenenin alçı kalıbı, küflenmiş bir bisküvi... Tünel, bir kedinin mırıldaması gibi, gittikçe daha çok titriyordu. Şimdi merkezde neyin bulunduğunu biliyordum. Tedbirli bir şekilde adım

adım ilerledim ve yol, yukarı doğru kıvrıldığında yavaşça, örümceğin yalnızca korkunç, kıllı fakat çiçekler gibi renkli kancalı ön pençelerinin göründüğü yuvanın kenarına kadar tırmandım. Orada, yuvanın tırnağı üzerinde, süt gibi beyaz taze örümcek ağı içine gömülü kaldım. Devasa hayvan kıpırdıyor, mırıldanıyor, tüm ağı sallandırarak pençelerini oynatıyordu. Hepsi de derin bir sessizlik içinde. Tünelin aşağısında, kadın Lulu'yu, erkek Lulu'yu görene kadar belki dakikalar, belki saatler geçti. Şaşkın şaşkın etrafa bakınıp sonra da yukarı doğru baktı ve tırmanmaya başladı. Arada bir, yüksek sesle bir şeyler söylüyordu, rimeli ve ruju yüzüne akmıştı, peruğu örümcek ağı ile doluydu. Bir ayakkabısını da bir yerlerde kaybetmişti. Lulu, yuvanın kenarına yaklaştığında, örümcek birden tüm hareketini kesti. Ağın titreşimi durdu. Lulu yavaşça, ellerini kullanarak birer metre çıkıyordu. Benim hizama kadar ulaştı ve beni geçti. Canavarı, yalnızca yuvanın kenarındayken belini doğrulttuğunda gördü. Gözleri büyümüş, yanakları kasılmış ve ağzı duyulmayan ve o kadar da insan dışı bir çığlıkla açık şekilde donup kaldı. Örümcek ileri doğru sıçradı. Onu, ince ve yapışkan iplerle sararak erkek-kadının etrafında hızlıca dolandı. Aşağıya doğru veya başka bir tarafa bakmak isterdim veya avuçlarımla yüzümü örtmek isterdim fakat yine de korkunç gösteriyi içimdeki ancak o zaman keşfettiğim sıra dışı bir kötülükle gözlerimle yiyordum. Benim intikamımdı, bedeli delilik olduğunu bilseydim bile vazgeçmeyeceğim sönük ve ürpermiş bir tatmindi. Bütün her şeyi görmeliydim, bütün her şeyi temizlemek için. Kısa zamanda Lulu, sıkıca kundağa sarılmış oyuncak bir bebeğe dönüştü, yüzü dehşetten öte olan, dehşeti ifade eden bir oyuncak bebeğe. Asılı, canavarın pençeleri tarafından yönlendirilmiş, yuvanın kenarlarına iyice demirlenmiş, canlı ve hâlâ duyarlı, ikişer ve üçer ola-

rak gruplanmış, safirden, zümrütten ve opalden minicik gözler tarafından seyredilerek, celladıyla göz göze bakışarak, her zaman varolan, güçsüz ve kaçışı olmayan Kurban haline dönüştü. Örümcek bir an için kızıl lüleli oyuncak bebeği ölçtü ve aniden öne doğru atlayarak keliserlerini etine sapladı. Aynı hızla, göğüs ve baş kısmı altına katlayarak çekti. Tekrardan renklerinin o doğa dışı, sürekli değişen güzelliklerinden midem bulandı. Hiçbir zaman bir kelebek kanadı, bir kolibri tüyü, meskalinli bir halüsinasyon bu kadar tonu, birbirlerinin içine sonsuz bir tatlılıkla geçen, yanan ve sönen, onu seyredenin varlığını altüst eden bu kadar renk ışıldaması karıştıramazdı. Fakat Lulu külrengine dönüşmüştü ve cansızdı. Gözleri şimdi bir alevle yanıyor olmasına rağmen fosforlu kırmızıydı, ölüydü. Örümcek, göğsünün altından uzun, kavisli, hafif bir çıtırdamayla şehit edilenin göğsüne, pis yapay memelerinin arasına soktuğu bir iğne çıkardı. Ölçülemeyen bir vakitten sonra, iğne çekildi ve örümcek, yuvanın dibine kıvrılarak pençelerini tekrardan etrafında topladı. Tek bir ipe asılmış Lulu oyuncak bebeği, hava cereyanı dilediği gibi yavaşça döndürüyordu ve böylece, kurumuş, far sürülmüş yüzünün, şanssız karnaval maskesinin geçmişten gelen izlerinin üzerinde tel gibi yelesiyle, daha çok dönecekti (on yedi sene daha)...

Yavaşça, giysilerimde yoğunlaşmaya başlamış olan ağlardan çekildim ve gözlerimi boşluğa dikmiş, saçlarım ve kollarımın tüyleri ürpermiş, büyük tünelin kaydırağından tekrardan kararmış bir halde, çürümüş zemine ulaşana kadar kaydım. Koyu kahverengi, koyu kırmızı havanın içinde, sayısız toz taneleri, mide bulandırıcı kokular çekerek dönüyordu. Büyük kubbeden, duvara kadar açık kapıdan çıktım ve başım öne doğru bükülmüş, içim korkudan titreyerek, dar, spiral şeklindeki merdiveni yavaşça indim.

Yuvarlak camların içinde kendimi, gözleri yüzünün yarısına kadar uzamış küçük çocuk, ondan sonra kâküllü ve oval yanaklı küçük oğlan, zayıfça, bakışlarında çekingen bir şeyli ergen ve en sonunda ciddi, gözleri altında mor lekeli, çukur yanaklı, yüzünün sertliğiyle uyuşmayan şehvetle yanan ağızlı bir genç olarak gördüm. Merdiven, benim şaşkınlığıma, konağın koridorunda değil, dar ve yüksek, çok yüksek, duvarları aynı açık yeşil yağlı boya ile boyanmış, tavanında kirli ışık dalgalarını aşağıya kadar zorlukla gönderebilen bir küresi olan bir odanın içinde bitti. Zemini mozaiktendi ve çapı üç metreden fazla olamazdı. En başta, kıstırıldığımı zannettim çünkü tekdüze duvarların içinde hiçbir çıkış göremiyordum. Ya burada kalıp bir böcek gibi, soğuk mozaiğin üzerinde ölecektim ya da dönüp örümcekle karşılaşacaktım. Fakat kısa bir zamanda, o kulakları çınlatan sessizliğin içinde hareket etmeden dururken, kahverengi bir damla, neredeyse görünmez bir şekilde, merdivenin tersindeki duvarın üzerinde yayılmaya başladı. Çok yavaş bir şekilde, daha ne olduğu anlaşılmayan bir dikdörtgen belirdi ve sonradan gittikçe daha belirgin bir şekilde üst tarafında mat, küçük bir penceresi ve kolu olan, menteşeli, tümü aynı somurtkan kahverengiye boyanmış bir kapı biçimlenmeye başladı. Tuhaf bir şekilde, duvardaki görüntünün netleşmesi mükemmel gerçekliğe ulaştığında da durmadı ve kapı, halüsinasyon gibi deli edici, gözle görünen hiçbir cismin hiçbir zaman alamayacağı bir görüntü aldı. Her çatlağı, her boya partikülünü, küçük camı tutan her bir çivinin üzerindeki her pas lekesini yüz defa büyütülmüş gibi görüyordum. Kapı göz kamaştırıcı, çekilemez bir hale dönüşmüştü ve onun dışında evrendeki her şey, benim varlığım dahil kaybolmuştu. Ben göremiyordum, kimse göremiyordu; o *vardı*, kendi kendini görüyordu, maddeye

dönüşen, bakışa dönüşen, bakış. Hayatımda açtığım tüm kapılar, hayatım boyunca başka korkutucu odaların, somurtkan koridorların, anlaşılmayan dünyaların, kanamış vulvanın ilk kapısının ve can çekişmenin terlerinin son kapısının, her yerde ve her zaman aranan büyük Girişin büyük kapısının, benim pislik bedenimde olmuş olan her bir yaranın kapısının, sahip olduğum her kadının kalçaları arasındaki kapının, yıldızlar arasındaki geniş ve rüzgârlı kapıların, her ayna olan kapının, yazmayacağım Kitabımın sürekli, ah, sürekli kapalı olan ve sonsuza kadar kapalı olacak kapısının, yüzümün yedi kapısının ve şiirlerim olan umutsuz kapıların –ve daha fazlası, evren olan, hiçbir şeyden hiçbir şeye Geçiş olarak adlandırılan bizim dünyamız olan kapı, galaksilerin deliliğinden, *aeon*ların ve *pleroma*ların* ve *ogdoad*ların** ve *syzyg*ların*** çıldırmasından birden yanan kapı, ebedi hayatımıza doğru tek kapının– karşıma çıkması için açacağım geceden daha büyük bir Alef gibi, akıldan daha büyük bir düşünce gibi orada, gecenin içinde dönüyordu.

Vizyon yavaş yavaş söndü fakat şiddetli koparılma duygusu, başka şeye doğru kaçırılma duygusu bedenimin kıkırdakları ve zamkları içinde uzun süre hissedildi. *Giriş* orası mıydı acaba? Benim astral anım gelmiş miydi acaba? Yarısı boya ile kaplı olan dar ve soğuk kapı kolunu bastım ve açtım.

Kızkardeşim dik, gerçekdışı büyüklükte fayans sandalyede tahtı üzerindeki bir kraliçe gibi, ciddi bir şekilde oturuyordu. Kabinin dar duvarları canlı korkunç heykel için

---

* Pleroma: Gnostisizme ait bir terim. Başlangıçta var olan ilksel Tanrısal bütünlük, var olan düşünülebilen veya düşünülemeyen her şey. (ç.n.)

** Ogdoad: Gnostisizme ait bir terim. Işık aleminde oluşan ilahi varlıklar. (ç.n.)

*** Syzyg: Gnostisizm terminolojisinde pleroma'yı oluşturan birbirinin tümleyeni, dişil-eril ikililiğe verilen isim. (ç.n.)

çok küçüktü. Bedenini beyaz, düz bir elbise örtüyordu ve tüm parmaklarında, yarım metre uzunluğunda birtakım pençeler gibi, sürekli kıpırdayan siyah-mor-parlak kıvrılmış filmler vardı. Yerde, mozaiğin üzerinde, karelerinde anlaşılmayan jestler yapan, siyah yüzlü ve beyaz saçlı, beyaz takımelbiseli ve siyah elli adamlar, siyah boyunlu ve beyaz gözlü kadınlar, fark edebildiğin birkaç tane büklüm, banyosu yapılmış film daha vardı. Oturmuş olmasına rağmen kardeşim benden daha uzun boyluydu ve ayağa kalktığında yalnızca kalça kemiğine kadar geliyordum. Bütün odayı dolduruyordu. Şakakları, dibinden ebediyen su damlayan klozetin haznesinin yanında parlıyordu. Bana donmuş bir şekilde baktı ve sağ elinin işaretparmağı üzerindeki parlak bastonu göğsüme sapladı. Film, tümüyle parmağının ucu göğsüme, kalbimin hizasına değene kadar toplandı. Baston gerçekten göğsümün içine girmiş gibi bağırdım. Döndüm ve şimdi koridorun bir kenarında beliren spiral şeklindeki merdivenden koşmaya başladım. Dehşetten delirmiş, kalbimde açık bir yara gibi canlı bir acıyla, atlayabildiğim kadar basamak atlıyordum. "Victor, Victor!" diyen sesini, merdivenin yukarısından beni çağırdığını duyuyordum.

Yarısına kadar açık yeşil yağlı boya sürülmüş duvarların içine monotonca vidalanmış ahşap merdivenden saatlerce indim. Binlerce, on binlerce tozlu, yıpranmış, gıcırdayan basamak. Tavandaki kirli küreler gittikçe daha sönük bir ışık saçıyorlardı, alacakaranlık belirsiz, koyu bir kahverengiye dönüşüyordu. Arada bir numaralandırılmış, sürekli kapalı kapılı ve duvarları boyunca pis vinille kaplı sandalyeli katlara varıyordum. Bazı kapıların ardından sohbet sesleri geliyordu, başkalarının ardından ise aralıksız bir vızıltı veya nezaketsiz bir gülüş. Onlarca, yüzlerce aynı beyaza boyanmış kapılı ve aynı vinil sandalyeli katlar. Biraz sakinleşti-

ğimde, nefesim alveollerimi kesmediğinde, koridorlardan birinde durmaya karar verdim. Bir dişçi muayenehanesinin önünde bekliyormuşum gibi, yerlerdeki sarımtırak linolyuma gözlerimi dikip bir sandalyeye oturdum. Çok fazla yorulmuştum. O gece beni bitirmişti, bir boya tüpü gibi sıkmıştı beni. "Bir sürü örümcek –sersemlemiş okuyordum– bir sürü örümcek kalbimi arıyorlar." Eski bir fotoğrafta yaşıyormuşum gibi spektral bir yalnızlık çevreliyordu beni. Neredeydim? Ve buraya daha önce de vardığımı niye bu kadar iyi biliyordum? Akşamın gece ile karışmasında, numaralandırılmış kapılı ıssız bir koridorda, spiral şeklinde inen bir merdivenin yanında oturduğumu? Hareket ve sesten boş olan yerin tatlı bayılmasına kapılmış, yerini bulmam imkânsız olan hatıra tarafından içim yıkılmış kalktım ve ilk kapının kapı koluna bastım. Fakat kapı açılmadı çünkü –o an fark ettim– etten, müstehcen, gözle görülür bir hayatla çarpan yumuşak bir kilit, mavimsi ve yakut damarcıkları olan, deri pileli bir kilit, kapı kolunun biraz üzerinde, iki tane metal halkayı birlikte tutarak asılı duruyordu. Koridorun, gölge içine gömülü, görünmez, başına kadar tüm kapılarda, bu tarz sarı koyu kahverengi kilitler asılıydı. Parmağımın ucuyla değdiğimde, kilit etini, yavaşça, garip alışma hareketleri ile çekti. Şiddetli, delice bir nefret beynime sıçradı. Sinir ve tiksinme dalgalarıyla boğulmuş bir halde, kilidi tuttum ve yerinden çektim. Kahverengi kan, kapının aşağısına kadar sıçrayarak ve ellerimi ıslatarak her tarafa fışkırdı. Çocukluğumda, salyangozların boynuzlarını tutup inci gibi etlerinden çektiğimde hissettiğim suçlu ve korkulu tatmini hissettim. Ondan sonra salyangozu yere çarpıyordum, çatlamış kabuğunun içinden sümüksü sıvının akışını tüylerim ürpermiş seyrediyordum ve her an belirsiz bir intikamı bekleyerek cezalandırılacağımı bilerek koşuyordum. Kapıyı açtım.

Genç, bukle saçlarıyla, lekeli ve dikişleri sökülmüş bir sabahlık giymiş, ocağın önünde, mutfakta bir şeyler yapan annemdi. Sol elinde, yağı şırıldayan bir tavanın kararmış sapını tutuyordu ve diğer elinde, içlerinden su damlayan bir avuç dilimlenmiş patates tutuyordu. Erken bir saatin keskin ışığı, içinden küflenmiş bir duvar ve bir parça gökyüzü görünen, dumandan kararmış bir perdesi olan pencereden geliyordu. Annem iyice ısınmış yağın içine patatesleri attı ve birden, devasa, kırmızı turuncu bir alev, korkunç bir patlama eşliğinde tavana kadar uzandı. Çocukluğumda yaptığım gibi, kızarmış yağın üzerime sıçramaması için korkmuş bir şekilde kapıyı kapattım. İkinci kapının kilidini de çekip çıkardım. Ah, benim sınıfımdı, yerinde duramayan, bir silgi veya bir gönye istemek için arka sıraya dönen ilkokul üç veya dörtteki sınıf arkadaşlarımdı, boynundaki siğiliyle benim öğretmenimdi ve tahtadaki Strinu'ydu, gittikçe yukarı kayan bir şeyler yazan. Hepsini biliyordum, özellikle de onları çevreleyen ortamı biliyordum; büyük pencerelerden kar yağıyordu ve eğik düşen karı seyrederek sınıfın bir raket gibi gökyüzüne doğru uçtuğu hissine kapılıyordun. Üçüncü kapının ardında, üzerinde yalnızca külotu olan, bilinmedik bir odadaki bir kanepenin üzerine uzanmış ve tırnağıyla baldırındaki bir sivilceyi karıştıran bir kız vardı (Ancak şimdi kim olduğunu hatırlıyorum: Üç sene önce, birkaç hafta boyunca birlikte yaşadığımız, mimar olan arkadaşım). Dördüncü kapı bir ormana açılıyordu. İçinde yağmurdan sonraki havanın bir güneş gibi ışıldadığı yeşil-altınsı bir orman. Çiylerle, milyarlarca saydam yaprağın içinde kıpırdayan altın renkli küçük sineklerle dolu bir sabah vakti ormanı. Küçük bir kız, kenarlarında fideler, kuzukulakları ve çançiçekleri olan bir patikadan direkt kapıya doğru geliyordu.

Orada, her tarafı araştırarak, tüm kapıları duvara kadar açarak ve ebedi gün batışında öylece, ağzı açık bakarak, asırlarca kaldım. Kattan kata çıkarak ve inerek, hiçbir zaman kimseyle karşılaşmadan, hiçbir zaman kapıların ötesindeki garip, banal, üzüntülü, komik sahnelerle hiçbir bağlantı kuramadan, bazen nostaljik bir acıyla yerler, odalar veya manzaralar tanıyarak... Bazen de önümde galerili, çanlı ve bulutları yansıtan taştan parlak ön cepheli anlaşılmayan alanlar açılarak, bazen sevdiğim birtakım arkadaşlarıma gülümseyerek, bazen de tehlikeli bir aşk veya sadik bir sakatlamayı önceden sezerek. Her tarafa saçılmış renkli kalemli ve yüzü kalemle eğri çizilmiş, zemine atılmış bez bebekli bir çocuk odası. Üzerinde sadece deri ve kemik olan kızın kıvrılarak oturduğu, çuvallarla ve soyulmuş botlarla dolu bir sandık odası. Mazgalların yanından sanki uçan biri tarafından görünen yuvarlak pencerelerini yakınlaştıran ve uzaklaştıran, sanki havada sallanan kapı eşiğinde güneşin altında yanan sıra dışı birtakım kuleler. Güneşli havanın içinde akan, rengârenk kelebeklerden bir akarsuyu olan, ortasında el ele tutuşan ve göz göze bakışan çıplak iki genci yansıtan çiçeklerle dolu bir vadi. Bir masası, bir sandalyesi, bir yatağı olan, içinde çözülmüş, mumyalanmış bir kadavranın kafası masanın üzerine çökmüş, gri, dökük saçları karahindiba pufları gibi içlerinden sarı güneş ışınları yayılan el yazması metinlerin üzerine saçılmış bir çatı katı odası. Pis bir gecekondu mahallesi odasında annem ve babam sevişirken. Çıngıraklı, parmaklıklı oyun alanında elini uzatırken ve kauçuk ayı tek başına, çarşafın üzerinden ona doğru sürüklenirken.

Kapıların ötesine geçmemi bir şey durduruyordu (Birinin arkasındaki alan yalnızca bana bakan mavi bir göz ile doluydu). Katları art arda, karartı içine daha çok derinleşerek daha çok indikçe, sahneler daha rahatsız edici, daha

baskılayıcı bir hal alıyordu. Keskin çığlıklar beni bazı alanlardan uzaklaştırıyordu. Şehvetli zevk inlemeleri yanaklarımdaki kanımı yükseltiyordu. Yumuşak kilitleri arada bir rastgele çekip çıkarıyordum fakat adiliğe gömülmüş odalara göz atmam gittikçe daha da zorlaşıyordu. Başka onlarca katı daha indikten sonra, tüm diğerleri gibi bir koridorda, tüm diğer kapılarla aynı olan fakat kilit yerini tutan sümüklü yumuşakçayı çekip çıkardıktan sonra da *kendini bırakmayı reddeden* bir kapının önünde buldum kendimi. Çivilenmiş gibi duruyordu ve ardında, kulağımı her ne kadar kapıya dayasam da çok sönük, mekanik, tekdüze, kanımı damarlarımda donduran, tekrarlanan bir tıkırtıdan başka bir şey duyulmuyordu. Birden yasak odayı bulduğumu, sırra, esine, kurtuluşa birkaç santimetre mesafede olduğumu ve yine de belki onlara hiçbir zaman ulaşamayacağımı anladım. En sonunda, gizli odaya giremezsem, hiçbir zaman hayatımın sonsuz işkencesinden kurtulmuş şekilde gerçek bir yaşantı sürmeyeceğimi biliyordum. Kapı birden açılıp aynı anda beynimin, kalbimin ve cinsiyetimin patlayacağını bilseydim bile, yine de girerdim. Ve on yedi senedir umutsuz ve avuçlarımı sıkmış, yalvararak ve tehdit ederek, koyu kırmızı kapıya omuzlarımla ve avuçlarımla ve alnımla çarparak, önünde diz çökerek ve koridorun buz gibi linolyumunun üzerinde büzülmüş ve gözyaşlarımla yağlanmış yatarak kapının eşiğinde duruyordum. O aklımın derinlerini araştırdığım ilk gecede, kendimi, büyülü kapının önünden hayatında tek bir defa yapabileceğin bir istek eforuyla çekip aldım yoluma devam etmek için; fakat her gece, başka ve başka dolaşımların sonunda yine oraya döndüm. Merdivenlerden birkaç basamak birden atlayarak, arkama bakmamak için çabalayarak kendimi aşağıya doğru attım...

Kısa bir zamanda linolyum yıpranmaya başladı, zemin çamurlu bir su ile doldu, duvarlarda saydam, yalnızca ba-

cak olan böcekler görünmeye başladı. Şimdi merdivenin basamakları çamurun içine batmış yosunlardan ve bitki dokularından dolayı kaygandı. Binlerce kat daha aşağıda, beklenmedik bir şekilde, ortasında, güneşin aynısı, dönen bir küresi olan devasa boyutlardaki bir mağara açılana kadar başka yüzyıllar indim. Birer vulva gibi etli çiçekler, leş kokarak, zamklı kupalar içine binlercesi doluşan sürüngen böcekleri çekiyorlardı. Kocaman bir yumurta sarısı gibi fakat sönük yakut renginde bir yumurta sarısı, zarı beyazımsı, döner renkli ağlarla kesişen güneş, direkt bataklığın kili üzerine oturmuş ve sülfürlü havanın içine kahverengi gün batımı ışınlar yayarak neredeyse tüm alanı dolduruyordu. Gerçekdışı yeraltını doldurarak, hayal edilebilirden çok daha büyüktü, yarı saydam ve titrekti. İnce derisi ile duvarlar arasında, sönük ışınları ile yumuşak ziya dalgaları arasında canavarlar uçuyordu. Yarasa değillerdi, kelebek de değillerdi, kuş da değillerdi, adsız ve sülalesiz kuruntuydular. İrinli madde ile belime kadar, ondan sonra göğsüme kadar, bir karın gibi titrek güneşe doğru kendimden emin ilerliyordum. Omzuma her biri bir çocuk kafası kadar olan, güneş gülü çiyleri yapışıyordu. Bulantıya kadar çoğaltılmış yüzümü, onların kürevi aynalarında görüyordum. Taşlaşmış bir sandalet, bedenimin hareketleri tarafından çıkarılmış, bir an için yüzeyde belirliyordu. Çamurlu bir okul defteri, sayfalarına kir sıçramış, yüzüyordu. Işık yalnızca iyi, teselli bir sıcaklıkmış gibi, kehribar ve yakut ışıktan yüzüm ısınmış ilerliyordum. Şimdi ezici küre, önümdeki tüm alanı dolduruyordu ve her harfi açık olan fakat yine de boşuna okumaya uğraştığın rüyandaki o sayfalar gibi, üzerine anlaşılmayan fakat yine de net desenler akan, değişen, gelişen ve sönen zarif derisi üzerinden gözlerimi alamıyordum.

Kısa bir zamanda ışık jelatinleşti. Yüzüme sürülüyordu, ağzıma ve burun deliklerime giriyordu. Işık soluyor-

dum ve kaburgalarım arasındaki boşluğu yanık ve kızgın hissediyordum. Ellerime bakıyordum: Avuçlarımın çukurları bir ışıklandırma barındırıyorlarmış gibi kırmızı saydam bir hal almıştı. Mağara semenderinin narin avuçları içinden görünüyormuş gibi, yalnızca kemiklerim karanlık bir şekilde görünüyordu. Umutsuz ilerliyordum çünkü küre gittikçe daha uzakta ve ulaşılmaz gibi görünüyordu. Kuruntuların çığlıkları, kadavra bitkilerin kötü kokuları bilincimi gittikçe daha çok karartıyordu. Güneş, beklenmedik bir şekilde beni büsbütün içine çeken ve derindeki saf, ruhani altının içine, emen göz kamaştırıcı bir lif, alevden bir dokunaç gönderdiğinde, ona hâlâ muazzam bir mesafedeydim. Evet, o kadar hayal ettiğim Kitabın içindeydim, *En-Güzel-Aşk-Hikâyesi*'nin saf gökyüzü altında, kusursuz düğünde, son ve göz kamaştırıcı gerçeklikte Ovül Prensesini kucaklamaya hazır Sperm Prenstim. İlahi lav giysilerimi ve saçlarımı, derimi ve kıkırdaklarımı, damarlarımı ve kemiklerimi, bağırsaklarımı ve içlerindeki dışkıları, saframi ve içindeki zehri, beynimi ve içindeki deliliği, testislerimi ve içlerindeki geleceği, nefes borumu ve gırtlağımı ve salgıları ve zamkları ve bezleri bir anda yaktı. Dişlerimi ve gözlerimin kürelerini ve iç kulaklarımın squamasını eritti. Avuçlarımdaki hayat çizgilerimi yok etti, beni çıkardı, iptal etti, çekip aldı, kaldırdı, seçti. Ve tekrardan beni her zaman var olduğum, hiçbir zaman var olmaktan vazgeçmediğim bir ebediyet için, *aeon*lardan bir *aeon* için olmaya devam edeceğim şeye döndürdü: *Belime kadar altın lüleler, kaslı göğsümde yuvarlak kadın memeleri, kavisleri arasında erkeksi cinsiyeti barındıran geniş kalça kemikleri ve parmaklarımın arasında, altın ışıktan taçyapraklı bir gül*. Seyreltik altın içinde ışıktan bir heykel gibi büyüyordum, o kadar hızlı büyüyordum ki kısa zamanda mağarayı ve spiral şeklindeki merdiveni ve bitmek bilmeyen katları ve dünyayı ve gök-

yüzünü, bütün evrende ebediyetin *arhon*ları* olarak yalnızca ben ve gece kalana kadar paramparça yaptım. Yakut küre, ateş taçyaprakları ile altı tane *çakra* yakarak omurgam boyunca, benim bedenime göç etmişti ve şimdi daha-çok-Tanrısallığın bir tacı gibi başımın tepesinde ışık saçıyordu. Gözkapaklarım kapalı, gülümseyerek, benden küçük olan alanda havada sırtüstü süzülüyordum. Öyleydim, öyle olacaktım. Bedenimin her noktası yüce bir Tanrı'ydı, saçlarımın her kıvılcımı, bir dünyalar kalabalığıydı. Saf, boş, serin cazibenin içinde eriyerek, illüzyonun örtüsünden kurtulmuş sakin alan içinde, hepimizin geldiği Krallığın içinde, beklenmedik bir şekilde ve yavaşça, havaya kalkıyordum...

Çimenlerin üzerinden kalktım ve serinliğin etkisiyle kendime gelmiş, belim tutulmuş ve ıslak bacaklarımı açarak patikadan geri yürümeye başladım. Doğu'da, gökyüzünün rengi açılmıştı fakat yıldızlar bütün semada özgürce parlıyorlardı. Vizyonumun ışıkları kafatasımın duvarlarında hâlâ ışıldıyorlardı. Küçük parka girdim, havuzun ortasındaki utangaç Nemf heykelinin yanından geçtim ve konağın merdiveninin basamaklarını çıktım. Yatak odasının kapısını yavaşça açtım. Yeşilimsi bir ışıkta (Pencereden bir direğin tepesinde yanan bir ampul görünüyordu), arkadaşlarım, çoğu giyinik, ağır ağır soluyarak uyuyorlardı. Hava çok baskındı. Bira ve kirli çorap kokuyordu. Yalnızca ayakkabılarımı çıkararak yattım, battaniyeyi başıma çektim ve hemen, Budila'daki gecelerimde hiçbir zaman başaramadığım gibi, rüyasız bir şekilde uyuyakaldım.

Tanrım, Kuruntu'ya ne kadar da yakınım! Yanımda, bana yapışık, *içimde*, hâlâ ona dokunamasam bile şimdi nere-

*Arhon: Yunan medeniyetinde yöneticilere verilen ve saygıyı ifade eden ad. (ç.n.)

deyse görebiliyorum veya avucuna bir şey konulan ve tereddüt eden bir apraksi hastası gibi –tüm algısal bilgiler elinde, o cisminin kahrolası ismi dilinin ucunda duruyor fakat tanıyamıyor ve adlandıramıyor– ne olduğunu söyleyemeden ona dokunuyorum. Dün yemeğe gitmeden, su içmeden veya camdan bile bir göz atmadan aralıksız bütün gün yazdım. Dün gece, belim tutulmuş şekilde, ışığı kapatıp yatağın içine kıvrıldığımda, gözkapaklarımın altında okunaksız bir yazının kıvrımları ile kaplı yüzlerce ve binlerce kristal gibi aydınlık sayfalar görüyordum... O kadar, o kadar yakınım! Yalnızca bir kapının ince kontrplağı beni kendimden ayırıyor veya başka bir şeyden belki daha. Korkunç? Grotesk? Üzücü? Veya yüceltici, damardan verilen bir uyuşturucu gibi? Daha anlayamadığım şeyi hissetmeye başladım bile, belki doğaüstü bir sezgi, bir mandalanın dairelerinin ve karelerinin karışımında her şeyin birden bulunmasının doğaüstü olduğu gibi. Yazdığım her sırayla gittikçe daha ince bir hal alan kapının bir tabakasını soyuyorum. Korku ile salt mutluluğu birbirlerinden ayıramıyorum artık. Meditasyon araları vermeden ilerliyorum, başa kadar, orada her ne olursa, her ne getirirse: Dehşet veya salt mutluluk. Fakat sonunda, *gerçek* ortaya çıksın...

İkinci gün bizi çok erken bir saatte uyandırdılar ve sabah sporuna gönderdiler. Mutlu ve soğuk sabahın içinde, hâlâ sersem bir halde fakat hafif, göz kamaştırıcı, ağaçların sık yaprakları arasından fışkıran güneş için minnettar koşuyorduk. Lulu tekrardan basketbol sahasındaki kafayı yemiş, gülünç derecede kısa ve gereğinden fazla geniş omuzlu, Fil'in yanında koşan ve onu güldüren kişiydi. Gözlerimi açtım mı korkmuş bir şekilde bakışlarımla onu aramıştım. Onu gördüğümde, sancıyı sanki başkasının sancısıymış gibi zihinsel aylasından soyan ve çekilebilir hale getiren o

ağrıkesicilerin etkisi altındaymışım gibi, duygusal açıdan çok daha rahat olmama rağmen tekrardan midem bulanmıştı. Karnavaldan döndüğü gibi, kadın kılığında, yüzüstü ve bacakları bir fahişe gibi açık yatmıştı. Tüm yastığı ruj ve göz kalemi ile kirletmişti. Uyandığımızda, Cici, poposunu grotesk bir tutkuyla oynatarak bir galibiyet kükremesiyle üzerine atlamıştı: "Ah, *darling*, ne kadar *iyisin*!" "Zenci kızlar gelsin, zamparalıklar başlasın!" diye bağırıyordu Titina ve aynı zamanda Papa ve Angeru saplantılı düetlerine başlamışlardı: *İşçiler, yukarı ve ileri/Büyük zaferin yolundan*, nakaratı yatakhanedeki neredeyse herkes tarafından kusurlu tekrarlanan, polemik bile olmayan, daha çabuk yaşadığımız ve bizi ıslatmayı başaramayan propaganda okyanusuna umursamaz ve dalga geçici, *falsetto*da* verilmiş bir cevap gibi geliyordu kulağa: *Ir, ır dişinle ısır*...

Yanık şeker çayını son defa içtik ve çantalarımızı hazırlamaya başladık. Tümünü bahçeye topladık ve gruplar halinde otobüsleri beklemeye başladık. Herkes mutluydu ve aynı zamanda biraz nostaljikti; yanlarındaki bagajlar bile onları değiştiriyor, garip bir ciddiyet havası veriyordu. Herkesin üzerinde bir dünyanın bitişinin üzgün ateşi yüzüyordu. Şimdi Clara'yı elinden tutan Savin'e yaklaştım fakat onlar, sanki yokmuşum gibi, bana bakmıyorlardı. Savin kıza bir şeyler söylüyordu, Hintçe kalıplardan bir şeyler: *Santana*... Şimşeğin sabah çiyine yansıması... Kambur duruyordu çünkü Clara'dan çok daha uzundu. Clara cam gibi parlak ve uslu gözleriyle, oğlanın yüzünü hareketli bulutların arka planında yansıtarak ona sakince bakıyordu. Burada, Budila'da başlayan aralarındaki ilişki –veya daha doğrusu, orada, çiçek dolu vadide– lise çiftlerinin çok azında olduğu gibi, sürmeye devam edecekti. Birkaç sene önce, ilkbaharlarda, içimdeki garip bir huzursuzluk beni hayatımın ilk se-

* Falsetto: Tiz ses. (ç.n.)

nelerini geçirdiğim semtlere geziler yapmaya ittiğinde, onları gördüm. Floreasca'daki küçük villada, Ştefan cel Mare Sokağı'ndaki apartmana taşınana kadar, dört yaşına kadar oturmuştuk. Müzisyen ismi taşıyan sokağa girdim mi kendi aklımın derinliklerine süzülüyordum sanki. Manzara, sarı villaya yaklaştığımda beni komple etkisi altına alan bir heyecanla doluyordu. Işıldayan camlı sürgülü kapıdan giriyordum ve kendimi bir rüyanın ortasında buluyordum. Karanlık bir yeşile boyanmış geniş koridoru tanıyordum, yüzlerce kez girip çıktığım yağlı boya renkleri kokan kapıyı biliyordum ve üst kata götüren, melankolik, salyangoz kabuğu şeklindeki merdiven sanki beynimin gri maddesi ile boyanmıştı. Orada, karanlık koridorda (ve yine de hafızamdan daha eski olan hatıraların büyülü ışığını yayarak), eski evimin önünde, önceki hayatımın karşısında, bir bayılma, tatlı ve üzüntülü bir cazibe kaplıyordu beni. Kendimi ete saplanmış bir tıraş bıçağının şimşekleri içinde gibi, camdan bir bilyeyi zeminin mozaiğine bırakırken, eğri sek sek karelerinde acemice zıplarken, elbisemin sert kumaşına avuçlarımdaki renkli tebeşiri silerken... pencerenin yanında, ejderha resimli bir kitaba bakarken görüyordum... Fakat rüyalarımda seneleri ve evleri karıştırarak, belli belirsiz kırıntılar bazen kendini gösterse de hiçbir şekilde dairenin kendisini hatırlayamıyordum, odaların yerleşimini, annemin ve babamın o zamanki mobilyalarını bilmiyordum. Uğultulu koridordan, bu defa da yeni oturanların kapısını çalıp daireye bir bakmak için rica etmediğime kendime kızarak çıktığımda, güneş gözlerimi kamaştırıyordu ve o zamanlar gökkuşaklarıyla dolu gördüğüm kirpiklerimi kısmam gerekiyordu... Savin ve Clara'yı, birkaç sene önce, o renkli saçakların arasından gördüm. Sokağın kenarına park edilmiş arabaların ön camlarında yansıyan yakıcı ışığın altında yan yana, el ele yürüyorlardı. Kaldırımda dur-

duk ve biraz konuştuk. ÖğrenciTarzı'na, tenise gidiyorlardı. Çocukları (İki oğlanları varmış) Clara'nın annesiyle, parkta bırakmışlar. Sakin bir hayat yaşıyorlarmış, her ikisinin de işi varmış, akşamları çocuklarla oynuyor, gezmeye, sinemaya gidiyorlarmış... Birkaç kitap çıkardığımı duymuşlardı fakat... "Biliyorsun, bizim okumaya pek zamanımız kalmadı..." Tabii ki bir daha görüşürsek ve onlara bir kitap getirirsem... Sorumlu insanlar gibi, telefon numaraları değiş tokuşu yaptık. Telefon numaramı, her zamanki gibi bir rakamını değiştirerek verdim.

Sırtlarında spor çantalarıyla bellerinden tutuşarak uzaklaşırlarken birden kendi kendime şimdi *Quadrat*'ta kimya mühendisi olan Savin'in bütün deliliğinden nerede vazgeçtiğini sordum. Devasa IQ'suyla ne yapmıştı? Şimdi bir hain zehir ile eritilmiş gibi, büyük bir ihtimalle hayatın mutluluğu tarafından eritilen aklının hangi süngersi tabakası içine yeniden emilmişti? Clara'nınki gibi duru, hafızasını kaybetmiş birisinin gözlerine benzeyen gözleri, o kadar senedir ağır ağır düşündüğüm şeyi getirdi aklıma: Mutluluktan daha büyük işkence ve daha derin cehennemin olmadığını. Sevdiğin kadının içine girerek, aslında Büyük Girişi kaçırdığını. Vulvanın gerçek giriş olmadığı ve vajinanın gerçek tünel olmadığı. İki paralık bir panayırın aynalı odasında kaybolmuş gibi birbirlerinin içinde kaybolan Savin ve Clara, sekse, yalnızca akla layık olan şeyi kurban ederek çocuklarını büyütüyorlardı, illüzyonu sürdürüyorlardı, hayatlarının kurtuluşunu her an kaçırıyorlardı. Çok azı, gerçek Çıkışın var olduğunu biliyordu ve onun, dostunu, tek başına, belki güvenilir olan tek işaretten tanıyarak seçtiğini. O işaret, canavarlıktı. O, cinsel aşkın sahte tünellerini reddetmeli ve içine dönmeliydi, aynı zamanda erkek ve kadın olmalıydı ve beynin şatosunun canavar yalnızlığında kendiyle sevişmeliydi. Gerçek seks ve labirentten

taçyaprakları olan gülün çekirdeği orada, beynimin ortasında, o gecenin vizyonunda vardığım yerde bulunmaktaydı. Orada, tüm insanların beyinleri evrenin yıldızlı yüzünü delen adalarmış ve uçlarını hayal edilmeyen göklere yükseltiyorlarmış gibi, başka bir dünyaya götüren Çıkış bulunmaktaydı. *Oraya varanlar* ebediyete kadar damgalıydılar. Mutsuzluk, her zaman kaşları arasındaki pırlanta olacaktı. Yalnız ve herkes tarafından göz ardı edilerek devasa, delice, okunaksız altın yapraklı Kitaplar içinde krallığın haritasını çizeceklerdi. Kurt dolu leşleri, kimsenin orada bir insanın yaşayacağını tahmin edemediği, kırık dökük çatı katılarında, çarpıcı el yazması metinleri üzerine düşmüş bulunacaktı...

Tekrardan istediğim gibi aşağılayıcı bir şekil veremediğim bir gülümsemeyle ikisine bakarak belki o gün de yani kamptan ayrıldığımız gün de aynı şeyi düşünmüştüm. Ya da fantastik yükselişin takip ettiği o korkunç dalışların verdikleri baş dönmesini hâlâ hissederek geçen gecenin esini tarafından hâlâ içten parçalanmış, boş boş, düşüncesiz ve dileksiz bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Toparlanmam nasıl olsa zor olurdu çünkü zaten bir saatten sonra onlar da umursızlaşıp bağırış ve şarkı programlarına başlamışlardı: "Eski Truva'dan bir selam: Ahoe! Ve bir daha çünkü azade: Ahoe! Cantemir'den bir selam: Hay siktir!" Otobüs, bir bulut toz içinde kampın bahçe kapısından girdiğinde, havada yanık plastik ufunetin patlamasına yer bırakarak, bagajlarımıza saldırdık ve onları açılan kapılara kadar sürükledik. Zorlanarak çıktık, her birimiz birkaç yer ayırtarak ve arkadaşlarını çağırarak, gülerek ve bağrışarak... Kızlar bluzlarını terlemiş göğüslerinden ayırarak, sıcaktan bayılacaklarmış gibi yaparak gözlerini döndürüyorlardı ve göğüslerinin içine üfürüyorlardı. Gitarlar, tekrardan rozet ve yazı (*Make love, not war*)

dolu hâki kılıflarından soyuldu ve kırmızımtırak kahverengi kalça kemikleri, çalanların kucağına oturan tatlı kadınlarınkinin aynısıydı. Öğretmenler ön sıralarda, gözlüklerinin saplarını kemirerek ve öğrencilerini sayarak birbirlerinin üzerine eğiliyorlardı. Kamp, rengârenk ve gizemli dünyasıyla yanlarından yetişkin akıllarında hiçbir iz bırakmadan geçmişti: Her geçen yılla, kafalarının içine bir kat kireç daha yerleşiyordu, ağızlarında taşıdıkları diş plaklarına benzer bir protez, çürük duygularının, nekrozlu sinirleriyle fikirlerinin, saçma hayatlarının parodontozunun yerlerini alıyormuş gibi, gittikçe daha cansız ve mutsuz oluyorlardı.

Otobüse sonuncular arasında bindim ve ancak yerime oturduğumda, *Metamorfoz*umu yatakhanede, komodinin üzerinde bıraktığımı anladım. Eğer arka tarafta otursaydım inmem imkânsızdı çünkü otobüsün koridoru üst üste atılmış valiz ve çantalarla doluydu. Şoförden beklemesini rica ettim ve konağa doğru koşmaya başladım. Issız bir plajda devasa bir *cypraea tygris* deniz salyangozu kabuğu gibi, içindeki düşünceler ve delilikler çoktan buharlaşmış bir kafatası gibi, tümüyle boş ve terkedilmiş bina, bilinçaltında, tehdit edici, çocukluğunda geçmek zorunda kaldığın yabancı yerlerin uğuldadığı gibi uğulduyordu. Nevresimlerinden soyulmuş yataklı, her tarafa gazete ve ambalaj kâğıtlarından yapılmış yumaklar saçılı yatakhane, çekilemez bir hüzün içindeydi. Kitabım, ayaklarla basılmış, sayfaları katlanmış ve toz dolu bir halde yerlerde yatıyordu. Kaldırdım ve elimde kitabımla yatağım üzerindeki çizgili, pis şiltenin üzerine oturdum. Birkaç saniye boş boş bakakaldım ve birden işkence, hayatımın sınırsız işkencesi, bir apse gibi patladı ve açık kitabı yanaklarıma yapıştırarak, gözyaşı ve salya ile ıslatarak, hiçbir zaman olmayacağın, yalnızca ergenliğin korkunç yaşlarında olabileceğin gibi çi-

leden çıkmış, hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladım. Kendimi yatağa attım ve dakikalarca, hiçbir şey düşünmeden, anlaşılması imkânsız o acı biraz dinene kadar ağlamaya devam ettim. Tuvalete gittim ve olduğu gibi toz ve gözyaşlarıyla kirlenmiş yüzümü yıkadım.

Tekrardan otobüse bindim ve camdan, sıradan kırları ve kasvetli tepeleri olan, birer çocuk tarafından hendeğin kenarındaki sarı papatyalar içinden götürülen inekli bir köy manzarasını seyrederek art arda şarkı ve bağırış repertuvarının tümünü dinledim. Konak, heykel ve park çok uzaklarda, kanlı birer kapan gibi boş kalmışlardı.

Birkaç saat boyunca yalnızca camdan baktım, başımı bir an için bile bol bol şarkılar mırıldanan arkadaşlarıma çevirmedim. Otobüsün arkalarında bir yerde, Lulu'nun hiç yorulmayan çatlak sesi öyle bir enerji ile duyuluyordu ki görüntüsü köylerin ve buğday tarlalarının birbirlerini izlemesinin üzerinde, retinalarımda canlanıyordu. Arsız ve ahlaksız sırıtışı, büyük kuş gözleri, kadınlardaki gibi alnın üzerine dökülmüş ve doğallıktan uzak siyah saçları, içimde çoktan çürümüş fakat gittikçe daha saf bir hal alan aynanın havası içerisinden bana sürekli bakan, Victor'a bağlayan bir göbek bağı gibi yıllarca hatıralarımda canlanacaktı. *Sen*, Victor, benim tek arkadaşım, beyaz yaprakları, yarama sarılmış gazlı bezi, kan ve irinle ıslatıp kirleterek, bu garip sayfaları uğruna yazdığım tek insan olan sen. O günden bugüne hayatımın nasıl geçtiğini sen biliyorsun. Askerlik yılım, ondan sonra üniversite, beni altüst eden başarısı ile öykü kitabım, ondan sonra romanlarım, merkezdeki dairem, Peugeot'm... O kadar şeyin arasında, Delia. Zamanın kalınlığında bir yerlerde kalan fakat Savin'inki gibi ölmeyen o mükemmel yaşlarımızın görünümleri. Çünkü Lulu da var. Beni klinikten kliniğe sürükleyen mide bulantısı ve baş dönmesi. Psikanalize, psikotroplara, sekse ve içkiye tepki

vermeyen nevrozum. Korkuyorum ki bu son çareye bile, bu metnin, bu yapının, bir gazlı bez veya bir örümcek ağı gibi nadir ve karışık bu tekstilin sıkı yara bandına bile tepki vermeyen...

Budila'daki buluşmamızdan bir sene bile geçmeden, Lulu'nun Rahova yolunda bir yerlerde bir tramvayın çarpması sonucu öldüğünü duyduğumda, çay kaşığımla havada kaldım ve Michi'ye donmuş bir şekilde baktım. İlkbaharın sıcak ışığı altında Ştefan cel Mare Sokağı'nda tesadüfen buluşmuştuk ve *Karanfil*'e girmiştik. Asker tıraşımdan (Üç günlük bir izindeydim) biraz utanıyordum fakat aynı zamanda her zaman hoşuma gitmiş olan ve birkaç ay sonra benim ilk kadınım olacak olan eski sınıf arkadaşımı görmekten mutluydum. Bir saçmalık, benden biraz uzun boylu olması, en sonunda bizi ayırdı. Fakat o nisan esintisinde ruj sürülmüş ağzını ve üzerindeki kumaşını şişiren göğüslerini gözlerimle seviyordum. Çiçek açmış terasta pastalarımızı yiyorduk ve tabii ki ilkokul dört F'deki eski sınıf arkadaşlarımız hakkında konuşuyorduk: Ölü neler yapıyor, Cici nerelerde, Calceola Sandalina daha kimlerle takılıyor... Oğlanların neredeyse tümü askerdeydiler, kızlar ise üniversite giriş sınavı için inekliyorlardı... Ve birden Michi'nin görmediğimden beri mucizevi kadınsılaşmış ördek burunlu tatlı yüzü ciddi bir hal aldı (yine de *çok* ciddi değil, sana çok yakın olmayan bir tanıdığının ölümünden bahsettiğin o kibar yüz ifadesi ile) ve tek bir nefeste, sanki o güneşli öğleden sonrasının zevkini bozmak istemiyormuş gibi, Lulu'nun öldüğünü söyledi. O an, çiçek kutucuklarıyla çevrelenmiş terasta, Michi'nin, masalarda servis yapan kadının ve bozukluklarını hesaplayan birkaç çocuğun şaşkın gözleri altında, o günden hayatımı, "Lulu ile dönemlere" ve "Lulusuz dönemlere" ayıran ilk "krizimi" geçirdim: Dünya üzerine yıkılan gökyüzü, utanç, suçluluk ve

sınırları belirsiz, karışmış olan sınırsız iğrenme, hıçkırıklarla ağlama ve en sonunda dağınık kaçış. Birkaç gün hiç uyumadım ve hiçbir şey yemedim, binlerce vizyon ve saplantılı tekrarlayışlarda Lulu'nun ölümünün iki senaryosunu karıştırarak, hangisinin gerçek ve hangisinin halüsinasyon olduğunu ayırt edemeden, yalnızca yattım: Kadına dönüşmüş Lulu, örümcek ağından tüneli çıkarak, devasa canavarı gördüğünde donakalarak, ondan sonra şehit edilmiş ve sarkık durması için emilmiş, kurumuş kabuk, aklımın derinlerinin cereyanında dönerek ışıldayan bir ipe asılı bez bebek ve mutlu çocuk Lulu, kısa kollu gömlek giymiş, tramvay neredeyse boş olmasına rağmen, tramvayın merdiveninde yolculuk yaparken durağın direğine çarparak ve çelik tekerlerin altına yuvarlanarak... Michi daha sonra anlatmıştı, siyahlara bürünmüş bir kadınla bir erkek, tramvayın raylarına, yanan birer mum yapıştırmak için haftalar boyunca kaza yerine gelmişlerdi...

Bükreş'e son derece pis bir kenar semtinden girdiğimizde, zorlukla fark edilen bir akşam çöküşünün pembe buharı, havayı renklendirmeye başlamıştı. Bir otobüs terminali, bir benzin istasyonu... Çirkin ve birebir olan blokların arasından geçenlerin telaşı, çukur dolu sokaklar... Otobüsler, dur işaretlerinde gittikçe daha çok duruyorlardı. Şimdi hepsi, havası gittikçe ağırlaşan otobüsün içinde, "Dün akşam beş kadın/Bir kulübeye çektiler beni.../" diye bağırıyorlardı. Ama Tanrı'ya şükür her şey bitmişti. Önce Dimitrov Sokağı'ndan, sonra Viilor Sokağı'ndan geçtik ve bir hafta önce hareket ettiğimiz lisenin bahçesinde durduk. Hiç kimseyle vedalaşmadım. Eve doğru sarı ışıltılı gün batışının altında valizimi ağır ağır sürükleyerek tek başıma gittim. Yolda, tuhaf bir görüntü bana çarptı ve ondan sonra yüreğimin derinine kazınmış bir şekilde kaldı: Harabeler içinde, eski evlerin bulunduğu bir çıkmaz sokak.

Üst kattaki camlar kırıktı, çürük mavi panjurlar tek bir menteşede sallanıyordu ve boş pencerelerin içinden tabloların bulunmuş olduğu silik renkli alanlı kaba boyanmış duvarlar gözüküyordu. En dipte, zift gibi siyah ferforje korkuluklu bir başka yıkıntı ve korkuluğun tepesinde, sarı gecenin içinde aynı siyahlıkta olan, göklere ateşten bir taç uzatan ince ve narin bir kavak vardı. Yıkık duvarın yanında, bir köpek havaya kalkmıştı. Bu görüntüye, akşamın sarısı üzerindeki daha önce de gördüğüm koyu siyah görüntüye bakarak aynı büyük acıyla tekrardan çevrelendim. Gözyaşları arasında, "Niye bir melek gece geldi?" diye okuyordum. "Ağaçlarda, yapraklar hışırdıyorlardı./Havariler uykuda inliyorlardı.../Niye bir melek, gece geldi?/Ve o gecenin özel hiçbir şeyi yoktu..." Eve vardım, dairemizin kapısını çaldım ve annemle babam (birer yabancı) kapıyı açtılar ve bana sarıldılar. Valizi girişte bıraktım, aklım başka bir tarafta, "kampın nasıl geçtiğini" anlattım... Televizyonda ne olduğunu hatırlayamıyorum ama saçma bir şey vardı. Banyo yaptım ve mavimsi kaynar suyun altında durmadan ağladım.

Beynim, kalbim ve cinsiyetim birden patladılar! Paramparça bir haldeyim. Parçalarım da paramparça! Tanrım nefes alamıyorum çünkü gırtlağım bilezik bilezik ve kıkırdak kıkırdak çözülmüş durumda. Kaburgalarım, göğüs kafesimin derisini deliyordu ve kafatasım yerlere saçılmış fayans parçaları gibi duvar kemiklerine, kalbursu kemiğine, temel kemiğe ve artkafa kemiğine ayrıldı. Böbreklerim et dilleri ve ince deri hortumları arasında cam gibi parlıyor. Çaputlar, şeritler!

Kimsenin hiçbir zaman varmadığı yere vardım. *Kimsenin* hatırlayamadığını hatırladım. Ve tahmin ediyordum, her zaman tahmin etmiştim. Şimdi, saplantının duvağı yü-

zümden ayrıldığında, hiçbir kız kardeşimin olmadığını biliyorum; sararmış lastik ile tutturulmuş elbise dolabında bulduğum atkuyruklarının sarımtırak yumuşaklığını, aklımda tutuyorum şimdi! Oraya vardım, oraya vardım! Kendimi o zamanlar gördüğüm gibi (başka bir hayatta, hiçbir düz açısı olmayan ve sarı dumanla kaplı tuhaf bir odada), aşınmış gümüşlü aynada gördüm. Son kapıyı da açtım!

Kanım, şimdi hava girdapları ile karıştırılmış ve pıhtıdan adalarla dolu olmalı. Maden damarları gibi lenf, salya, safra ve sperm damarları ile çizilmiş olmalı. Şu anda, arteriyel sistemime, eski gaz boruları gibi çatlak ve yine de kalbimin deli çarpıntılarına, adrenalin pompalayan beynimin kasılmalarına ve gevşemelerine hâkim olmalıyım ve sonuna kadar bilinçli kalmalıyım. Dramla, bir an için bile olsa yüz yüze gelmeliyim. Ondan sonra kanama, aklımın yeraltılarına saldırabilir, sayfaları sırılsıklam yapmak için diş etlerimden ve burun deliklerimden bu sayfalar üzerine dökülebilir ve kanım, mürekkebin mavi sıvısı olan beşinci göz içi sıvısıyla dolabilir. Beni her zaman istediğim gibi bulabilirler: Çoktan çürümüş, hava gibi hafif kafam el yazısı metnimin üzerine düşmüş, ona yapışmış, onunla bir olmuş... O benim etimden et, ben onun metninden metin...

Akşam, yani, karanlıklarda belli belirsiz arayışlar yapmaya başladığımdan bir hafta sonra gerçekleşti. Sabahlar yazımın korkunç maddesi içinde, akşamları pencerelerine selüloitten bir kürenin içine yağdığı gibi yavaş ve sürekli kar yağan devasa koridorun koyu sessizliği içinde. İki gecedir, bazen soğuk tahtalara uzanıp kulağımı kirli ahşaba dayamış olmama rağmen, zeminin altından hiçbir ses duymamıştım. O belirsiz gecedeki okşanmış, sarılmış, döllenmiş ve şaplatılan kadının bedeninin hatırası beni aşırı derecede tahrik ediyordu. Dün gece daha fazla dayanamadım ve yalnızca kazağımla ve ayaklarımda terliklerimle odamdan çıktım. Merdivenin basamaklarını kar yığınları arasından titreyerek

indim. Duvarların nehir taşları, soğuk ve yalnızlık saçıyordu. Akşam çökmüştü. Çok uzaklarda, bir tarlanın sırtında, bir evin aydınlık camları görünüyordu. Başka hiçbir şey ışık yaymıyordu. Daha önceleri görmediğim büyük, paslanmış bir kilit, güçsüz çemberlerde sallanıyordu. Kulağımı ıslak ahşaba yanaştırdım. Kararmış boyanın kavlamasında yalnızca kar taneleri uçuyordu.

En başta, içerideki alan, dolu ve çok yoğunmuş gibi hiçbir şey duymadım, sessizliği bile duymadım. Fakat yavaş yavaş sanki bir kâhinliğin gerçekleşmesi ile sarsılmış ve kollarımdaki tüyler ürpermiş şekilde, su altında kalmış bir dünyadan gelen birtakım korkunç mesajlar gibi, ürpertici bir hayvanın boğuk mırıldanmasına benzer, sanki eski bir projektöre ait olan, tekdüze, tekrarlanan bir tıkırtı ayırt edebildim... O zaman, bir histeri krizindeymişim gibi kapıya saldırdım. Avuçlarımda yaralar açtım, omuzlarımı parçaladım, sesim gidene dek acizlikten bağırdım. Her vuruşumda, sallanan ahşabın ötesinde sevdiğim birinin akıl almaz işkenceler çektiğini biliyormuşum gibi içim bomboştu. O iç karartıcı dış kapıya ne kadar vurduğumu hatırlamıyorum fakat en sonunda, kilit beklenmedik bir anda halkaları kırılarak çöktü ve sonuna kadar açık kapının içinden bakabildim.

Birden, gerçekdışı bir dumanın içindeymişim gibi, titrek koyu kahverengi sarı ışığın bir parçası olmuş şekilde, eşiğin diğer tarafına ayak bastım. Rulonun üzerinden açılan eski filmin hırıltılarında ve tekrarlanan tıkırtılarında duvarları – tavana kadar yan yana palmiye "temasıyla"– mütevazıca boyanmış, şekilli bir oyunun prizmatik parçaları arasında, halının üzerine saçılmış siyah beyaz film bukleli çocukluğumun odasını tanıdım. Çok yavaş, duygularım içinde erimiş bir halde, yüz hatları yüzünün kumaş dairesine kalemle titrek çizilmiş bir bez bebek ile oynayan kızın yanına yanaş-

tım. Karşısına geldiğimde, birden gözlerini bana doğru kaldırdı. Tanrım onları nasıl da hatırlamayayım? Nasıl da bu kadar zaman kaybolmuş bir şekilde dolaşabildim? Çünkü nazik kaşlarıyla *o* siyah ve emin *gözler*, uzun zamandır unuttuğum, ilk çocukluğumda, o kadar kez aynada görmüş olduğum şekliyle *benim gözlerimdi*. Şimdi biliyordum, kuyrukları acemice örülmüş, göğsünde bir desen olan elbiseli kız, *bendim*. Şimdi hatırlıyordum (Fakat o bayılma, nostaljinin işkencesi içinde, erime hatıra diye adlandırılabilir mi?): İki sene önce bulduğum paketin içindeki resimler, annemin beni dört yaşına kadar sadece kız çocuk kıyafetleri ile giydirme kaprisi, hepimizin Floreasca'daki müzisyen isimli sokağında yaşadığımız zamanlardaki ilk yaşlarım hakkında konuşmaktan çekinmesi... Eski duvarlı ve Kuruntular'ı temsil eden devasa tunç heykelli şehrin bilinmeyen bir semtinde, elim annemin elinde, direkt güneşin yakut küresine doğru ilerlerken muazzam kırmızı gökleri olan ıslak sabahın niye o kadar sık aklıma geldiğini şimdi biliyordum... "Oyuncaklarıyla oynamak için, Ancuţa'ya gidiyoruz" diyordu annem bana sürekli fakat ben o yolun kuzenime götüren yol olmadığını biliyordum. İlerledikçe daha çok korkuyordum. Heybetli kenarları içinde binlerce penceresi olan, bana başka bir dünyaya bir giriş olarak görünen birtakım ayaklı vazolara yaslanmış çıplak ve alçıdan iki büyük kadın tarafından çerçevelenmiş kapısı olan devasa bir binanın önüne vardık. "Uslu ol" dedi annem bana ve beni sonsuz bir koridorda, beyaz giyinmiş bir kadının himayesinde, arkasından bağırarak bıraktı. Kendimi sert çarşaflı bir yatakta, göz kamaştırıcı ampullerle dolu kocaman bir tabağın altında buldum. Sakallı bir kafa üzerime eğildi, ümitsiz, bir kere daha bağırdım ve ondan sonra hiçbir şey bilmedim. Ondan sonra, haftalarca, sonsuza kadar kaybolmuş elbiselerim ve oyuncak bebeklerimin ardından ağladım...

Yasak odanın mutluluğu ve acısı içinde erirken, bütün bunlar, yıllarca efor ile yoğunlaştırılmış bir yayın muazzam basıncıyla aklıma birden geliyorlardı. Hoş geldin anlamında bana gülümseyen spektral çocuk, ayağa kalkıp altın şakaklı başını kalça kemiklerime yanaştırarak belime sarıldı. Benim sevgili ikiz kız kardeşim, kaybedilmiş ve tekrardan bulunmuş kardeş! Uzun süre böyle, birbirimize yapışık, aklın hassas ışığı ile istila edilmiş kaldık.

Kendi köşesinden, sanki yüzünde bir kadın çorabı varmış gibi neredeyse yüz hatları hiç olmayan *bir üçüncüsü* ilerledi ve kulağıma hiçbir zaman unutmayacağım o kelimeleri fısıldadı. Hayatımın çirkin dramı. Geçmişimin merkezindeki canavarımsı *phallus** çocuk. Lulu'dan on sene önce, *gerçek* yerine aniden gönderilen yara! Tek bir jestin – zorla onun cinsiyetine (nevrozumu tetikleyen, bilincimi parçalara bölen ve onun yüzünden Lulu'nun kirli bir etekle çevriliymiş gibi Budila'nın hayaleti ile çevrelenerek yalnızca bir maske ve giriş koridoru temsil ettiği) götürülen elimin– eşlik ettiği o birkaç kelime, tek bir defa –en sonunda hatırlıyorum!– *gerçekten* çocukluğumda, yedi yaşımda duyduğum gibi yankılandı. Öyle uzun ki yüz hatları Dan'ın, mavi bir sis içinde kaybolan bir annesi olan, Deli Dan'ın, Ştefan cel Mare'deki komşumun sesini şimdi tanıdım. Bir şafak vaktindeki gibi her şeyi, her şeyi hatırladım! İki sene önce hayatım birden kendini aynanın diğer tarafında bulmuş gibi, seksin canlı çizgisini geçtikten sonra, hayatımın gidişatını değiştiren korkunç sahne...

İki çocuğu da ebediyete kadar birbirleriyle yüzleşmeleri için orada bıraktım: Kurban ve cellat, başarı ve felaket, alçaklık ve yücelik, baş melek ve sakatlık ve bir anda kanayan

*Phallus: Antik Yunan'da Dionisos ritüellerinde mutluluk, bolluk ve bereket simgesi olarak kullanılan simgesel erkeklik organı. (ç.n.)

organlar yığınına dönüşmüş fakat Tanrım, en sonunda İYİLEŞMİŞ! Yasak odanın kapısını çarparak koştum.

Bir limon gibi sıkılmış fakat *iyileşmiş* haldeyim. Birkaç dakika sonra bu güzel ve sıcak, ormanlarla çevrili, melekle savaşımın aşırı ateşte kurutulan sahası olan villadan ayrılacağım. Valizim hazır. Yatağın üzerindeki nevresimler toplanmış ve bir çarşafın içine bağlanmış durumda. İlk defa odayı havalandırdım çünkü kar durdu ve hava uzaktaki mavi dağları ve köknarların dalları arasındaki güneşi içime çekmeyi isteyeceğim kadar parlak.

Valizin dışında, yalnızca son yaprağına, son cümlelerimi yazdığım kâğıt destesini bıraktım. Buradan, bir kalça kemiğimden topal yürüyerek fakat hayatta çıkacağım. Arabaya binip Sinaia'ya götüren yolun dolambaçlı çizgisini takip edeceğim. Tepelerindeki dağ evleri ile, çimento fabrikaları ile, kereste depoları ile ve demir yolu köprüleri ile, katlanır bir turistik broşür gibi önümde aniden ve ticari açılan Prahova Vadisi'nden ineceğim. Altkarpatlar'dan çıktığımda, hava, hissedilmeye başlayan akşam çöküşü üzerinde kayarak gri saydam bir renk alacak. Dörder dörder yapıştırılmış silindirik silolar. Rafinerilerin alevleri. Tepelerinde, yakuta dönüşmüş güneşin sallanacağı karlı kırlar. Yol ile paralel giden demiryolunda, onlarca penceresinden yakut ışığı yansıtan bir tren. Uçlarında bir çeşit UFO'ları olan su kuleleri. Kenarları yıpranmış çadırlı ve polietilen tenteli Çingene köyleri. Kırları çapraz kesen kargalarla dolu yüksek gerilim direkleri. Önümde ve ardımda, bir oyundalarmış gibi birbirlerini sollayan başka arabalar. Teypte benim sevdiğim Joe Dassin. Ve yanaklarımda, hafif açık olan camdan sürekli giren soğuk ve temiz hava.

Ondan sonra çöp ve kırık dökük bina kalabalığından kendini belli eden şehir. Engebeli yollar, bloklar, fakir vitrinli dükkânlar. Kürklere ve paltolara sarılmış, her tarafta

kaynayan insanlar... Dakikada bir duyulan fren sesleri, dur işaretlerinde duraklamalar, ters yöne girmemek için karışık sokakların içine dikkatli dalmalar Eski, iki savaş arasında inşa edilen apartmanın içindeki dairem. Delia'nın her zamanki yapmacık fakat çekici gülüşü. Ve köpek ve şanssız Dionisie Rădăuceanu. Ve briç kulübü. Ve uydu filmleri.

Fakat Victor, buradan muzaffer (Çünkü zaten ismimizin anlamı bu değil mi?) ve yenilmiş ayrılmadan önce seni bir daha görmek istedim. Banyoya gittim ve bütün hafta yaptığım gibi, sana tekrardan baktım. Senin kurumuş ve esmer yüzün, dikkatli ve sert gözlerin. Başını bir ayla gibi saran ebedi alacakaranlık. Acaba her zaman yanımda mı kalacaksın? Ya da yetişkinliğin içinde eriyenleri terk eden tüm gençler gibi gidecek misin?

Gitmeden önce görüntünün üzerine buhar üfledim ve aynanın üstüne parmağımla yazdım:

DEFOL.

Nobel adayı ve çağdaş Rumen edebiyatının kült yazarı Mircea Cărtărescu ülkesinde ve çevrildiği ülkelerde büyük ilgi gören *Travesti* romanında Victor adlı kahramanının cinsel kimliğiyle yüzleşme sancılarını anlatıyor.

Victor on yedi yıl öncesini, on yedi yaşındayken katıldığı bir okul gezisini hatırlarken zihninde kadın giysileri giymeyi seven bir arkadaşının, Lulu'nun hayali canlanır. Bir yaz kampında ona dokunmuş ve büyülenmiştir. Frapan giysileriyle erotik danslar yapan Lulu, Victor'un cinselliğini ilk uyandıran canlı varlıktır.

"Kafamda yoğun bir şerbet gibi katılaşan huzursuzluk, burnumun kemiklerine, boynumun omurlarına iniyor ve Lulu'nun görüntüsü karışık renkler içinde, kedi idrarından yapılmış farlar, samur sperminden parfüm, egzotik, çürümüş ve şüpheli çiçeklerde, yağlı bir rimel sürmüş gözler içinde akıyormuş gibi göğsümü pembe ve yapışkan bir şeyle istila ediyor ve – Dali'deki gibi süzülürken – akmak istiyor: Beni komple kirletip kanala sahte bir bacak atan asfalttaki bir su birikintisine sızmak istiyor. Victor, yalnızlığımın beyaz teninde bir çıban bulunduğunu ve bu çıbanın adının Lulu olduğunu biliyor musun?"

Victor yıllar boyu Lulu'nun imgesini silemez zihninden. Bu imgenin peşine düştüğünde çok daha derinlerde kalmış, bulanık bir başka görüntü, kız kardeşinin görüntüsü canlanır gözünde. Ancak emin değildir; böyle bir kız kardeş gerçekten var mıdır, yoksa o kızın yüzü Victor'un kendi yüzü müdür?

Cărtărescu, *Travesti*'yle Victor'un sanrılarla alt üst olmuş bölük pörçük zihninde, çarpıcı benzetmeler ve erotik imgelerle dolu ancak bir o kadar da heyecanlı ve eğlenceli bir yolculuğa çıkarıyor okuru.

AYRINTI • YERALTI
ISBN: 978-975-539-728-3
9 789755 397283

0768161
AEH

11 TL